Omraam Mikhaël Aïvanhov

GRĂUNTELE FERICIRII

1. Fericirea, un talent de cultivat

Oamenii vin pe Pământ cu anumite aspiraţii: nevoia de a iubi şi a fi iubiţi, nevoia de a cunoaşte, nevoia de a crea. Ei numesc fericirea ca fiind realizarea acestor aspiraţii. Dar pentru a o obţine, ei trebuie să adauge fără încetare câte ceva la bagajul cu care au venit, pentru că nu ajunge să-ţi doreşti ceva pentru ca să-l şi obţii. Ei doresc să iubească şi să fie iubiţi, dar iată că se trezesc singuri şi dezorientaţi... Ei doresc să înţeleagă dar sunt tot timpul mărginiţi şi dezorientaţi...Ei doresc să creeze dar nu fac decât gafe. Pentru a realiza toate aceste aspiraţii e nevoie de o lungă perioadă de învăţare sub controlul unui instructor care-i antrenează pe adevărata cale a dragostei, înţelegerii şi a creaţiei veritabile.

Toţi oamenii vor fericirea, dar nu ştiu cum să o obţină şi nu îşi imaginează că pentru a o obţine este nevoie de muncă şi de o disciplină de urmat. Din moment ce au venit pe Pământ şi mănâncă, beau, dorm, se plimbă şi au copii, ei cred că sunt automat fericiţi. Dar şi animalele au aproape aceleaşi activităţi, şi atunci? Nu este suficient doar să fii pe lume pentru a fi fericit. Pentru a fi fericit, există un anumit număr de lucruri care trebuie făcute... şi altele care nu trebuie făcute! Fericirea e ca un talent (dar) care trebuie cultivat. Dacă nu îl cultivăm nu obţinem nimic. Este la fel ca şi cu talentele artistice: chiar şi persoanele cele mai dotate pentru muzică, pictură, dans nu ar fi

realizat nimic dacă nu ar fi muncit zi de zi cu înverşunare pentru a cultiva aceste talente.

Dacă vreţi fericirea, nu staţi fără să faceţi nimic, începeţi să căutaţi elementele care o alimentează. Aceste elemente aparţin lumii divine şi, când le veţi găsi, veţi iubi lumea întreagă şi veţi fi iubit, veţi poseda o înţelegere superioară a lucrurilor, şi în fine veţi avea puterea de a acţiona şi de a realiza.

2. Fericirea nu este plăcerea.

Nevoia de a găsi fericirea e profund înscrisă în fiinţa umană. Această nevoie ne ghidează şi ne stimulează. Cu toate acestea, urmându-şi temperamentul, omul consideră fericirea în mai multe forme diferite, care îi apar mai degrabă sub forma plăcerii, şi majoritatea oamenilor confundă una cu alta. Ei îşi imaginează că tot ceea ce le pare atrăgător, simpatic, ce le place, ce le spune ceva, îi va face fericiţi. Ei nu, dacă vom analiza ce este cu adevărat plăcerea, cum o găsim, unde o găsim, vom înţelege că e mult mai complicat.

Când vedem câtă energie desfăşoară fiinţele umane pentru a se angrena în activităţi care le dau plăcere, e evident că, dacă fericirea ar fi sinonimă cu plăcerea, lumea întreagă ar înota în fericire. Dar mai mult se întâmplă contrariul: adesea acolo unde oamenii îşi găsesc plăcerea, ei îşi găsesc şi nenorocirea.

Plăcerea este o senzaţie momentan agreabilă care vă face să credeţi că prelungind-o cât mai mult, veţi fi fericit. Ei bine, nu este aşa. De ce? Pentru că aceste activităţi care vă procură rapid şi uşor plăcere nu se situează, majoritatea, într-un plan prea elevat: ele nu

ating decât corpul fizic, poate inima şi un pic intelectul. Ori, nu putem fi fericiţi când căutăm să satisfacem doar corpul fizic, inima sau chiar intelectul, acestea sunt doar satisfacţii parţiale şi efemere. Fericirea, contrar plăcerii, nu e o senzaţie de moment, ci ea priveşte totalitatea fiinţei.

Acel care crede că găseşte fericirea în plăcere poate fi comparat cu un beţiv: îşi toarnă vin sau alcool şi bea. Ah, se simte bine, uită de toate necazurile şi trage concluzia că e magnific să bei. Dacă ar fi să ne pronunţăm pentru câteva minute, câteva ore, aceasta poate pare magnific. Dar după câţiva ani, ce se va produce? Pierderea facultăţilor, imposibilitatea de a trăi o viaţă familială şi socială echilibrată, decăderea, crima poate...

Ei bine, în numeroase circumstanţe, oamenii se conduc ca şi beţivul: de vreme ce lucrurile le par agreabile, ei trag concluzia că ele vor rămâne aşa pentru eternitate. Din păcate pentru ei sunt obligaţi mai târziu să constate pierderile, stricăciunile, şi suferă.

Este la fel şi când e vorba de persoane cu care ei au ales să formeze o familie, să se împrietenească, sau să se asocieze pentru muncă: ei au tendinţa să se conducă după prima impresie de plăcere sau neplăcere, simpatie sau antipatie. Ei cred: „Oh, acesta îmi spune ceva” şi, fără să gândească, fără să aprofundeze, ei se decid, fără să-şi dea seama că în realitate au de-a face cu un răufăcător. Ei se îndepărtează de un om pe care-l găsesc mai puţin agreabil, dar în realitate acesta e un om corect, cinstit şi bun. Când ne conducem după simpatie şi antipatie, care sunt impresii de moment, şi nu după judecată

care vede mult mai departe, ce vreţi, ne vom sparge capul.

Iniţiaţii, înţelepţii ne previn despre realitatea lucrurilor, ei ne spun: „Atenţie la ce faceţi: primul moment de satisfacţie trecut, veţi plăti foarte scump lipsa voastră de clarviziune”. Ei da, câte lucruri sunt pe moment agreabile, dar după... Pentru câteva minute agreabile pe aici, pe acolo, trăim ani de suferinţă. De aceea trebuie să fii vigilent şi să nu ai încredere în ceea ce pare agreabil.

E adevărat că există anumite plăceri care hrănesc sufletul şi spiritul, dar nu acestea sunt cele preferate de oameni. În plus, a te conduce după plăcere prezintă şi pericole, pentru că ceea ce le place alimentează, cel mai frecvent, instinctele nu sufletul sau spiritul. Proba: nu trebuie decât să vedem unde îşi găsesc plăcerea: în mâncare, în băutură, în a se culca cu cineva, în a juca pe bani la cazino, strivindu-i pe alţii, răzbunându-se, etc., posibilităţile nu lipsesc. Dar unde vor ajunge astfel? Desigur nu la fericire, pentru că fericirea este ceva vast, infinit, în timp ce plăcerea nu atinge decât un domeniu limitat în om, acela al naturii inferioare, egoistă, mărginită.

În căutarea fericirii, omul nu se gândeşte decât la el, plăcerea sa este el. El nu caută de loc plăcerea altora, numai a sa. Astfel, el se limitează şi se depreciază, pentru a obţine plăcerea sa şi o apără, el e obligat frecvent de a folosi metode care nu sunt prea catolice: devine incorect, crud, şi dacă e un moment când un altul îl privează de plăcerea lui, devine iritabil, agresiv, vindicativ. Atunci, ce plăcere gustă el? El devine insuportabil pentru alţii, care nu uită să-l facă să simtă aceasta.

Desigur, eu nu spun că trebuie să se priveze de toate plăcerile şi satisfacţiile sale, ar fi stupid. De altfel, natura e cea care obligă oamenii să-şi caute plăcerea, altfel viaţa

şi-ar pierde gustul, sensul, şi ar deveni întunecată, monotonă. Plăcerea e cea care animă, care dă culoare existenţei şi nu e vorba de a o suprima. Trebuie doar să nu o punem pe primul plan să facem din ea un scop în viaţă, trebuie orientată această tendinţă într-un sens constructiv.

Toţi avem instincte, dorinţe şi e normal, dar nu e un motiv pentru a face numai ce ne place. Dacă Cerul ne dă creierul, este pentru ca să ne servim de el şi să ne orientăm corect. Fiinţa umană se aseamănă cu un vapor care navighează pe oceanul vieţii; la bordul acestui vapor sunt mateloţi care se ocupă cu încărcarea combustibilului în cazan pentru propulsie, şi apoi mai există comandantul cu busola sa care se ocupă de orientare. Mateloţii, sunt instinctele, poftele: ei sunt orbi, dar ne fac să avansăm. Comandantul este inteligenţa, înţelepciunea care ne dă direcţia şi supreveghează ca vaporul să nu eşueze pe stânci sau să lovească un alt vapor. Din păcate, aceste vapoare care sunt oamenii sunt ameninţate pentru că comandantul lasă mateloţii să facă ce le place!

Cele mai mari deziluzii îl aşteaptă pe cel care se ghidează după plăcere, şi care nu vede consecinţele alegerii pe care e pe cale să o facă. Trebuie căutat un alt ghid: raţiunea, pentru că, ea vede consecinţele fiecărei direcţii pe care sunteţi pe cale să o alegeţi şi vă avertizează: „Atenţie, acolo, îţi vei sparge capul...Acolo, da, poţi să mergi.”.. Din păcate, dacă vorbiţi cu oamenii, veţi vedea că majoritatea oamenilor sunt convinşi că nu pot să-şi descreţească fruntea, să

se însenineze, decât dacă fac ce le place. Ei sunt gata pentru asta să sară peste toate regulile, toate tabu-urile, cum se spune. Ei vor să fie liberi. Şi care e această libertate? Aceea de a face nebunii, şi de a se distruge. Dacă ne eliberăm cu bună ştiinţă de lumină, de înţelepciune, de judecată, pentru a gusta câteva momente de plăcere, vom suferi, e inevitabil, şi chiar fizic: vom fi bolnavi, pentru că boala nu e altceva decât manifestarea în plan fizic a dezordinii pe care o lăsăm să se instaleze în planul psihic.

Dacă vrei să inversezi aceste prejudecăţi şi reguli pentru a fi tu însuţi, nu e rău, chiar din contră. Dar trebuie ştiut că sub legile moralei umane se găsesc legile eterne stabilite de Inteligenţa cosmică, şi, că vrem sau nu, când călcăm aceste legi, o vom plăti prin durere, suferinţă, boală. V-am spus mai demult: e uşor să prevezi ce noi boli vor apărea în lume din cauza manierei în care oamenii îşi trăiesc libertatea şi, în acest caz ce boli vor fi incurabile.

Desigur, Inteligenţa cosmică nu e aşa crudă pentru a strivi imediat pe cineva pentru o greşeală mai mică. Cel care face exces de hrană, de băutură, de tutun, de sexualitate, etc. poate să nu se îmbolnăvească decât după ani de zile. Dar e uşor de prevăzut că dacă nu îşi schimbă conduita nu va putea scăpa bolii. Organismul aceluia care depăşeşte măsura, în orice domeniu ar fi, este ca o construcţie de lemn a cărei pereţi sunt roşi: ea nu se va distruge astăzi sau mâine, dar după ani, dintr-o lovitură casa se dărâmă. Multe lucruri sunt la fel în viaţă şi, cum lumea nu înţelege felul în care aceste legi lucrează, oamenii gândesc doar pe o perioadă de timp prea limitată. Ei spun: „Priviţi-l pe acesta: el e cinstit, rezonabil, bun, dar nu e recompensat”. În timp ce un altul e un şnapan şi tot îi reuşeşte, şi trag

concluzia că e mai avantajos să fii şnapan. Iată filozofia ce o are acum lumea: oamenii nu văd mai departe de lungul nasului.

În realitate, pentru a înţelege cum lucrează legile, trebuie observaţi oamenii şi evenimentele pe o durată mai lungă. O perioadă mai scurtă e insuficientă pentru a ne pronunţa. Priviţi cum se întâmplă cu ţările: de multe ori numai după secole putem înţelege cum o ţară cade încet, încet în decadenţă; cei care trăiesc în aceasta nu îşi dau seama. La fel e şi pentru oameni. De multe ori, consecinţele unei purtări bune sau rele în încarnarea actuală se vor constata în încarnarea următoare.

Ei da, din păcate sau din fericire, fericirea pentru om nu înseamnă a face ce-i place şi cum îi place, pentru că, vă repet, fericirea nu este plăcerea. Deci, atenţie, nu vă lăsaţi influenţaţi. Mulţi găsesc normal să respecţi anumite reguli de conduită, pe care apoi încep să le încalce pentru că au auzit de la alte persoane că acestea sunt baliverne ridicole, de care trebuie să ne eliberăm. Şi, la sfârşit sunt atât de bine eliberaţi că îşi sparg capul. Există de asemenea şi oameni care se cred foarte inteligenţi, şi care intră singuri în catastrofe, şi care atrag o cantitate de naivi care-i urmează. Cunoaşteţi parabola orbilor din Evanghelii: dacă orbii conduc alţi orbi, cad toţi în groapă. Ei bine, câţi savanţi, filozofi, gânditori spun absurdităţi, şi totuşi toţi îi urmează. În timp ce pe Iniţiaţi, care cunosc bazele pe care e construită viaţa, nimeni nu-i ascultă. De ce? Este foarte simplu: pentru că Iniţiaţii nu prezintă lucrurile într-un mod agreabil, ei vorbesc de legi, judecată, înţelepciune, stăpânire de sine şi chiar de sacrificiu! În timp ce ceilalţi vorbesc de dorinţe, plăceri, pasiuni, atunci evident, asta convine la toată

lumea. Ei da, dar ce vă spune un Iniţiat este cu adevărat pentru binele vostru. Poate nu pentru ce consideraţi ca binele vostru de moment, dar sigur pentru binele vostru îndepărtat, definitiv, etern. Iată, din acest punct de vedere sunteţi orbi. Da, aceasta e să fi cu adevărat orb: să nu vezi decât momentul prezent, satisfacerea imediată a unei dorinţe, a unei nevoi, a unui instinct, în loc de a vedea un pic mai departe.

Desigur, aceste explicaţii nu sunt, poate pentru toată lumea. Deci, trebuie să lăsăm oamenii să caute fericirea aşa cum se pricep: ei vor găsi tot timpul câteva fărâmituri pentru a mânca. Natura e atât de generoasă! Ea lasă peste tot ceva de ronţăit...chiar şi în lada de gunoi, simbolic vorbind. Cei ce nu sunt capabili să se hrănească în altă parte, de ce să moară de foame privându-se de singurele alimente care le excită gustul? Aceste alimente îi înbolnăvesc, desigur, dar ce să facă, dacă nu doresc altele?

Când cei ce simt că plenitudinea, fericirea pe care o caută este în altă parte şi doresc să o găsească, trebuie să-i ajutăm. Trebuie să le spunem: „Fericirea, adevărata fericire, este foarte greu de obţinut, dar nu e un lucru imposibil. Trebuie multă muncă, multă voinţă, şi mai cu seamă discernământ: să înţelegem că ceea ce majoritatea oamenilor numesc „fericire” nu este, de fapt, decât o sumă de mici plăceri, mici satisfacţii, aparenţe de fericire. Dacă vreţi să întreprindeţi acest drum lung şi penibil spre adevărata fericire şi, odată ce aţi obţinut-o, să puteţi să o daţi şi la alţii, atunci căutaţi-o în afara cărărilor bătute: în afara plăcerii!”

3. Fericirea este în muncă.

Unde e în realitate adevăratul pericol pentru un alcoolic? În alcool? Nu, în capul său. De ce? Pentru că consideră lucrurile numai după plăcerea de moment. Pentru moment, bea, se simte bine şi trage magnifica concluzie că aşa va fi tot timpul. Şi aceasta e eroarea. Da, plăcerea, nu e nimic mai grozav pe moment, dar pe o perioadă mai lungă, e ruină!

Veţi zice: „Bun, am înţeles, nu plăcerea e cea care ne face fericiţi, dar atunci, ce ne-o va da?” Munca. O, ştiu deja ce îmi veţi spune: că vreau să vă lipsesc de toată bucuria, de toate satisfacţiile, că a lucra e penibil, că voi nu faceţi altceva decât munciţi şi asta nu vă face de loc fericiţi.

Înlocuind plăcerea cu munca, înseamnă a înlocui o activitate ordinară, egoistă, cu o activitate mai nobilă, mai generoasă, care ne lărgeşte conştiinţa şi declanşează în noi posibilităţi noi. Nu se pune problema de a vă lipsi de plăcere, dar pur şi simplu să nu o puneţi pe primul loc ca scop al existenţei, pentru că aceasta ne slăbeşte, ne sărăceşte. Cel care caută plăcerea înainte de orice, se conduce ca un om care, pentru că iarna e frig, utilizează pentru a se încălzi toate obiectele de lemn din casă: uşile, ferestrele, scaunele, paturile, dulapurile...peste un timp, nu mai rămâne nimic. Este la fel cu cel ce se lasă ghidat de plăcere: tot ceea ce e pe cale să trăiască ca emoţii, senzaţii, îi arde încet-încet rezervele. Cei care caută plăcerea cu orice preţ trebuie să ştie dinainte ce îi aşteaptă: sărăcirea şi întunecarea conştiinţei, şi nu vor putea cunoaşte tezaurele sufletului şi spiritului, ci numai ceea ce trece prin stomac, pântece sau încă mai jos.

În loc de a considera plăcerea ca scop al existenţei, trebuie să spunem: „A, trebuie să fac cu viaţa mea

ceva cu sens, util, mare” şi să înlocuim astfel plăcerea prin muncă, adică cu un ideal. Şi care este această muncă? Acea a soarelui. Nu am găsit niciodată o activitate care o depăşeşte pe cea a soarelui. Fără oprire, el străluceşte, încălzeşte, vivifică. Iată o muncă pe care oamenii nu au luat-o niciodată în considerare; prin comparaţie, ei s-au oprit la a face mici reparaţii.

Dacă discipolul îşi însuşeşte această problemă a soarelui în mod serios, la început va fi stângaci, imperfect, dar într-o zi va începe să radieze lumină, căldură, şi viaţă ca un soare. Când discipolul întreprinde această muncă, restul îl tentează din ce în ce mai puţin: micile distracţii, micile bucurii pălesc înaintea sarcinii grandioase de a munci ca soarele. Ei simt atunci o plăcere, o bucurie, o expansiune cu care nimic nu se poate compara.

Mulţi acceptă faptul că fericirea se limitează la câteva efervescenţe, la câteva focuri de paie urmate de dureri şi necazuri. Ei bine, dacă ar fi aşa, nu merită să o căutăm. Câteva lucruri pe fugă, la ce bun?...Şi ştiţi cum am descoperit că francezii sunt poporul cel mai inteligent de pe Pământ? Într-o zi, la Paris, am auzit pentru prima dată cântecul: „Plăcerea dragostei nu durează decât un moment, Durerea din dragoste durează o viaţă” Ei da, nu am auzit niciodată aşa ceva în Bulgaria! Iată de ce îi stimez pe francezi: din cauza acestei descoperiri. Numai că, mă întreb de ce, după ce au găsit acest adevăr, ei continuă să facă la fel, ca şi cum nu l-ar fi descoperit de loc.

În realitate, când ai descoperit adevărata dragoste, nimeni şi nimic nu te poate face să o pierzi; o ai pentru totdeauna. Veţi spune: „Da, dar când iubim pe cineva, cum să înlocuim plăcerea cu munca? E imposibil!” Ba da, e posibil. Ce vă împiedică să vă prindeţi fiinţa iubită

în braţe, şi să vă îndreptaţi împreună spre lumină, frumuseţe, viaţă eternă...Desigur, va fi imposibil, pentru că sunteţi convinşi că plăcerea senzuală trebuie să vă guverneze existenţa. Dar voi, învăţaţi să studiaţi aceste viziuni de ansamblu noi şi exersaţi: veţi simţi că avansaţi, că alte facultăţi se dezvoltă în voi încet-încet, şi începeţi să gustaţi plăcerile sub o formă mai subtilă.

Plăcerea senzuală e la început agreabilă, desigur, dar încet vă distruge. Munca, din contră, la început e grea, dar pe măsură ce trece timpul, deveniţi rezistenţi, bogaţi şi fericiţi. Aveţi, deci, interesul să trataţi munca ca scopul vieţii voastre, adică să faceţi în aşa fel încât fiecare moment al zilei să fie o ocazie de a progresa pe calea stăpânirii de sine, a armoniei, a luminii. Veţi vedea, această muncă vă va da într-o zi cele mai mari plăceri.

Dar, nu trebuie să vă opriţi sub impresia momentului, pentru că des această impresie e mincinoasă. Trebuie reflectat pentru a vedea ce efect are decizia voastră în timp mai îndelungat. Voi lucraţi, faceţi eforturi, şi pentru un moment nu vedeţi nici un avantaj, vă descurajaţi. Da, pentru un moment poate fi aşa, dar dacă veţi vedea, aşa ca mine, tot ceea ce munca voastră vă pregăteşte magnific, nu veţi mai vrea să vă opriţi.

4. Filozofia efortului.

Omul are o tendinţă înnăscută de a evita eforturile şi face tot ce poate pentru a se debarasa de sarcinile sale sau a le ceda altor oameni, animale sau maşini. Şi astfel el slăbeşte şi îşi pierde facultăţile. Cel care vrea să devină rezistent, inteligent şi capabil să înfrunte toate situaţiile, trebuie să se obişnuiască să facă

eforturi. Eforturile îl vor menţine în formă. În zilele noastre putem să achiziţionăm multe lucruri fără efort, dar care va fi rezultatul? Vom fi arhiplini la exterior şi asta-i tot, în interior nu va fi nimic.

Progresul tehnic, de exemplu, a adus multe facilităţi, nu o putem nega; dar în acelaşi timp ce omul are nevoie de tot mai multe pentru a trăi, pământul, apa şi aerul sunt din ce în ce mai poluate şi nu mai absorb elementele toxice care le otrăvesc. Atunci, tot acest progres nu aduce mare lucru pentru adevărata fericire, înseninare: contribuie mai curând la o slăbire şi o dispensare de eforturi. Ei da, maşinile lucrează pentru el, socotesc pentru el, îşi aduc aminte pentru el, se deplasează pentru el, şi el în acest timp este în pericol. Omul a fabricat tot felul de motoare pentru a se deplasa în spaţiu şi, efectiv, el se plimbă prin aer cu avioane, elicoptere, rachete, dar în interior, el rămâne ataşat de sol, incapabil să se desprindă, de a se ridica prin gândire.

Nu vă este interzis a vă folosi de toate mijloacele tehnice care sunt la dispoziţia dumneavoastră, nici chiar să fabricaţi altele, dacă sunteţi capabili, dar trebuie să începeţi o muncă interioară care vă va permite să vă serviţi de aceste mijloace pentru a vă îmbogăţi, în timp ce, pentru moment, acestea contribuie la a vă slăbi. Dacă veţi avea gloria, bogăţia, puterea nu veţi fi satisfăcut dacă nu aţi fi făcut nici un efort pentru a le obţine. Efortul este acel pe care puteţi conta, în efort veţi găsi bucuria, fericirea. Singurul punct de sprijin solid pe care vă puteţi sprijini existenţa voastră, este propria persoană şi activitatea proprie. Până nu veţi înţelege asta, nu veţi fi stăpân pe situaţie, veţi depinde de circumstanţele exterioare, la voia schimbărilor, nu veţi obţine nimic din ce doriţi profund,

vă va scăpa totul. Atunci, obişnuiţi-vă în fiecare zi de a conta numai pe eforturile voastre şi veţi avea cerul şi pământul, nimic nu vă va dezamăgi.

Veţi spune: „Dar noi facem eforturi, nu facem decât asta: în fiecare zi muncim pentru a ne câştiga existenţa.”.. Da, e adevărat, dar nu ajunge, nu sunt chiar eforturile de care vorbeam. Eu vă vorbesc de eforturile inimii voastre, ale spiritului vostru, eforturi pentru a vă regăsi, pentru a vă lega de ce e esenţial în voi: Eul superior. Acestea sunt eforturile mai importante, pe care trebuie să le menţineţi zi de zi, până veţi reuşi. Chiar dacă nu veţi atinge idealul spre care tindeţi, nu abandonaţi niciodată eforturile, pentru că ele sunt singurele care vor rezista şi după moarte: eforturile care vi le impuneţi pentru a vă realiza din plin. Aceste eforturi sunt cheia viitorului vostru.

Iată de ce când întâlniţi dificultăţi în viaţă, nu vă revoltaţi şi nu încercaţi să le evitaţi; înţelegeţi că Inteligenţa cosmică vă pune în aceste condiţii pentru a vă forţa să mergeţi mai departe, mai sus. Nu cereţi ca viaţa să vă fie liniştită. Nici un alpinist nu poate să facă o ascensiune a unui munte dacă ar avea în faţa lui pereţi perfect netezi. Pentru a se cocoţa, are nevoie de asperităţi unde să-şi pună mâinile şi picioarele şi de asperităţi pentru a prinde coarda. Şi astfel, puţin câte puţin ajunge pe creastă. Ei bine, pentru motive asemănătoare e necesar să întâlneşti în viaţă dificultăţi, necazuri, obstacole.

Veţi protesta pentru că apare o contradicţie: în fiecare zi vă spun că viaţa trebuie trăită în armonie şi pace, şi acum vă spun că trebuie să întâlnim dificultăţi şi opoziţie pentru a progresa...Trebuie bine înţeles aceasta: cei care doresc armonia şi pacea fără ca în prealabil să fi învăţat să treacă de obstacole, se

pregătesc din contră pentru o viaţă în dezordine şi zăpăceală. De ce? Pentru că adevărata armonie, adevărata pace sunt recompense care revin celor care le-au câştigat, manifestându-şi calităţile de dezinteres, bunătate, răbdare. În acel moment, chiar dacă ei trebuie să treacă încercări, nu se vor simţi deranjaţi, nu vor suferi şi nu vor face pe alţii să sufere. Pentru că ei au reuşit să se transforme, să se amelioreze. Graţie unei munci răbdătoare, susţinute, ei au reuşit să stabilească relaţii cu Cerul, să aibă schimburi cu entităţile luminoase care-l populează şi într-o zi ei se vor simţi luaţi dintr-o dată chiar pe culme. Acolo, ei nu vor mai avea nevoie să se agaţe de asperităţi, să se caţere penibil, ei vor zbura! E aşa de greu de înţeles?

Trebuie să dorim fericirea, plenitudinea şi pacea, căci aceasta e adevărata viaţă, dar când suntem imperfecţi, vom trece pe lângă. Proba: cine nu doreşte fericirea? Toţi oamenii nu doresc decât asta, toţi îşi petrec timpul făcând proiecte pentru a realiza ce cred ei că îi va face fericiţi. Dar iată, ei nu sunt fericiţi...E clar că mai au ceva de înţeles şi de corectat. Da, dacă nu facem eforturi pe calea perfecţiunii, nu trebuie să dorim o viaţă liniştită şi agreabilă, în toate felurile, ea nu va fi. Trebuie să acceptăm dificultăţile căutând care sunt eforturile pe care noi ne obligăm a le face care ne vor conduce la adevărata fericire.

Ştiu că pentru voi e dificil de admis, dar asta e realitatea. Dacă lucrurile ar sta cum vrem noi, ar fi o catastrofă! Noi nu suntem atât de clarvăzători pentru a vedea consecinţele îndepărtate a ceea ce ne dorim. Ceea ce noi credem că este bine pentru noi ne va antrena şi dacă se va realiza, vom petrece viaţa în trândăvie, plăceri. Dar, din fericire Inteligenţa cosmică nu dă oamenilor fericirea pe care ei o aşteaptă: ei ar

pierde totul şi chiar gustul vieţii. Deci, adevărata fericire este în efort. Atunci, nu căutaţi dulceaţă, pentru că vă veţi îmbolnăvi. Când începeţi să iubiţi amărăciunea, chinina, veţi fi salvaţi. Adesea ceea ce iubiţi vă îmbolnăveşte: atunci, nu plângeţi dacă sunteţi lipsiţi de acestea. Cerul e cel care nu vi le dă, pentru mai rămâne un pic în viaţă.

Iată adevărata filozofie pe care am descoperit-o şi am acceptat-o. Nu aş abandona această filozofie pentru toate bogăţiile din lume...Aceasta nu înseamnă că, dacă cineva vrea să îmi dea bogăţii, eu le voi refuza! Orice e binevenit, când putem face ceva util pentru toţi, dar nu bogăţia o caut.

Atunci, iată esenţialul: să faci eforturi pentru a merge în fiecare zi mai departe în realizarea idealului propriu. Din punct de vedere material, exterior, aceasta nu vă va aduce mare lucru, dar chiar regii şi prinţii Pământului nu vor avea ce veţi obţine. Nu vă lăsaţi tot timpul subjugaţi de aparenţa lucrurilor, în interiorul vostru veţi găsi adevărate comori mergând până la infinit...Când începeţi să faceţi aceste eforturi, lumina va veni, înţelegerea va veni, puterea va veni, ordinea şi armonia vor veni.

Oamenii sunt marcaţi de latura exterioară; chiar când se reculeg în linişte, ei se gândesc la evenimente, obiecte exterioare. Da, în loc să caute în ei ce e mai profund, centrul lor, chiar când se reculeg ei se ocupă de ce e afară. Şi voi, de asemenea,

analizaţi-vă, şi vă veţi da seama că nu ştiţi să intraţi şi să rămâneţi în voi înşivă, atenţia vă este atrasă, fără îndoială, afară. Veţi spune: „Dar ce ne cereţi e foarte dificil”. Poate, dar e util să o auziţi; într-o zi, vă veţi aduce aminte şi veţi descoperi că sunteţi, în fine, capabili de a avea o adevărată viaţă interioară.

Bazaţi-vă existenţa pe propriile eforturi, nu contaţi pe nimic altceva. Acceptaţi şi utilizaţi tot ceea ce lumea exterioară vă oferă bun, dar nu vă bazaţi pe acestea, pentru că viitorul vostru adevărat este de a parcurge toate regiunile spaţiului, printre stele şi sori, şi nu veţi putea duce în acest voiaj bogăţiile pe care le-aţi îngrămădit sub voi. Trebuie să învăţaţi unde e de lucrat şi pe ce trebuie contat. Dacă vă bazaţi pe soţul vostru, copiii voştri, banii voştri, într-un moment sau în altul veţi avea decepţii. Nu puteţi conta decât pe spirit, adică pe o activitate pură, efort constant. Cât despre restul lucrurilor, utilizaţi şi mulţumiţi Cerului că vi le-au dat, dar nu contaţi pe ele.

Şi vă mai spun: nu contaţi pe Maestrul vostru, nu contaţi pe mine ca şi cum m-aţi considera exterior vouă, ca pe cineva care poate sau nu poate să vină să vă vadă. Dar dacă mă veţi plasa în voi, în inima voastră, în sufletul nostru, veţi putea conta pe mine, pentru că prezenţa mea în voi va fi atât de exactă, atât de reală ca voi înşivă. Şi în necazuri şi suferinţe mă veţi găsi totdeauna pentru a vă ajuta, ca să înţelegeţi că sunt peste tot cu voi, că nu o să vă părăsesc niciodată, că ceva din cunoştinţele mele, din dragostea mea, din răbdarea mea a rămas în voi. Veţi spune: „Atunci, nu e util să venim să vă întâlnim?” Da, utilizaţi aceste întâlniri, profitaţi de ele, dar nu contaţi exclusiv pe ele, căci într-o zi sau alta, veţi fi dezamăgiţi şi supăraţi.

5. Lumina este cea care aduce fericirea

Majoritatea oamenilor ştiu în adâncul sufletului, că banii nu pot să le aducă o fericire veritabilă, de altfel în Franţa aveţi un proverb: „L’argent ne fait pas le

bonheur”... Dar există şi conştiinţe care îşi permit să îşi satisfacă anumite dorinţe. Şi cum sunt multe dorinţe, au, evident, nevoie de mulţi bani! Iată, trebuie să reflectăm: sunt oare dorinţele care le putem satisface cu ajutorul banilor, în majoritatea timpului, dezinteresate, elevate?

Atunci, atenţie, întrebaţi-vă tot timpul de ce vreţi bani şi cum vreţi să-i utilizaţi. Da, trebuie să vă supravegheaţi, pentru că banii sunt mijlocul cel mai puternic pentru a vă satisface natura inferioară. Eul vostru divin nu are nevoie de bani: are nevoie de lumină, dragoste, infinit, eternitate iar pe acestea banii nu le pot furniza. Banii pot furniza doar ceea ce aveţi nevoie în planul material: hrana, veşmintele, bijuteriile, casele, maşinile, etc Câteodată nu pot nici măcar să vă servească pentru a vă regăsi sănătatea. Şi când vă simţiţi tulburat, angoasat, când nu mai aveţi gust de viaţă, nici medicamentul cel mai scump nu vă poate ajuta. Chiar admiţând că ar începe să vă uşureze, aţi duce o viaţă atât de nerezonabilă, care va distruge efectul bun al medicamentului, încât vă veţi îmbolnăvi din nou. Pentru că originea răului este în modul vostru de viaţă, şi nu puteţi câştiga ceea ce nu se poate cumpăra cu bani.

Desigur, banii sunt necesari, nu sunt eu cel ce vă spune că aţi putea trăi fără ei, aţi deveni un parazit. Nu e o soluţie de a suprima banii, cum ar sugera unii care cred că ei sunt cauza tuturor relelor societăţii. Banii sunt un mijloc de schimb, şi dacă i-am suprima, am fi obligaţi să-i înlocuim printr-un alt mijloc; pentru că viaţa în societate e bazată pe schimburi şi ne-am întoarce în faţa aceleiaşi probleme. Dacă banii produc stricăciuni, nu ei sunt vinovaţi de aceasta ci persoana care se serveşte de ei, şi care se străduie să îşi

satisfacă dorinţele. Din moment ce persoana are intenţii murdare în cap, banii sunt cei care o ajută a le realiza. Punându-şi alte idei în cap, aceiaşi bani devin în mâinile ei o binefacere.

Banii sunt o formidabilă putere asupra naturii inferioare, personalitatea. O invită, o excită: „Ba da, du-te, ai mijloacele de a-l ruina pe acesta, de a-l învinge pe celălalt. Această femeie e măritată? Nu înseamnă nimic, ce te reţine? Pentru că te place, poţi să o ai: vei vedea că nu va rezista maşinii şi diamantelor pe care vrei să i le oferi”. Ei da, banii sunt un consilier rău al personalităţii pe care-l vedem în fiecare zi. Dacă vreţi să cunoaşteţi cu adevărat pe cineva, daţi-i mulţi bani şi observaţi cum se poartă. Dacă persoana nu se aruncă imediat în plăceri, nu devine vanitoasă, exigentă, dură, arogantă, etc., iată o persoană magnifică pe care puteţi conta, pentru că ea a reuşit să-şi învingă tentaţiile pe care i le dau banii.

Pentru a rezolva definitiv problema banilor, trebuie ştiut că pericolul este de a-i lăsa să se instaleze în cap. Vreau să spun: nu vă mai gândiţi la ei pentru că ideea de bani, dorinţa de a avea bani creşte, se umflă până acoperă cerul. E ca o perdea care împiedică lumina celestă de a penetra, de a veni să se instaleze în fiinţa umană. E bine să ai bani, bineînţeles, dar cu condiţia de a-i pune într-un buzunar, într-un sertar, pentru a putea dispune de ei când e nevoie...puneţi-i oriunde, în afară de capul vostru. Dacă nu, banul va deveni stăpânul vostru, iar voi sclavii lui. Dacă voi sunteţi stăpânul şi el se supune, puteţi face mult bine; dar dacă el e stăpânul, vă va împinge la a domina şi a elimina pe semenii voştri. Şi atunci, s-ar putea ca prostimea să vă admire pentru că aţi devenit un mare bancher, un om de afaceri formidabil care a reuşit să

instaleze filiale în lumea întreagă; dar cum aţi reuşit să călcaţi legea bunătăţii, generozităţii, a dezinteresului, vine să vă întrebe justiţia divină. Şi atunci veţi plăti aceste încălcări de legi prin tot felul de încercări fizice şi psihice.

Fiecare dintre voi trebuie să reflecteze asupra raportului pe care trebuie să-l aibă cu banii, dar mai ales să evite să-i aibă ca ideal, ca scop al vieţii, să evite să-i aibă în cap pentru că vor deveni ca un ecran care împiedică soarele, spiritul de a vă lumina. Capul vostru trebuie să fie numai la dispoziţia luminii, a Cerului, a îngerilor, a arhanghelilor gata de a primi mesajele, sfaturile. Dacă aveţi un ecran în capul vostru, mesajele sunt reflectate şi nu veţi şti pe ce direcţie să mergeţi, nu veţi fi ghidaţi. Şi când nu mai suntem ghidaţi cădem cu capul în jos în gropi şi prăpăstii.

Pentru a obţine fericirea, nu de bani aveţi nevoie, ci de lumină. Câteodată unii vin şi mă roagă să-i sfătuiesc pentru a-şi alege o profesie. Ei ezită: să se angajeze pe un anume drum unde vor câştiga mulţi bani, sau să aleagă o meserie mai puţin lucrativă dar care le lasă mai mult timp pentru a face altceva?...Şi eu, ce credeţi că le răspund? Ca instructor, nu pot să spun cuiva ce trebuie să facă aici şi acolo, ci numai să-i explic care sunt consecinţele alegerii sale; apoi, el se decide după ce a reflectat, analizat bine. Răspund deci: „Să vrei să câştigi mulţi bani, nu e rău, dar totul depinde de scopul vostru, de idealul vostru, de ce vreţi să realizaţi în viaţă. Dacă idealul vostru e cel pe care-l numim de obicei „a reuşi în viaţă”, adică a avea putere, influenţă, ei bine, câştigaţi mai mulţi bani. Dar dacă aveţi ca ideal progresul pe calea vieţii interioare,

spirituale, puteţi fi fericit cu mai puţini bani. Alegerea vă aparţine”.

Dealtfel, cel care posedă multe bunuri nu e niciodată liniştit, e fără încetare antrenat în multe activităţi, probleme, etc. Trebuie să fie tot timpul cu ochii în patru pentru a se proteja de oamenii ambiţioşi, necinstiţi, lacomi care-i văd proprietăţile. Şi chiar dacă e foarte vigilent, cum poţi să prevezi totul? Sunt preocupări fără sfârşit care îngreunează, materializează, decupează regiuni spirituale. El pierde, deasemenea, mult timp şi multă energie pe care ar fi putut să o folosească mai util pentru evoluţia sa şi a altora pe care ar fi avut ocazia să-i ajute cu achiziţiile sale spirituale! Oricare sunt sarcinile pe care le avem de îndeplinit, ar fi bine să nu ne supraîncărcăm, să ne mulţumim cu necesarul pentru a trăi. A cere mai mult, complică existenţa.

Veţi spune: „Sunt persoane care moştenesc bogăţii foarte mari, este rău pentru evoluţia lor?” Mai întâi, nu sunt cazuri aşa frecvente, dar şi în acest caz totul depinde de persoană: dacă ea vrea să profite de banii săi pentru a-şi satisface tendinţele de lene, capricii, ambiţii, sau dacă ea e dezinteresată, stăpână pe ea însăşi şi capabilă să se folosească de bogăţia sa pentru a face bine cu ajutorul ei.

Dar trebuie să fim conştienţi că banii nu sunt utili decât în plan material. În plan psihic, spiritual, nu putem face nici un bine cu banii: aici, trebuie lumină, lumina e fluidul de aur. Dacă iubiţi lumina, posedaţi deja aur în plan spiritual. Cu cât sunteţi mai bogat cu acest aur, cu atât mai mult aveţi posibilitatea să mergeţi în magazinele celeste să „cumpăraţi” ceea ce nu puteţi găsi în nici un alt magazin: înţelepciune, dragoste, bucurie, infinit, eternitate. Din acest motiv,

înţelepţii, iniţiaţii se străduie să adune cât mai mult aur posibil în plan spiritual pentru a putea să se îmbogăţească de calităţi şi virtuţi de care, apoi, vor beneficia alţii. Chiar dacă nu au un ban în buzunar, ei continuă, graţie luminii lor, să atragă prezenţa Cerului şi să o distribuie în jurul lor.

Deci, e clar, în plan material e preferabil de a nu te satisface de loc. În timp ce în domeniul spiritual, din contră, trebuie să nu te saturi niciodată, să nu fi deloc mulţumit de tine, nici de ce ai, să vrei să devii cât mai bogat, din ce în ce mai puternic în slujba binelui. Şi cu atât mai rău că aceasta nu se învaţă din morală sau din religiile ordinare, pentru că e suficient să fi un tată şi un soţ bun: să-ţi hrăneşti şi să-ţi îmbraci nevasta şi copiii, să ieşi la plimbare dimineaţa şi să te întorci liniştit...Iată modele! Desigur, nu e rău şi mulţi oameni nu sunt capabili să realizeze aceasta. Dar această „morală" e insuficientă pentru cel care pretinde că trăieşte după regulile adevăratei morale, adevăratei religii.

Adevărata morală, adevărata religie este conţinută în cuvintele lui Iisus: „Fiţi perfecţi cum şi Tatăl vostru din Ceruri e perfect". Cum putem fi perfecţi ghidându-ne după o morală ordinară? Distanţa dintre om şi Dumnezeu e aşa de mare că ne întrebăm de ce Iisus ne-a dat acest ideal care ne depăşeşte imaginaţia: să fi perfect ca şi Dumnezeu însuşi! Ei bine, ştia ce făcea...Pentru că în plan material, e bine să te mulţumeşti cu lucruri mici, de a fi recunoscător şi să mulţumeşti pentru fiecare dintre ele, dar în plan spiritual, nu trebuie să fi mulţumit niciodată, trebuie să fi ambiţios, insaţiabil, să tinzi spre un ideal foarte elevat, cel mai inacesibil: perfecţiunea divină. Toţi trebuie să cerem bunătăţile cereşti. Da, cereţi sută la

sută, pentru a obţine mai puţin de unu la sută! Ceea ce trebuie să cereţi este lumina, ca tot să devină lumină în gândirea voastră, sentimentele voastre, actele voastre, corpul vostru fizic. Lumina: acest cuvânt rezumă, condensează tot binele pe care ni-l putem imagina, tot ce e mai pur, mai puternic, mai frumos, sublim... Dumnezeu însuşi.

Când eram foarte tânăr, printre primele dăţi când l-am întâlnit pe maestrul Peter Deunov, într-o zi l-am întrebat: „Maestre, care e cea mai bună metodă de a te lega de Dumnezeu, prin meditaţii?” Mi-a răspuns: „Prin munca cu lumina, pentru că lumina e expresia splendorii divine. Trebuie să ne concentrăm spre lumină şi să lucrăm cu ea: să plonjăm în ea, să ne bucurăm de ea. Prin lumină suntem în relaţie cu Dumnezeu”. Atunci, eu v-o spun de asemenea: nu există muncă mai bună decât lucrul cu lumina. Lumina e ca un ocean de viaţă care palpită, vibrează, puteţi să intraţi în ea pentru a înota, vă purifică, beţi-o, vă hrăneşte...În sânul luminii veţi simţi plenitudinea.

Lumina, este de asemenea simbolul tuturor culorilor asupra cărora vă puteţi concentra, fie separat, fie combinate între ele. O dată ce aţi reuşit să-i creaţi culorile cu gândirea, puteţi să le faceţi să treacă prin voi, şi să le proiectaţi asupra fiinţelor pe care le iubiţi şi asupra lumii întregi. Această muncă cu lumina e o muncă cu virtuţile, cu forţele şi entităţile celeste, pentru că, în spatele luminii şi culorilor, există o întreagă viaţă ascunsă, lumina fiind numai reprezentarea ei vizibilă. Prin culori intraţi în legătură cu această viaţă.

Mai este o vorbă a maestrului, din vremea aceea, pe care n-am uitat-o. Pe atunci, el ţinea conferinţe într-o sală de pe strada Oborichte în Sofia, înainte ca

Fraternitatea să se instaleze în afara oraşului, la Izgrev. Într-o zi, înainte de conferinţă, un domn ce venise să-l vadă îi pusese tot felul de întrebări. Eu eram acolo, ascultam...Maestrul era ca de obicei simplu, natural, demn, grav. Răspundea cu gentileţe, dar pe scurt. La un moment dat, întrebarea era: „După ce semn recunoaştem evoluţia unui om?” Şi maestrul a răspuns: ”După intensitatea luminii ce emană din el”. Eram tânăr, nu aveam încă aceste criterii, şi acest răspuns m-a frapat, dar iată pe acest principiu s-a bazat, de asemenea, o mare parte a vieţii mele. De-a lungul vieţii, şi eu m-am convins că putem judeca fiinţele după lumina lor. Această lumină, nu e, desigur, vizibilă, dar o simţim în privire, în expresia feţei, în armonia gesturilor. Ea nu depinde nici de facultăţile intelectuale, nici de educaţie, ea este o manifestare a vieţii divine, şi pe această lumină trebuie să o căutăm, fără să ne săturăm.

6. Sensul vieţii

Fiinţa umană caută, conştient sau inconştient, un sens în viaţa ei. Are nevoie de un motiv de a exista şi în fiecare zi încearcă să-l găsească în tot ce i se petrece, în viaţa familială, socială, profesională. Dar în realitate, nici o reuşită, nici o posesiune materială nu poate să-i dea sensul vieţii, dacă chiar e vorba de un „sens”, iar sensul nu e material, nu putem să-l găsim decât sus, în planurile subtile. Mai jos, nu găsim decât forme. Putem să umplem formele cu un conţinut care e dat de sentiment, de senzaţia pe care o încercăm atunci când iubim un obiect, o fiinţă sau o activitate. Dar sentimentul e trecător, într-o zi sau alta vom simţi un gol şi vom suferi. Trebuie, deci să căutăm un lucru

deasupra conţinutului: sensul. Când am atins sensul, posedăm plenitudinea. Un exemplu vă va face să înţelegeţi mai bine ce vreau să vă explic. Ieri aţi mâncat excelent, dar asta a fost ieri, şi astăzi aveţi din nou nevoie de mâncare, amintirea mesei de ieri nu vă potoleşte stomacul. La fel citind o carte, privind un tablou, ascultând muzică simţiţi uneori că atingeţi un adevăr care vă transformă viziunea asupra lucrurilor, această revelaţie va dura până mâine şi poimâine. Pentru că prin intermediul cărţii, tabloului, muzicii spiritul vostru s-a ridicat foarte sus şi a găsit un sens. E ca şi cum un element etern care a intrat în voi, nu vă mai părăseşte.

Când aţi găsit sensul lucrurilor, îl aveţi pentru totdeauna. Dar pentru a-l găsi trebuie să urcaţi să vă hrăniţi, să vă gândiţi, să iubiţi, să acţionaţi în planurile superioare. Când căutaţi mai jos, nu găsiţi nimic. Nimic din ceea ce e material nu vă va aduce acest sens. În timp ce cu un adevăr pe care îl sesizaţi sau care vi se dă, puteţi lucra şi trăi cu el tot timpul având rezultate.

Desigur, nu e suficient să aveţi timp de meditat şi un moment de inspiraţie, lumină, pentru a da un sens vieţii; trebuie să învăţaţi să faceţi să dureze acest moment până devine o stare de conştiinţă permanentă care purifică, ordonează şi restabileşte totul în voi. Din păcate, sunteţi destul de des nepăsători, treceţi uşor, în câteva minute, din lumea divină în preocupările cele mai prozaice şi stupide, ca şi cum s-ar şterge totul. Ei bine, nu ştiţi ce pierdeţi, pentru că această stare are puterea de a acţiona asupra fiinţei voastre pentru a o linişti şi a-i armoniza mişcările; dacă aveţi puterea să o menţineţi, ea e capabilă să împiedice stările negative care vin să se instaleze în voi. Iată, aţi făcut schimbări,

şi după ce aţi meditat, v-aţi rugat, aveţi nevoie să vă gândiţi la lucruri nesemnificative, răzbunări, plăceri.

Veţi spune „Dar ne cereţi ceva imposibil. În viaţă nu putem menţine continuu stările divine”. Da, în aparenţă aveţi dreptate, trăiesc în aceeaşi lume cu voi şi ştiu cum e. Dar ştiu de asemenea că, în ciuda oboselii, descurajării, necazurilor, discipolul luminii nu se descurajează, din contră el se agaţă de ce a cucerit, de experienţele care i-au dat, în anumite momente privilegiate, un veritabil sens al vieţii.

Deci, chiar dacă în existenţă e imposibil să nu suferim, să nu plângem, trebuie să conservaţi în voi acest sens al vieţii; şi nu numai să-l conservaţi, ci să utilizaţi dificultăţile vieţii cotidiene pentru a-l întării, amplifica. Aşa lucrează adevăraţii spiritualişti. Niciodată, orice s-ar întâmpla, nu întrerup lucrul divin pe care l-au întreprins înainte. Chiar în mijlocul încercărilor grele, ei îşi spun: „Iată o bună ocazie de a mobiliza toate forţele ostile în serviciul muncii mele”. În timp ce majoritatea oamenilor, chiar dacă nu li se întâmplă nimic rău, vor face în aşa fel încât vor demola prin indiferenţa lor tot ceea ce au câştigat bun. Atunci iată, creem, distrugem, creem, distrugem...şi de aceasta nu obţinem nici un rezultat. Pentru a obţine rezultate, trebuie să fim perseverenţi în munca spirituală pe care am început-o, adică trebuie să punem totul în serviciul acestei munci: binele, răul, bucuriile, suferinţele, speranţele, descurajarea, da, totul în slujba acestei munci. Iată ce înseamnă cu adevărat a construi, cum fiecare zi aduce elemente noi. Sensul vieţii, nu-l găsiţi din plin nici în familie, nici în profesie, nici în artă, nici în călătorii, etc. Acestea pot fi mijloace care vă ajută să vă apropiaţi acest sens, dar nu îl conţin. Proba: familia, meseria, călătoriile sau

arta nu au împiedecat niciodată un bărbat sau o femeie să se sinucidă.

Dacă ne decidem să participăm la realizarea Împărăţiei Domnului şi Dreptăţii Sale, vom găsi sensul vieţii. Pentru că aşa, orice vi se întâmplă, ştiţi că sunteţi un lucrător pe pământul Domnului şi vă simţiţi arhiplin, fericit, susţinut, pentru că participaţi la o muncă uriaşă. Nu sunteţi singur, nu sunteţi abandonat. Toţi pot, de astăzi, să găsească sensul vieţii, pentru că, de astăzi, în loc să muncească pentru ei înşişi, pentru nevoile lor, satisfacţiile lor, ei pot spune: „De acum înainte, vreau să lucrez pentru Împărăţia Domnului şi Dreptatea Sa”. Şi chiar dacă numele lor nu e cunoscut pe Pământ, el este scris în Cartea Vieţii şi sunt răsplătiţi cu binecuvântările Cerului. Nimic nu e mai glorios decât să te angajezi în această muncă. Da, în fiecare zi trebuie mers mai departe, să ai aspiraţii mai largi, mai vaste: aceasta dă cu adevărat un sens vieţii.

Şi când aţi trăit un moment divin, fie prin meditaţie, rugăciune, muzică, lectură sau contemplare a unui peisaj, încercaţi să mulţumiţi Cerului. Spuneţi: „Astăzi am trăit ceva excepţional! Trebuie să mă alimentez mâine şi poimâine, pentru că acesta e Cerul. Acest moment va transforma totul în mine”.

A găsi sensul vieţii înseamnă a găsi un element care numai lumea divină îl poate oferi; dar nu îl dă decât acelora care, în lungul anilor, au făcut eforturi pentru a ajunge la el. Sensul vieţii nu e ceva ce se poate fabrica afectiv sau mental: nu omul e cel ce decide care va fi acesta pentru el.

Sensul vieţii este recompensa unei munci interioare, răbdătoare, neîntreruptă pe care omul o face asupra lui însuşi. Când a ajuns la o anumită stare de conştiinţă, primeşte din Cer un electron, ca o

picătură de lumină care impregnează toată materia fiinţei lui. Din acel moment, viaţa sa primeşte o dimensiune şi o intensitate nouă, evenimentele îi vor apărea cu o nouă claritate, ca şi cum i s-ar fi dat cunoaşterea sensurilor lucrurilor. Şi chiar moartea nu îl mai sperie, pentru că acest electron i-a descoperit imensitatea unei lumi eterne unde nu există pericole, nici tenebre, şi omul simte că deja merge în lumea nelimitată a luminii.

Odată ce a descoperit sensul vieţii, totul păleşte în prejmă, iar necazurile existenţei cotidiene îşi pierd importanţa. Toţi acei care îşi pierd timpul plângând şi lamentându-se pentru că nu au bani, că nu au succesul sperat, că sunt abandonaţi sau trădaţi, arată, de fapt, că nu au descoperit adevăratul sens al vieţii. Dacă banii, ambiţia, posesiunea unui bărbat sau a unei femei reprezintă pentru ei acest sens, atunci, evident, nu vor lipsi ocaziile să fie dezamăgiţi şi supăraţi!

A găsi sensul vieţii înseamnă a tinde la o stare de conştiinţă atât de elevată, care îmbrăţişează universul întreg, încât micile lucruri ale existenţei se pierd şi se dizolvă. Chiar când e confuz, persecutat, acel ce a găsit sensul vieţii se simte reconfortat şi el e cel care îi priveşte pe alţii cu milă, şi spune: „Săracii, nu văd că, orice ar spune, orice ar face, eu trăiesc în imensitate, în eternitate, particip la viaţa cosmică”.

Poate veţi găsi că tot ce v-am spus e dificil de înţeles. În realitate, aveţi nevoie să reţineţi doar aceasta: nu veţi găsi sensul vieţii dacă nu vă puneţi în slujba unui ideal sublim. Pentru că în spatele acestui ideal, există miliarde de creaturi luminoase care lucrează şi, când vor vedea că voi participaţi cu ele la construcţia unei noi lumi, vă vor da toate binefacerile şi atunci veţi fi aşa de plini că vă veţi revărsa. Chiar

dacă nu cereţi nimic, chiar dacă nu aşteptaţi nimic, veţi simţi că aţi primit tot.

7. Pacea şi fericirea

De multe ori auzim oameni spunând: „A, puţin îmi pasă de pace!” Ei îşi imaginează că, pentru că lor nu le „pasă”, totul va fi bine şi vor fi fericiţi...Dar ce este această pace? E uşor să ai pacea şi să fi fericit? Nu, nu avem o idee clară despre ce este pacea, şi de asemenea nu avem o idee clară despre ce este fericirea.

Cât timp omul e subjugat naturii sale inferioare, instinctelor, poftelor sale, ambiţiilor sale, el nu poate trăi în pace. Cât timp elemente ca ura, gelozia, cupiditatea există în inima, intelectul sau voinţa sa, nu va avea decât ciocniri şi necazuri. Chiar dacă apare un moment de repaus când omul crede că necazurile s-au sfârşit, foarte repede problemele încep şi s-a sfârşit cu „pacea” sa.

Pacea, nu înseamnă să fi liniştit câteva ore sau câteva zile, găsindu-ne în condiţii agreabile singur sau la munte. Pacea, pacea adevărată, acea de care vorbesc Iniţiaţii, e o stare de conştiinţă superioară care necesită cunoaşterea structurii omului şi universului. Da, Iniţiaţii vă spun că nu veţi gusta cu adevărat pacea până în ziua când elementele corpurilor voastre (fizic, astral, mental, cauzal, budhic) vor fi purificate, armonizate între ele şi vor vibra la unison cu regiunile cele mai înalte din univers.

Pacea e deci o stare de conştiinţă la care ajungem după o lungă muncă de stăpânire de sine şi armonizare interioară. Până atunci, veţi avea, fără îndoială, câteva momente de linişte, dar până nu veţi îndeplini această

muncă, nu veţi avea pacea, şi în fiecare zi, de mai multe ori pe zi, se pot produce incidente susceptibile să vă deranjeze! Când aţi obţinut pacea adevărată, chiar dacă aveţi de înfruntat dificultăţi, dureri, nu vă veţi clinti; desigur, veţi fi îngrijorat şi supărat, dar numai la suprafaţă. În profunzime, pacea nu vă va părăsi, veţi simţi că ea e mereu cu voi...Ca şi fundul mării: nici o intemperie nu îl deranjează. Există în pacea adevărată ceva imens, vast, inalterabil pentru ca ea este o cucerire a sufletului şi spiritului.

Pacea adevărată se situează deci foarte sus: ea e un acord, o sinteză, o armonie a tuturor elementelor din noi. Şi la fel pentru fericire: ceea ce iau oamenii drept fericire nu sunt, adesea, decât mici satisfacţii de scurtă durată. Veţi spune că sunteţi fericiţi pentru că aţi petrecut o vacanţă agreabilă de unde veniţi odihniţi şi plini de energie, pentru că un bărbat sau o femeie pe care o (îl) iubiţi şi-a manifestat dragostea, pentru că aţi fost felicitat pentru inteligenţa şi competenţa voastră...Evident, nu putem nega că e important să fim sănătoşi, de a ne simţi iubiţi şi să fim cunoscuţi pentru capacităţile noastre, dar e insuficient pentru a spune că suntem fericiţi, pentru că adevărata fericire este deasupra corpului fizic, inimii şi intelectului. Ne imaginăm că dacă avem o casă, o femeie, vom fi fericiţi, că dacă avem gloria, ştiinţa sau frumuseţea vom fi fericiţi...nu! De mii de ani, istoria arată că fericirea nu e acolo, sau poate pentru puţin timp. Obţinem aceea, obţinem cealaltă, dar rămânem nesatisfăcuţi şi în interior e vid, vidul larg, gata să înghită tot.

Dacă fericirea e greu de obţinut şi menţinut, este pentru că trebuie să o căutăm foarte sus, într-o regiune unde materialele sunt inalterabile; ceea ce

cere omului mari calităţi şi mai ales puritate, pentru că numai ce este pur e inalterabil şi poate să dureze. Această regiune există în spaţiu, dar şi în noi înşine şi toţi acei care au descoperit-o se străduie să gândească, să iubească, să acţioneze şi să muncească în aşa fel încât să trăiască în această regiune unde nimic nu îi poate deranja. Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi condiţiile, ei sunt fericiţi pentru că au găsit elemente stabile, imuabile, eterne.

Adevărata fericire, ca şi pacea, e o stare care se caracterizează deci prin stabilitate. Veţi spune: „Dar viaţa nu e decât o succesiune de schimbări: succese şi eşecuri, abundenţă şi sărăcie, pace şi război, boală şi sănătate...şi omul e obligat să îndure aceste schimbări!” Nu, războiul poate să izbucnească, puteţi să vă îmbolnăviţi, puteţi fi ghinionist, puteţi fi abandonaţi de soţul vostru, de soţia voastră, de copiii voştri, de prieteni toate acestea fără a înceta să fiţi fericţi. De ce? Pentru că conştiinţa voastră nu stagnează la nivelul evenimentelor: pentru fiecare dificultate, pentru fiecare încercare, veţi găsi o explicaţie, un adevăr care vă calmează, vă consolează pentru că aţi mers prea sus şi ştiţi cum să vedeţi lucrurile. Puteţi fi dezgolit, persecutat, dar pentru că ştiţi că toate astea sunt trecătoare, că sunteţi nemuritor, că nimic nu vă poate atinge cu adevărat, aici unde toţi scot strigăte, voi zâmbiţi.

Fericirea, o purtaţi, deci, în voi. Dacă nu sunteţi conştienţi, înseamnă că rămâneţi la suprafaţă, la periferia fiinţei voastre şi la periferie nu sunt decât iluzii şi schimbări: de abia aţi sesizat câteva particule de bucurie, că ele sunt înlocuite cu multă suferinţă, ca şi cum ar fi o pedeapsă că aţi furat un pic de fericire.

Iată de ce, faceţi eforturi pentru a intra în voi înşivă şi aici începeţi să căutaţi ceea ce e imuabil, etern, Dumnezeu, spirit. Astfel veţi găsi fericirea. Odată ce aţi găsit-o, încercaţi să-i rămâneţi aproape, şi atunci nimeni n-o să vă mai facă necazuri. Oricare ar fi situaţia voastră, fie că sunteţi bogat sau fără bani, glorios sau dezaprobat, că sunteţi iubit sau urât, sunteţi deasupra schimbărilor, trăiţi în eternitate.

Acesta nu e, poate, decât un limbaj pe care toată lumea îl poate pricepe. Ce vreţi? Un băiat îi spune unei tinere fete: „Iubito, te voi face fericită”. El nu ştie nici ce este fericirea, nici el nu e fericit, dar vrea să o facă fericită pe ea!...Sau, invers, fata îi spune băiatului: „Te voi face fericit”. Dar cum o fac? Cu imperfecţiunile, nervozităţile, furiile, gelozia lor, ei se fac fericiţi! Cam aşa...au mulţi copii, ca în poveşti. Să mergem mai departe: eu nu cred prea mult în acest tip de fericire. Desigur, ei trec prin momente agreabile, dar sunt ca şi prizonierii cărora li se dau în fiecare zi câteva minute de destindere pentru a respira un pic, şi apoi „înapoi în beci!“ Sau, ca o durere de dinţi: se opreşte un moment, şi apoi reîncepe!

Pentru a fi fericiţi, trebuie să găsiţi un punct de neclintit de care să vă agăţaţi, fără ca ceva să vă facă să pierdeţi această poziţie de echilibru: ceea ce în fizică se numeşte echilibru stabil. Priviţi pendulul: îl facem să oscileze la dreapta, la stânga, dar revine în poziţia de echilibru pentru că e ataşat de un punct fix. Ei bine, omul trebuie să găsească acest punct în el însuşi şi să se prindă de el. Atunci poate să spună ca şi Iniţiatul vechiului Egipt: „Sunt stabil, fiul cuiva stabil, conceput şi născut în teritoriul stabilităţii”.

Cât timp sunteţi schimbător, ezitant e inutil să vorbim despre fericire! Fericirea aparţine regiunilor

infinitului, eternităţii care sunt regiuni ale sufletului şi spiritului. Da, infinitul, eternitatea, iată regiuni încă neexplorate, unde sufletul şi spiritul au nevoie să plonjeze pentru a se hrăni, a se îmbrăca, pentru a fi satisfăcut şi liber. Voi începeţi să vă daţi seama că fericirea cere de la voi o întreagă disciplină, datorită căreia vă ridicaţi înţelegerea şi dragostea voastră până în regiunile sufletului şi spiritului, şi în acest moment puteţi să vă adăpaţi din acest ocean fără margini al păcii şi fericirii. Pacea, ca şi fericirea e rezultatul unei comuniuni, al unui schimb perfect cu principiile, entităţile şi toate existenţele lumii sufletului şi spiritului.

În sus, pacea şi fericirea sunt unite, ele nu pot exista separat. Nu veţi întâlni pe nimeni adevărat fericit fără a fi în pace. Pacea şi fericirea reprezintă aceeaşi realitate exprimată diferit. Pacea vă pune în armonie cu toată creaţia şi când trăiţi această armonie, nu puteţi fi nefericit. Energiile, forţele universului vă pătrund şi nu vă mai lipseşte nimic. Nu veţi înţelege niciodată ce este fericirea dacă nu veţi înceta să o consideraţi o senzaţie agreabilă, aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Adevărata fericire este, desigur o senzaţie agreabilă, dar este de asemenea lumină şi putere. Priviţi, de exemplu: când sunteţi fericit, fie şi un moment, sunteţi în pace şi începeţi să înţelegeţi fiecare eveniment din viaţa voastră, totul devine simplu şi clar şi reuşiţi tot ce întreprindeţi. Dar cum pierdeţi această stare, încep necazurile, durerea sau descurajarea, totul se umbreşte în capul vostru şi nu faceţi decât prostii.

Fericirea nu e nimic altceva decât o stare de conştiinţă, o manieră de a înţelege, de a simţi, de a se comporta, o atitudine în viaţă, de aceea nu aparţine

decât acelora care ştiu să o găsească printr-o muncă spirituală. Fericirea, ca şi pacea e o sinteză: dacă înţelegem bine lucrurile, dacă le simţim bine, putem acţiona bine şi putem fi fericiţi. Dar ca să reuşeşti aceasta trebuie să accepţi ştiinţa iniţiatică, pentru că ea este singura care ne învaţă să ne educăm intelectul, inima şi voinţa, adică să stăpânim natura inferioară, personalitatea, pentru a da naturii superioare, individualităţii, toate posibilităţile de a se dezvolta.

Pentru a găsi fericirea, nu este suficient să învingi natura inferioară. Bineînţeles, această victorie este necesară, dar ea este insuficientă: mai trebuie încă să reuşeşti să fuzionezi cu natura superioară. Nu veţi reuşi să găsiţi fericirea doar reuşind să învingeţi din timp în timp egoismul, senzualitatea, gelozia şi furia. Aceste victorii sunt etape necesare pe calea reuşitei dar ele nu pot să vă facă fericiţi, pentru că fericirea se găseşte într-un loc inaccesibil pentru tot ce este negativ. De altfel, chiar dacă veţi reuşi într-o zi să vă învingeţi personalitatea, păziţi-vă: a doua zi ea va putea să vă joace noi feste.

Victoria asupra personalităţii e totdeauna incertă. Este exact ca o ţară care a învins o altă ţară: niciodată nu poţi fi sigur că acest lucru va dura. Pentru că, într-o bună zi, când învingătorul doarme pe lauri, ţara învinsă va încerca să-şi ia revanşa. La fel se întâmplă cu natura inferioară, personalitatea: chiar dacă, în anumite împrejurări, aţi reuşit să învingeţi anumite manifestări ale ei, victoria nu este niciodată definitivă; la un moment sau altul, ea poate reveni, vă poate da noi lovituri, şi iată-vă la pământ.

Ce este de făcut? Să imploraţi natura voastră divină, principiul Cristic, să vină să se instaleze în voi. Astfel, în loc de a fi totdeauna ca un învingător ce nu e

niciodată sigur de victoria sa, veţi avea un asociat puternic, atotştiutor, pe care puteţi conta. Şi chiar dacă uneori sunteţi puţin obosit, puţin adormit, el continuă să ţină piept naturii inferioare. Câţi oameni păreau să-şi fi învins anumite slăbiciuni, anumite vicii, dar după puţin timp recădeau în aceste vicii, şi chiar mai rău decât înainte! Deci, singura soluţie este de a pregăti terenul, cucerind victorii asupra naturii inferioare în cât mai multe domenii, dar şi de a implora Cerul, natura superioară, să vină să se instaleze şi să se manifeste în noi.

Şi când natura superioară a venit cu adevărat să se instaleze în voi, atunci da, veţi gusta o fericire inexprimabilă. Sunteţi fericit şi nici măcar nu ştiţi de ce. Această fericire - şi cu atât e mai de mirare - este o fericire fără cauză. Veţi găsi că este minunat de a trăi, de a respira, de a mânca, de a vorbi...Nu vi s-a întâmplat nimic, nici n-aţi primit un cadou nici o moştenire, nici o întâlnire, sunteţi fericit pentru că vi s-a adăugat ceva de sus, care nu depinde de voi...ca o apă care curge din Cer, şi vă miraţi necontenit descoperind în voi înşivă această stare minunată de conştiinţă. Vă bucuraţi şi nu ştiţi de ce. Iată adevărata fericire.

Adevărata fericire, e ca aerul pe care-l respirăm: aveţi preocuparea de a căuta aerul? Nu, aerul vine la voi, este aici, sunteţi în el şi îl respiraţi fără să vă gândiţi la el. Restul ca apa, hrana, banii trebuie din când în când căutate, în timp ce aerul şi lumina, nu!

Voi respiraţi fără încetare şi nu e bucurie mai mare decât a respira. Dacă nu mă credeţi, reţineţi-vă respiraţia pentru un moment, veţi vedea...Ei bine, fericirea e comparabilă cu aerul care-l respirăm.

Inspiraţi, expiraţi...inspiraţi, expiraţi...fericirea e respiraţia sufletului...Nu ne putem opri să studiem respiraţia din acest punct de vedere. Orice altceva trebuie căutat, cumpărat, bucată cu bucată, pentru a avea o bucurie, o plăcere, în timp ce aerul nu trebuie căutat, respirăm fără încetare, chiar şi când dormim. Putem spune că respiraţia a fost dată omului pentru a-i arăta că tot ce este tangibil ca banii, posesiunile, etc., nu se poate compara cu ce e subtil, impalpabil, invizibil, cu lumea eterică în care se află incluse. Toţi aceia care au conştiinţa faptului că sunt incluşi în lumea eterică, în lumea spirituală, respiră fără încetare şi sunt fericiţi din cauza acestei respiraţii.

8. Pentru a fi fericit, fiţi viu!

Pentru a fi fericit, trebuie să fii viu". Dar, veţi spune, noi suntem vii!". Desigur, şi plantele şi animalele sunt de asemenea vii, şi admiţând că sunt fericite în felul lor, credeţi că puteţi fi fericit în felul lor? Pentru om, viaţa, adevărata viaţă nu e aici. Atunci unde este ea?

În zilele noastre, oamenii acordă un loc excesiv activităţilor intelectuale şi realizărilor tehnice: aceasta le-a fost prezentată ca un ideal de instrucţie, de acumulare de cunoştinţe şi de avantajele aduse de progresul tehnic. Ei bine, tocmai, acumulând cunoştinţe şi utilizând din ce în ce mai multe aparate, sau aparate din ce în ce mai perfecţionate, nu înseamnă a trăi. Luând-o pe această direcţie, omul strică ordinea naturală a lucrurilor şi natura se apără.

De altfel, ce spun acum tinerii? Că vreau să „trăiască". Da, dar cum idealul de viaţă pe care adulţii îl prezintă nu-i atrage de loc şi nu găsesc pe nimeni

pentru a-i învăţa ce este adevărata viaţă, ei o caută în aventuri primejdioase, senzaţii puternice, pasiuni, plăceri, alcool, droguri....Deci, prea mult intelect pe de o parte, prea multe pasiuni pe de altă parte, în cazul lor, aceasta îi dezechilibrează. Trebuie ştiut că omul e făcut pentru a trăi în diferite planuri: fizic, astral, mental, dar şi cauzal, budhic, atmic (a se vedea „Viaţa fizică: elemente şi structuri" Cap.3 „Mai multe suflete şi mai multe corpuri"; colecţia Izvor nr.222); dacă îşi limitează activitatea la primele trei planuri fizic, astral şi mental, el nu poate cunoaşte adevărata viaţă.

A mânca, a bea, a dormi, a munci, a avea relaţii sexuale, a încerca câteva sentimente, a achiziţiona câteva cunoştinţe, a avea câteva gânduri, e important, dar nu ajunge pentru a satisface nevoile noastre. E o viaţă la relanti, nu e o viaţă intensă. Veţi spune: „Dar cum, contemporanii noştri au o viaţă intensă! Priviţi-i: fug la stânga, la dreapta, discută, îşi schimbă soţul, soţia, amantul, amanta". Ei bine, aici vă înşelaţi din nou. Viaţa intensă nu înseamnă agitaţie, nu este o acumulare de aventuri pasionale sau de activităţi intelectuale.

Pentru a trăi o viaţă intensă, trebuie să cunoaştem structura omului, să-i cunoaştem corpurile sale diferite ca şi centrii care-i permit să intre în relaţie cu regiunile spaţiului şi locuitorii acestor regiuni. V-am vorbit deja şi v-am indicat de asemenea metodele, exerciţiile de făcut, atitudinea de adoptat pentru a trezi în voi aceste organe subtile(a se vedea „Centrii şi corpurile subtile"; colecţia Izvor nr.219). Numai acel care s-a străduit poate vorbi de adevărata viaţă, de o viaţă intensă. Şi el este fericit pentru că se simte ca o sursă, ca o cascadă, ca o livadă plină de arbori fructiferi, ca un parc plin de

flori, şi e o binecuvântare pentru toţi acei care îi sunt în preajmă.

Iată de ce vă spun: dacă căutaţi fericirea, nu e alt secret decât acela de a trăi o viaţă spirituală intensă. E inutil să cauţi ajutorul talismanelor sau altor obiecte magice: pietre, metal, parfum... pentru că singura magie adevărată e viaţa. Dacă vreţi să fiţi fericit, munciţi ca viaţa voastră să fie mai pură, mai bogată, mai abundentă. De îndată ce începeţi această muncă, asupra corpului fizic, asupra corpului astral (sentimente), asupra corpului mental (gânduri), veţi vedea rezultatele: sănătatea se ameliorează, simţiţi peste tot dragostea voastră şi din jurul vostru, şi sensul vieţii vă devine din zi în zi mai clar.

Cum se face această muncă? În Învăţământul nostru nu am vorbit de asta. De-a lungul anilor, v-am dat câteva metode, dacă nu le veţi putea aplica pe toate; alegeţi, cel puţin, unele din ele, şi munciţi cu ele în mod serios. Dacă nu vreţi aceasta, de-a lungul anilor chiar viaţa vă va face să pricepeţi, vă va da lecţii şi veţi suferi. Credeţi-mă, nu veţi putea fi fericiţi ducând o viaţă ordinară.

Şi dacă vreţi o metodă pe care o puteţi aplica imediat, pot să v-o dau: a ne obişnui să mulţumim. Da, a mulţumi în fiecare clipă, chiar şi pentru ce ni se întâmplă: în mijlocul dificultăţilor, necazurilor, suferinţelor, mulţumiţi tot timpul. În acest fel, neutralizaţi otrava ce se produce în voi prin stările negative, vă cicatrizaţi rănile, pentru că nimic nu poate rezista în faţa recunoştinţei. Deci, mulţumiţi până veţi simţi că tot ce vi se întâmplă e spre binele vostru. De îndată spuneţi: „Mulţumesc Domnului, mulţumesc Domnului..”.. Mulţumiţi pentru ce aveţi, dar şi pentru ce nu aveţi, pentru ce vă bucură dar şi pentru ce vă

face să suferiţi. Aşa întreţineţi în voi flacăra vieţii. Prevăd că mă veţi întreba: „numai atât?” Da, numai atât, dar practicaţi această metodă şi veţi constata rezultatele ei.

O adevărată învăţătură iniţiatică vă învaţă să puneţi accentul pe viaţă, propria voastră viaţă. Aceasta nu vi se pare foarte important, pentru că nici măcar nu vă daţi seama că sacrificaţi această viaţă unor lucruri care sunt mult mai importante decât ea. Vă îndreptaţi mereu atenţia asupra obiectelor, evenimentelor, agitaţiilor din exteriorul vostru şi, în tot acest timp, lăsaţi viaţa voastră să sărăcească. Este un calcul foarte greşit.

V-aţi gândit vreodată la timpul pe care îl petreceţi cu lumea exterioară? Câteva minute, câteva ore...În

timp ce întreaga zi şi întreaga noapte sunteţi cu voi înşivă. Atunci, nu vedeţi că viaţa voastră interioară este cea mai importantă? Trebuie ca abundenţa, bogăţia şi ordinea să fie în voi...Vedem că lumea exterioară se umple de obiecte, produse, aparate, construcţii şi arme de tot felul, în timp ce oamenii sunt tot mai mult bântuiţi de haos, mizerie, slăbiciune şi vid. Este timpul ca ei să se gândească să realizeze în interior tot ceea ce îi preocupă să realizeze în exterior. În noi trebuie să avem bogăţia, frumuseţea şi forţa; pentru că, ceea ce vom obţine astfel, nimeni şi nimic nu ne va putea lua. Nici măcar bătrâneţea.

Da, cei mai mulţi oameni gândesc că, odată ajunşi la o anumită vârstă, ei trebuie obligatoriu să-şi piardă facultăţile şi să cadă în decrepitudine. Gândindu-se la aceasta, până la urmă se şi întâmplă! În realitate, pentru discipolii Ştiinţei Iniţiatice, bătrâneţea e cea mai bună perioadă a vieţii; pentru că anii de căutări şi experienţe interioare le-au adus luciditatea, pacea,

serenitatea, bunătatea, şi toţi vin să se instruiască de la ei. Chiar şi copiii sunt atraşi de ei şi îi iubesc. Dacă în lume circulă o părere contrară, aceasta este pentru că este adevărat că pentru mulţi dintre oameni bătrâneţea este o perioadă foarte rea, din cauza felului în care au trăit. Ei şi-au risipit energiile în activităţi ordinare, inutile, stupide iar atunci când nu le mai rămâne aproape nimic, când sunt slabi, bolnavi, goi, ce mai pot aştepta de la bătrâneţe?

Evident că, chiar dacă ducem o existenţă rezonabilă, plină de sens, bătrâneţea va veni la un moment dat. Şi chiar şi boala poate veni. Dar cei care au făcut o adevărată muncă interioară vor trece prin aceste perioade cu mai mult curaj şi seninătate, şi nu vor înceta de a se îmbogăţi spiritual. Da, dacă lucraţi pentru lumină, pentru un ideal înalt, cu cât veţi îmbătrâni, cu atât veţi deveni mai viu şi mai expresiv; veţi câştiga chiar o viaţă şi o expresivitate pe care nu o aveaţi în timpul tinereţii. Bine înţeles, veţi fi puţin mai plecaţi, veţi avea puţin mai multe riduri, părul alb, dar nu vă veţi opri la atât: lăsaţi corpul să îmbătrânească în linişte şi gândiţi-vă că sufletul se poate manifesta încă prin el cu o tinereţe extraordinară. De ce trebuie să suportăm această mentalitate catastrofică propagată peste tot în legătură cu bătrâneţea?

Se spune tinerilor: „Grăbiţi-vă să profitaţi pentru că tinereţea nu durează mult” Aşa este, sigur, dar când nu durează ? Ei bine, tocmai atunci când ascultăm aceste sfaturi dăunătoare şi ne grăbim să ne amuzăm şi gustăm din toate plăcerile! Ne veştejim repede când nu mai suntem aşa de agreabili şi plini de viaţă, suntem respinşi şi este normal. Atunci, evident, pentru că acestea sunt faptele, oamenii trag anumite concluzii. Da, dar dacă faptele sunt care sunt, este

pentru că nu am ştiut în prealabil, să observăm şi să gândim bine. Ceea ce este adevărat pentru un moment (că, îmbătrânind, ne pierdem forţele şi farmecul), poate să nu mai fie aşa pe viitor. Iată, trebuie să dăm nişte explicaţii. Şi să nu se mai dea sfaturi rele tinerilor sub pretext că le dorim fericirea!

Reţineţi bine aceasta: fericirea, pentru cei tineri...dar şi pentru cei vârstnici, este de a-ţi consacra viaţa unui ideal înalt. Vedem foarte mulţi oameni risipindu-şi energiile pentru apărarea a tot felul de cauze care nu merită mare lucru, pe care, de altfel, le şi abandonează curând, pentru alte cauze. Dar foarte puţini se mobilizează pentru a servi această mare idee a Împărăţiei lui Dumnezeu şi a Dreptăţii Sale. Veţi spune: „Împărăţia lui Dumnezeu, aceasta e o utopie ce nu se va realiza niciodată!" Ascultaţi, aceasta nu e treaba noastră. Treaba noastră, este de a lucra pentru realizarea sa, pentru că este singurul ideal căruia merită să-i consacrăm viaţa noastră. Se va realiza sau nu, nu ni se cere părerea. Ceea ce în orice caz este sigur, este că dacă nimeni nu face nimic, gândind că toate eforturile sunt inutile, evident că nu se va realiza niciodată.

9. Să ne ridicăm deasupra condiţiilor

I.

Dacă lucrurile nu merg cum trebuie, avem tendinţa de a da vina pe condiţiile proaste. Ei bine, să o ştiţi, cât timp credeţi că fericirea sau nefericirea voastră depind de condiţii, nu veţi fi niciodată la adăpost. Pentru că viaţa e astfel făcută încât nimic nu e veritabil stabil şi definitiv şi, dacă nu munciţi cu gândul, voinţa, veţi fi, fără îndoială, aruncat la stânga şi la dreapta, fericit

când condiţiile sunt favorabile, nefericit când întâlniţi obstacole şi dificultăţi. Şi unde veţi ajunge aşa?

Trebuie înţeles, odată pentru totdeauna, condiţiile nu sunt determinante. Pe acelaşi sol, având aceleaşi elemente chimice, smochinul poate creşte la fel ca şi scaietele. Într-o familie, unde copiii au acelaşi tată, aceaşi mamă şi primesc aceeaşi educaţie, se pot găsi mari diferenţe fizice, intelectuale şi morale între aceşti copii. Şi constatăm, de asemenea, în ceea ce privesc evenimentele care au importanţă pentru colectivitate, că aceleaşi încercări nu afectează oamenii în acelaşi fel. De ce? Pentru că nu le înfruntă cu aceeaşi stare de conştiinţă. În timp ce unii, neavând o bună înţelegere, devin, puţin câte puţin, ursuzi, vindicativi sau se lasă complet striviţi şi otrăvesc viaţa celor din jurul lor, alţii, din contră, se întăresc, se îmbogăţesc şi, graţie experienţei lor, pot apoi să-i ajute pe cei din jurul lor prin sfaturile, atitudinea, strălucirea lor, prin forţa pe care o degajă.

Aceasta dovedeşte că condiţiile nu sunt totul. Desigur, nu le putem ignora de tot, dar pentru a progresa, trebuie să ştim că multe lucruri în viaţă nu depind decât de noi, de felul nostru de a le considera, şi că fericirea sau nefericirea sunt stări relative. Aceasta e de altfel şi filozofia lui Nastratin Hogea. Vreţi un exemplu?

O femeie bătrână îl caută într-o zi: „A, Nastratin Hogea, dacă ai şti situaţia noastră! Familia noastră nu şi-a putut permite să locuiască decât într-o mică casă, şi suntem înghesuiţi acolo eu, bărbatul meu, fiul meu, soţia lui şi copiii lor: e înspăimântător, nu mai putem trăi aşa.-Da, înţeleg, spuse Nastratin Hogea, dar există un remediu.- Care? -Îţi voi spune, dar trebuie mai întâi să-mi promiţi să faci tot ce-ţi voi cere. -Bine,

promit. -Bun, şi să vii în fiecare zi să îmi spui noutăţile. Aveţi câine? -Da. -Şi pisică? -Da. -Atunci luaţi-i şi pe ei în casă. -Dar, Nastratin Hogea, ce îmi ceri? -Ai promis să faci tot ce-ţi spun, nu-i aşa?” Ea a plecat şi a făcut după cum a promis. ”E oribil, îi spune lui Nastratin Hogea revenind a doua zi. Câinele şi pisica s-au păruit tot timpul, n-am avut nici un moment de odihnă.-E bine. Aveţi şi capră?-Da.-Atunci luaţi-o înăuntru”. Când ea reveni a doua zi: „ Ah, Nastratine, capra n-a avut stare, a răsturnat totul, n-am putut dormi toată noaptea, ce ne vom face? -Nu-ţi fă griji, totul merge bine. Aveţi şi găini?-Da.-Atunci aduceţi-le înăuntru”. Nu vă mai povestesc în ce hal reveni bătrâna a doua zi”. Porc aveţi? întrebă vesel Nastratin.-Da, spuse ea copleşită.-Ei bine, adu-l în casă acum”. Ea a vrut să protesteze, dar nu avu curaj: doar promisese. A doua zi, cu lacrimi în ochi, spuse în hohote de plâns: ” Nastratin Hogea, mi-ai promis ajutorul, dar merge din ce în ce mai rău. Vom înnebuni, viaţa noastră e un infern!-Bine, spuse Hogea cu gravitate, trăgându-se de barbă, voi aranja totul. Scoate porcul şi revino mâine să mă vezi”. A doua zi, ea reveni surâzând: „Ah, ne simţim mai bine, începem să respirăm.-Acum, scoate găinile.”.. Şi astfel, zi după zi, toate animalele părăsiră casa. Când ieşiră toate, Nastratin Hogea întrebă: Acum cum e? - A, e extraordinar, e ca în paradis, lumea cântă şi se îmbrăţişează.-Ei bine, vezi, sunteţi în acelaşi punct ca în ziua când ai venit să te plângi că viaţa e insuportabilă. Atunci, de ce te-ai plâns?”

Unii vor zice: „E o istorie prostească!” Să spunem că e un pic exagerată; dar e adevărat că indiferent cum ne simţim, bine sau rău, fericiţi sau nefericiţi, totul este relativ. Sunteţi câteodată leneşi, trişti, viaţa vă

pare fără culoare, fără gust...şi iată, primiţi o veste rea, a avut loc un accident şi un membru al familiei e grav accidentat. Veţi fi nefericit. Dar peste câteva ore, aflaţi ca e o eroare, a fost o confuzie. Atunci, pe neaşteptate, ce bucurie! Viaţa va părea uşoară, frumoasă şi bogată! Da, dar de ce nu vi se părea aşa şi înainte? De ce a trebuit să vi se anunţe, din greşeală, o catastrofă pentru a vă face conştient că înainte aţi fost fericit?

Evident, eu nu spun că trebuie să fii mulţumit când trebuie să trăieşti într-o casă mică. Dar dacă totuşi trebuie, în general cu o bună filozofie, cu o bună judecată putem contribui din plin la binele nostru interior, pentru că gândul lucrează asupra stărilor de conştiinţă. Nu trebuie să uităm niciodată aceasta: gândurile, sentimentele sunt atotputernice asupra conştiinţei. Dealtfel, observaţi: cât timp sunteţi nemulţumit de viaţă şi suferiţi, deseori nu schimbările materiale sunt cele care vă permit ameliorarea stării interioare, ci schimbările în gândurile şi sentimentele voastre. Desigur, dacă suferiţi fizic, aveţi nevoie de remedii fizice. Dacă aveţi o rană sau un picior rupt, nici chiar gândurile şi sentimentele bune nu vă vor vindeca, şi nu vă vor scăpa de durere: până acestea coboară în materie, pentru a aduce ameliorare, trebuie mult timp; dar vă pot ajuta să suportaţi mai bine suferinţa. Există o acţiune asemănătoare a gândurilor şi sentimentelor asupra corpului fizic. Gândurile şi sentimentele armonioase acţionează asupra circulaţiei şi purifică sângele; când sângele este pur, el contribuie mai eficace la sănătatea organismului. Chiar şi rănile se cicatrizează mai bine şi mai repede.

Cât timp nu aţi făcut o anumită muncă interioară, chiar dacă la un moment dat aţi reuşit să vă înbunătăţiţi situaţia materială, după un mic moment de

satisfacţie veţi cădea în aceleaşi stări de nemulţumire, acreală, revoltă. Lipsurile din planul fizic nu îşi au remediul în planul fizic. În plan fizic putem aduna tot ce vrem: leacuri, bogăţie, putere...până la infinit: dacă nu suntem într-o stare de spirit convenabilă, nu vom fi niciodată satisfăcuţi. Trebuie să căutăm să schimbăm ceva în suflet, în gânduri, în viziunea asupra lumii. Dacă nu, tot ce puteţi aduna nu vă va da decât saturaţie şi dezgust. Au fost femei şi bărbaţi care s-au sinucis în timp ce, cum se spune, „aveau totul pentru a fi fericiţi”: tinereţea, familie, prieteni care îi iubeau...Ei aveau totul, în afară de ce-i esenţial: gustul de a trăi. Nici unul din avantajele pe care le aveau nu puteau înlocui ceea ce le lipsea: gustul de a trăi.

Trebuie să schimbăm ceva în capul nostru, în interior trebuie să căutăm să fim fericiţi. Pentru că dacă învăţăm să fim fericiţi în interior, vom fi fericiţi în orice condiţii. Da, în cele mai rele condiţii, vom putea comunica cu entităţi celeste, şi ne vom simţi arhiplini, plini de lumină. Dacă cauza fericirii voastre e în voi, nimic şi nimeni nu vă poate lua fericirea. În ziua când veţi înţelege lucrurile astfel, acesta va fi momentul eliberării, imortalităţii, eternităţii voastre. Desigur, avem nevoi materiale, dar nu atâtea câte ne imaginăm. Când destinul face să suportaţi anumite privaţiuni, spuneţi-vă că aveţi ocazia de a căuta alte soluţii, noi căi ,în suflet şi minte.

Da, când calea exterioară este barată, blocată, trebuie să vă întoarceţi spre înăuntru...sau în sus, ceea este acelaşi lucru. Există totdeauna o cale de salvare. Câteodată, vă simţiţi descurajaţi, copleşiţi, distruşi, vă vine chiar gândul de a vă suprima... Da, sunt lucruri care se pot întâmpla. Nu spun că ai zi de zi motiv de fericire şi bucurie, spun doar că este mereu ceva de

făcut, chiar şi în cazurile cele mai dificile. Şi chiar şi în cele mai grele momente de descurajare, trebuie să ştim că însăşi această descurajare conţine elementele care, dacă aţi învăţat cum să le sesizaţi şi să le utilizaţi, vă vor servi ca să vă recâştigaţi curajul. Pentru că descurajarea este o stare care posedă forţe formidabile. Dovada: din moment ce este capabilă să destrame o întreagă împărăţie - voi înşivă, cu toate bogăţiile şi posibilităţile care sunt înmagazinate în corpul vostru, inima voastră, intelectul, sufletul vostru - înseamnă că este într-adevăr foarte puternică. Atunci, de ce să nu încercaţi să puneţi stăpânire pe această putere pentru a o orienta într-un sens pozitiv?

Omul nu este conştient de toate posibilităţile care zac în adâncul său. Chiar când el se crede complet extenuat, la capătul forţelor, în realitate îi mai rămân resurse. Pentru că el este făcut ca o rachetă cu mai multe trepte: în momentul în care carburantul primei trepte se epuizează, o scânteie aprinde a doua treaptă şi racheta îşi continuă drumul. La fel se întâmplă şi cu a doua treaptă, şi cu a treia, cu a patra... Când un om moare, aceasta nu se întâmplă în mod necesar pentru că şi-a epuizat toate resursele ci, de multe ori,

pentru că nu a reuşit să aprindă treapta următoare. Dacă ar fi reuşit, ar fi văzut că mai are rezerve. Suntem departe de a bănui cantitatea de rezerve pe care Dumnezeu le-a depus în noi.

Deci, înţelegeţi-mă bine, când calea exterioară vi se pare barată, blocată, întoarceţi-vă spre interior şi începeţi să lucraţi prin gândire, prin imaginaţie, prin voinţă: încetul cu încetul, veţi simţi deschizându-se în voi orizonturi nebănuite. Dacă încercaţi să înţelegeţi limbajul destinului, veţi fi totdeauna fericit, veţi

binecuvânta Cerul, care vă ajută să exploraţi regiuni mai secrete şi mai bogate.

Întrebaţi un om de afaceri care a făcut avere: credeţi că vă va spune că este fericit? Nimic nu e mai improbabil. El se va plânge că este surmenat, că soţia sa profită de absenţa sa pentru a-l înşela, că fiul său este un incapabil, că muncitorii săi sunt nişte leneşi, că acţiunile sale au scăzut la bursă, că el va fi ruinat de către concurenţă, etc., etc...Îl veţi asculta şi după un timp vă veţi simţi la fel de împovărat ca şi el. În ciuda tuturor posesiunilor sale, el nu vă va putea face niciodată să simţiţi cât de frumoasă este viaţa. Pentru că el trăieşte cu teama de a pierde una şi alta... Atunci, vedeţi dumneavoastră, nu numai că nu vă va da nimic, deoarece îi este teamă de a nu pierde ceea ce posedă, dar vă va lua şi pacea şi bucuria de a trăi. În timp ce un om care a muncit pentru a obţine bogăţii spirituale va fi totdeauna gata să vi le împărtăşească şi, mulţumită lui, în orice stare aţi fi, veţi avea cele mai bune metode şi remedii pentru a găsi echilibrul şi sensul vieţii.

Veţi spune: „Dar nu este prea târziu acum pentru a începe această muncă interioară?” Nu, nu este niciodată prea târziu. Bineînţeles, cu cât mai târziu veţi începe, cu atât va fi mai dificil, pentru că aveţi deprinderile formate. Deprinderile sunt ca nişte forme rigide pe care trebuie să le scufundăm în foc pentru a le face maleabile şi a le da o nouă formă, aşa cum se face cu metalele. Ei bine, acest foc, sunt încercările pe care vi le trimite lumea invizibilă pentru a vă da o nouă formă, a imprima o nouă orientare existenţei voastre. Dacă vă limitaţi la a striga şi a vă revolta, veţi împiedica Cerul de a vă da forma pe care o doreşte; atunci nu vă miraţi dacă suferinţele voastre nu vor lua sfârşit niciodată.

II.

Lucrurile nu pot fi totdeauna aranjate în planul fizic, pentru că planul fizic este lumea consecinţelor, iar asupra consecinţelor avem puţine posibilităţi de acţiune. Pentru a produce schimbări durabile, trebuie să mergem în lumea cauzelor. Omul a cărui gândire poate ajunge până aici, are toate mijloacele de a atinge şi a declanşa forţe pure, luminoase, care vor produce mai târziu rezultate. Atâta timp cât vă mulţumiţi să interveniţi în planul fizic pentru a schimba starea lucrurilor, în realitate nu aranjaţi nimic pentru că, din nou, evenimente sau persoane care nu vă cer părerea, le vor organiza într-un fel care nu vă convine şi nu veţi fi niciodată stăpân pe situaţie. A lucra pentru schimbarea consecinţelor este ca şi cum s-ar scrie un cuvânt pe nisipul mării: valurile vin şi îl şterg... Asupra cauzelor trebuie lucrat.

Lucrurile nu se aranjează de jos, impulsul trebuie să vină de sus. Toţi cei ce nu cunosc această lege încearcă mereu să intervină în planul fizic pentru a schimba lucrurile, a le deplasa, reconstrui sau a le distruge. Dar iată, istoria ne învaţă că aceste intervenţii nu sunt definitive: după un timp, apare un val care şterge toate aceste decizii.

Conducătorii anumitor ţări au vrut să ia în stăpânire noi teritorii deportând sau asasinând locuitorii lor, luându-le bunurile, etc., şi au şi reuşit. Dar iată, după câţiva ani întoarcerea situaţiei: ţările ocupate se revoltau şi aceşti conducători erau învinşi, ei sau succesorii lor care se aflau în faţa unor probleme de nerezolvat. Ei da, de câte ori istoria a arătat că după un triumf de scurtă durată, aceşti tirani lăsau ţărilor o moştenire catastrofică!

Doar ceea ce este creat sus, în lumea spiritului, este etern; restul este trecător, tranzitoriu. De aceea doar binele este etern, răul nu are decât o existenţă efemeră. Noi spunem în Bulgaria: „Răul durează până mâine dimineaţă, binele durează o veşnicie”.

Deci, când dorim să îmbunătăţim definitiv o situaţie, trebuie să ne ridicăm foarte înalt în domeniul spiritului şi să lucrăm acolo, să ne rugăm, să formulăm cereri, să creem imagini care într-o zi se vor realiza în planul fizic. Dacă ştiţi să declanşaţi forţele luminoase, într-o zi toate obstacolele vor fi înlăturate şi o nouă ordine de armonie şi pace se va înstăpâni pe pământ.

10. Să dezvoltăm sensibilitatea pentru lumea divină

Se spune că oamenii simpli, primitivi, puţin instruiţi, pot fi mai uşor fericiţi ca oamenii cultivaţi. Este adevărat, că dezvoltându-ne inteligenţa, gustul, devenim mai sensibili, deci mai vulnerabili la evenimente, la variaţia condiţiilor materiale sau psihologice în care trăim. Atunci, ce concluzie tragem? Că, pentru a fi fericiţi, trebuie să rămânem primitivi, sălbatici? În acest caz, de ce să nu mergem mai departe şi să descindem până la regnul animal? Animalele sunt fericite...Şi se prea poate ca plantele sunt şi mai fericite pentru că nu suferă de loc. Şi pietrele? Ele nu simt nimic, e şi mai bine...Iată o logică!

Principala diferenţă între regnurile naturii: pietre, plante, animale, oameni este sensibilitatea, pentru că evoluţia e proporţională cu sensibilitatea. Plantele sunt mai sensibile decât pietrele, animalele sunt mai sensibile decât plantele, oamenii sunt mai sensibili decât animalele. Dar şirul fiinţelor nu se opreşte aici:

deasupra oamenilor sunt îngerii, arhanghelii, divinităţile...Da, există o întreagă ierarhie de fiinţe din ce în ce mai sensibile...până la Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu este omniscient, simte tot, vede tot, ştie tot pentru că numai El Însuşi e cu adevărat sensibil. Iată adevărata dimensiune a sensibilităţii. Singurul cu adevărat sensibil este Dumnezeu.

Cât despre om, e adevărat că, devenind mai sensibil, devine mai vulnerabil, ceea ce îi aduce şi dezavantaje. Dar e preferabil, pentru că îşi dezvoltă sensibilitatea, iar sensibilitatea îl face să evolueze.

Pentru a avea o vedere clară asupra acestui subiect, trebuie să revenim la chestiunea celor două naturi din noi: natura inferioară şi natura superioară. Până ce omul nu a început să lucreze asupra lui însuşi, cu scopul de a-şi stăpâni tendinţele egocentrice ale naturii sale inferioare, e evident că dezvoltarea sensibilităţii e însoţită de dificultăţi şi suferinţe de tot felul. Instruirea care se dă în şcoli şi universităţi nu face, din păcate, decât să agraveze această tendinţă: punând accentul pe achiziţia de cunoştinţe şi nu pe formarea caracterului, nu încetăm să dăm tinerilor decât pretexte pentru a deveni mai egoişti, dificili şi mofturoşi. Nu se face nimic pentru a-i învăţa pe cei ce studiază cum să se servească de cunoştinţele pe care le primesc, pentru un scop nobil, mai generos. Din contră: în fiecare domeniu, fiecare învaţă să se folosească de cunoştinţele lui pentru a ajunge la o anumită poziţie socială, pentru prestigiul său, binele său material. Şi astfel, devenind adulţi responsabili în societate, şi unii şi alţii nu se gândesc decât cum să tragă pătura peste ei, având ca şi consecinţe nemulţumire, agresivitate, certuri, pentru că toţi se

simt atacaţi şi lezaţi de comportamentul egocentric al altora.

Această sensibilitate nevralgică care este hrănită de natura inferioară, personalitate, face viaţa imposibilă şi de aceea se trage concluzia că, pentru a fi fericit, e mai bine să nu fi sensibil.

În realitate, trebuie să facem diferenţa între adevărata sensibilitate şi această sensibilitate maladivă care va duce la susceptibilitate sau hipersensibilitate. Adevărata sensibilitate e o facultate care ne face capabili de a ne ridica foarte sus, pentru a avea acces la o lume din ce în ce mai subtilă pentru a-i înţelege realităţile. Hipersensibilitatea e o manifestare a naturii inferioare care se crede centrul lumii, are impresia permanentă că nu i se dă destulă atenţie, care se simte frustrată, rănită şi devine agresivă. Când am făcut această distincţie, înţelegem că trebuie să lucrăm asupra naturii inferioare pentru a o stăpâni: e singura posibilitate care permite adevăratei sensibilităţi să înflorească, să se îmbogăţească.

Sensibilitatea nu e numai această facultate care ne face să ne emoţionăm, ci ne face rămânem uimiţi în faţa fiinţelor pe care le iubim, în faţa frumuseţii naturii sau în faţa operelor de artă. Ea ne deschide porţile imensităţii, luminii, ne dă înţelegerea ordinii divine a lucrurilor, ne permite să vibrăm la unison cu regiuni, entităţi şi curenţi ai Cerului.

Aceasta e sensibilitatea pe care toţi trebuie să o cultivăm, dacă nu, umanitatea va regresa. Vedem uneori oameni care sunt pe cale să se reîntoarcă la stadiul animal, vegetal sau chiar la stadiul de piatră! Da, ei nu fac nici un efort de a-şi educa sensibilitatea, se lasă în voia lor, şi în acest caz, în mod necesar se întorc pe scara evoluţiei. Din contră, graţie efortului

pentru adevărata sensibilitate, materia noastră devine mai fină, mai suplă, mai pură, vibrează altfel, şi ne face capabili să percepem lumea divină, ne atenuează stupiditatea, răutatea, atitudinea jignitoare; nu le mai dăm atenţie. Înainte de a dezvolta această sensibilitate înaltă, reacţionam la cea mai mică agresiune, în timp ce acum nu suferim de loc. Aceasta e adevărata sensibilitate, aceea a sufletului şi spiritului, care ne protejează de hipersensibilitate, această sensibilitate ridicolă, ce provine din natura noastră inferioară. Atunci, sunt două avantaje: ne deschidem luminii, frumuseţii, fericirii lumii divine, şi scăpăm de tenebre, urâţenie şi de suferinţele pământului. Iată, deci, un subiect la care merită să reflectăm.

Acum, pentru a dezvolta această sensibilitate la lumea divină, e foarte important ca voi să luaţi cunoştinţă de valoarea unor anumite momente ce le trăiţi, momente în care în linişte, reculegere, primiţi o lumină, o graţie a Cerului. Multe din suferinţele voastre provin chiar din cauză că nu posedaţi această stare de conştiinţă. Primiţi binecuvântări, dar aceasta nu durează, faceţi repede în aşa fel încât le pierdeţi, foarte simplu, chiar din cauză că ignoraţi ceea ce aţi primit. Oricând există o altă preocupare mai importantă: câteva mici reparaţii, câteva discuţii legate de lucruri nesemnificative. Vă imaginaţi că Cerul trebuie să fie tot timpul gata să-şi reverse binecuvântările iar voi, când vă place, când nu aveţi ceva mai interesant de făcut, să vă opriţi câteva minute pentru a le primi. Nu, aceasta nu trebuie să se petreacă aşa. Cerul nu e la dispoziţia oamenilor superficiali şi nepăsători. Într-un moment determinat, în anumite condiţii, el îşi revarsă binecuvântările şi

dacă nu sunteţi destul de conştienţi pentru a le primi sau nu ştiţi să le conservaţi, cu atât mai rău pentru voi, ele vă vor părăsi.

Deci, fiţi atenţi: în zilele în care simţiţi că aţi avut o revelaţie, că aţi primit o graţie a Cerului, încercaţi să conservaţi acest lucru cu precizie. Chiar v-am dat o metodă. Încercaţi să vă amintiţi momentele cele mai luminoase ale existenţei voastre, gândiţi-vă prin cine au venit şi cum s-au produs, faceţi-le să revină des în memoria voastră ca şi cum vă recântaţi deseori o muzică ce vă place, şi retrăiţi din nou aceleaşi senzaţii de puritate, libertate, lumină.

Din nefericire, majoritatea oamenilor fac chiar contrariul: ei îşi amintesc numai de ce i-a făcut să sufere, poartă cu ei acest lucru, îl privesc, îl rumegă. Este foarte periculos, nu trebuie să te întorci spre ceea ce a fost rău. Trebuie să trageţi pentru totdeauna o concluzie şi să nu mai reveniţi la aceasta. Vă faceţi rău revenind continuu asupra unor stări sau evenimente negative.

Atunci, de acum începând, când Dumnezeu vă va da binecuvântarea sa, păstraţi-o cu sfinţenie, pentru că fericirea constă într-o permanentă atenţie îndreptată către lucrurile frumoase, într-o sensibilitate faţă de tot ce este divin. Când simţiţi că spiritul, lumina vă vizitează, nu lăsaţi să se şteargă aceste impresii gândindu-vă imediat la altceva, opriţi-vă îndelung asupra acestei impresii pentru ca ea să pătrundă profund în voi şi să dea rezultate. Astfel ea lasă urme pentru eternitate. Trebuie formată o obişnuinţă: în loc să ne aplecăm tot timpul asupra stărilor negative, asupra decepţiilor, animozităţilor, debarasaţi-vă de ele şi concentraţi-vă asupra a ce vi se întâmplă bine, pur, luminos.

11. Pământul Canaan-ului.

Când vi se întâmplă să vă daţi seama că sunteţi pe o cale greşită, că aţi servit forţele negative, lăsându-vă tentaţi de mici plăceri trecătoare, schimbaţi calea, îndepărtaţi-vă rapid de zonele periculoase în care v-aţi rătăcit. Conştientizaţi că depinde în totalitate de voi ce zonă veţi frecventa. Dacă vă aventuraţi dedesubtul acestei linii de demarcaţie ce se poate simboliza prin nori, evident, veţi cădea sub legea norilor: este întunecat şi vă este frig. Dar urcaţi, depăşiţi această linie a norilor şi vă veţi găsi imersat în lumină şi căldură. Da, totul depinde de voi.

Religia ne învaţă că Dumnezeu ne pedepseşte pentru faptele noastre rele şi ne răsplăteşte pentru cele bune. Nu este decât un mod de a prezenta lucrurile. În realitate, Dumnezeu nu ne pedepseşte şi nici nu ne răsplăteşte. Noi suntem cei care, prin gândurile noastre, sentimentele şi faptele noastre, alegem să mergem într-o zonă sau alta; în continuare vom avea de suferit sau vom beneficia de condiţiile acestor zone. Şi nu este acelaşi lucru de a merge în zonele luminii sau cele ale tenebrelor!

“Tot ceea ce este jos, este ca şi ceea ce este sus” a spus Hermes Trismegistul. Ceea ce înseamnă de asemenea: ceea ce este în interior, este ca şi ceea ce este în exterior; ceea ce este înăuntru este ca şi ceea ce este în afară. Pe pământ veţi găsi toate felurile de zone, unele împădurite, înflorite, fertile unde vă plimbaţi minunându-vă, în deplină siguranţă; altele sunt nişte deşerturi, nişte mlaştini sau jungle locuite de fiare, animale veninoase, unde sunteţi în permanenţă ameninţat. Da, sunt de toate pe pământ: torente

tumultoase şi lacuri liniştite, vârfuri de munte şi prăpăstii, vulcani şi gheţari... Toate acestea le ştiţi, dar ceea ce nu ştiţi, este că aceste zone există şi în voi înşivă; şi în voi există vârfuri şi prăpăstii, mlaştini şi grădini înflorite, deşerturi şi câmpii fertile.

Este bine să cunoşti geografia, geologia şi agricultura, dar este şi mai important să cunoaştem pământurile noastre interioare şi să învăţăm cum să evităm unele şi să penetrăm în alte pământuri pentru a le întreţine şi a le cultiva. Este bine să ştii să navighezi pe fluvii şi oceane sau să mergi să escaladezi vârfurile munţilor, dar este încă mai bine să ştii să stăpâneşti furtunile şi vârtejurile interioare şi să exersezi escaladarea vârfurilor munţilor spirituali. Atunci, iată care este de acum munca pe care trebuie să o faceţi: a explora diferitele zone din voi şi, prin gândire, meditaţie, rugăciune şi contemplaţie să atingeţi Ţara făgăduinţei de care povesteşte Geneza, ţara Canaanului, „unde curge laptele şi mierea”, simboluri ale vieţii pline şi perfecte.

Viaţa omului nu e nimic altceva decât un lung pelerinaj în descoperirea zonelor necunoscute: unele primitoare, unde se poate opri măcar pentru o vreme; altele neprimitoare, pe care trebuie să le evite sau să fugă cât mai repede dacă din nefericire a avut imprudenţa să pună piciorul. Ei da, câţi gânditori şi poeţi au comparat existenţa cu o călătorie! Veţi înţelege imediat de ce. Chiar dacă rămâneţi toată viaţa acasă, în camera voastră, puteţi cunoaşte interior tot ceea ce există pe pământ în materie de călătorii sau fenomene ale naturii. În unele zile vă plângeţi: „Nu ştiu ce e cu mine, mă sufoc!” Ei bine, este pentru că, fără să vă daţi seama, aţi coborât prea jos în adâncimile subterane şi acum sunteţi zdrobit. Atunci, ieşiţi puţin,

urcaţi la aer, şi veţi spune: „Oh, ce uşurinţă! În sfârşit respir”. Şi dacă în anumite zile vă simţiţi dilatat, inspirat, ca şi cum aţi scăpat de legea gravitaţiei, este pentru că aţi făcut o ascensiune, chiar dacă aceasta e inconştientă.

Se poate întâmpla rar, în condiţii excepţionale, să faceţi cu adevărat această experienţă de scăpare de gravitaţie, ca şi cum aţi zbura. Cu ocazia primei mele şederi în India, când călătoream în Caşmir, mă dusesem dincolo de Srinagar, în regiunea Gulmarg şi mergeam pe munte admirând Nanga Parbat, unul din cele mai înalte vârfuri din Himalaia. Spectacolul era minunat...Şi deodată, m-am simţit transportat: mă deplasam cu o asemenea uşurinţă încât picioarele mele nu mai atingeau solul, escaladam pantele ca şi cum aş fi zburat. Mi s-a întâmplat o singură dată în viaţă şi a rămas pentru mine o amintire de neuitat.

12. Spiritul este deasupra legilor destinului

Toate încercările care ne vin au o raţiune; trebuie să o căutăm şi dacă o vom face cu sinceritate, cu scopul de a progresa, lumea invizibilă, care nu e chiar închisă şi crudă, ne va da răspunsul. Vă poate releva cum, într-o altă încarnare, aţi călcat legile divine şi vă poate arăta că primiţi aceste încercări în conformitate cu justiţia divină, pentru a vă îndemna să vă reparaţi erorile. Desigur, veţi spune: „Dar de ce în această formă? Această judecată putea veni cu blândeţe, cu gentileţe, să mi se explice cu cuvinte amiabile ce trebuie să fac pentru a mă schimba. Nu sunt atât de prost ca să nu înţeleg”.

Din păcate, nu vă cunoaşteţi de loc. Da, de câte ori entităţile celeste au venit să vă explice în toate

manierele posibile că trebuie să fiţi mai conştiincios, mai cinstit, mai răbdător, mai generos, etc., şi voi n-aţi auzit, n-aţi văzut, n-aţi înţeles nimic. Deci acum, pentru că v-aţi arătat atât de surd, orb, mărginit, trebuie să fiţi puţin zguduiţi. Iată de ce justiţia divină v-a trimis să vă încarnaţi în condiţii dificile, unde aveţi de suferit pentru a vă plăti datoriile şi aveţi de învăţat câteva adevăruri. Şi voi trebuie să acceptaţi această situaţie.

De altfel, dacă nu vreţi să acceptaţi aceasta, nu se schimbă, oricum, nimic. Nu ne putem sustrage justiţiei divine şi nu o putem evita. De aceasta, e inutil să consultăm astrologi, cum fac unii, pentru a vă preveni de pierderile şi acidentele la care sunteţi expuşi. E inutil să vă puneţi la adăpost. Pentru că, orice veţi face, nu evitaţi nimic: nu scăpaţi de destin prin şiretlicuri. Singurul lucru pe care îl puteţi face este să lucraţi cu lumina, pentru ca atunci când zilele încercărilor vor veni, să aveţi posibilitatea de a le suporta mai bine.

Ştiţi, de exemplu, că veţi suferi de o boală gravă: ei bine, ducând o viaţă raţională, purificând şi întărind organismul vostru, vă pregătiţi armele cu care veţi lupta. Nu aveţi posibilitatea să evitaţi această boală, dar în ziua când va începe, îi veţi putea micşora aria de acţiune. Această lege e valabilă în toate domeniile: eforturile pe care le faceţi pentru a vă întări şi pentru a vă purifica vă vor permite să înfruntaţi încercările în condiţii mai bune.

Destinul nu se lasă înduioşat, dar el nu e niciodată crud; e just. Toate greşelile pe care le-aţi comis se adună pe un platan al balanţei, dar dacă vă decideţi să vă redresaţi viaţa, tot ceea ce faceţi bun va apăsa pe celălalt platan. Deci, când va veni momentul de a plăti pentru greşeli, gândurile, sentimentele, acţiunile

voastre bune intervin pentru ca plata să fie mai mică. Aceasta înseamnă, de asemenea, că nu trebuie să fim fatalişti spunând: „Pentru că destinul meu e aşa şi aşa, nu e nimic de făcut, trebuie să-l accept”. Nu. Nu uitaţi niciodată aceasta: destinul nu ne cere sufocarea, înăbuşirea spiritului. Din contră, destinul există pentru a ne obliga să ne trezim spiritul şi să lucrăm cu el, pentru a ne crea un nou destin.

Din cauza greşelilor săvârşite în încarnările precedente, omul trebuie să sufere, conform destinului său; hinduşii spun că e o „Kharmă” de plătit. Dar aceasta nu semnifică că e imposibil de a reacţiona la aceasta, pentru că cel ce nu face nimic altceva decât să sufere, o sfârşeşte, într-o zi, strivit. Din contră, trebuie să luptăm cu armele iubirii şi luminii, pentru a triumfa asupra destinului şi pentru a intra în ordinul Providenţei. Din acest moment, nu mai există destin pentru omul ce s-a hotărât să trăiască în lumină. El a schimbat planul, legile nu mai sunt aceleaşi, a ieşit din lumea fatalităţii pentru a intra în cea a graţiei.

Marea majoritate a oamenilor, care nu au idei prea clare despre acest subiect, folosesc cu indiferenţă cuvântul destin pentru tot ce li se întâmplă în viaţă, bun sau rău. Nu, să numim, dacă vreţi, „destin” consecinţele ignoranţei noastre, greşelilor noastre, şi „Providenţă” consecinţele luminii noastre şi a tot ceea ce am făcut bun. Deci, acum e clar: există Providenţă pentru cei ce trăiesc în lumina şi dragostea divină şi există destin pentru cei ce se încăpăţânează să rămână mărginiţi şi răutăcioşi. Acel care vrea să iasă de sub influenţa destinului trebuie să înceapă prin a vedea clar lucrurile: să discearnă gândurile, sentimentele şi faptele care-i îngreunează karma, şi să se străduie să devină mai înţelegător, mai pur, mai

dezinteresat. Astfel el va intra în sfera Providenţei unde îşi creează cu adevărat viitorul.

Cu căteva excepţii, extrem de rare, nici o fiinţă umană n-a venit pe pământ fără să aibă greşeli de reparat, datorii de plătit. Câţi Iniţiaţi, câţi sfinţi şi profeţi au suferit, de asemenea, pentru a-şi repara greşelile pe care le-au făcut în încarnările anterioare! Aceasta nu a înpiedicat sufletul şi spiritul lor să trăiască în splendoarea divină, pentru că munceau fără răgaz, în ciuda kharmei lor, şi astfel au devenit sfinţi.

Orice vi se întâmplă, trebuie să vă păstraţi spiritul vostru într-o regiune inatacabilă. Aici trebuie să vă refugiaţi pentru a munci. Atunci, chiar dacă karma vă asaltează, vă veţi simţi deasupra: karma vrea să vă limiteze, voi vă veţi elibera; karma vrea să vă ţină în întuneric, voi vă veţi ilumina...pentru că în ciuda oricăror încercări voi vă continuaţi eforturile. Da, trebuie să căutaţi să ajungeţi la acel punct în care veţi scăpa sferei de influenţă a kharmei.

Se pune acum problema de a şti dacă puteţi urca până acolo, dacă sunteţi capabili de a vă stabili în această regiune care se găseşte dincolo de vânturi, vârtejuri şi fulgere. Tocmai despre această regiune vorbea Iisus când dădea sfatul de „a construi casa pe stâncă”. Stânca este sfera spiritului în care trebuie să ne plasăm lăcaşul, pentru că este singurul loc ferit de intemperii. Este de asemenea „înaltul refugiu” din Psalmul 91: planul cauzal. Până când nu aţi atins această sferă prin gândire şi meditaţie, veţi stagna în regiunile inferioare ale planului mental şi al planului astral şi veţi fi vulnerabili, veţi rămâne pradă zbuciumărilor.

Sper că aceste cuvinte vor clarifica mai bine problema. Nu putem scăpa kharmei, dar putem să o

plătim în diferite feluri. Este ca şi în viaţă, cel mai des se plăteşte cu bani, dar sunt alte mijloace de a-ţi achita datoriile: poţi munci sau face un cadou sau poţi face un serviciu...În plan spiritual cel mai bun mijloc de plată este de a strânge aur, adică a-ţi dezvolta calităţi şi virtuţi. Dar şi rugăciunea e o formă de plată, pentru că şi în rugăciune puneţi aur, tot ce este mai bun din inima voastră, din sufletul şi spiritul vostru. Vă căiți pentru greşelile voastre, promiteţi să le reparaţi prin fapte bune. Atunci Cerul spune: „De vreme ce se căieşte şi vrea să-şi repare greşeala, înseamnă că a înţeles: să-i uşurăm încercările". Pentru că, ce doreşte Cerul? Ca noi să fim mai buni. El nu vrea să ne strivească, la ce i-ar servi? Dorinţa sa este ca noi să devenim mai conştienţi, mai înţelepţi; de aceea, dacă noi avem capul tare, el continuă să ne trimită încercări. Dar dacă vede că noi am înţeles fără să trebuiască să trecem prin toate aceste încercări, îi este suficient, el nu ţine să ne nimicească.

Există multe exemple de oameni care au plătit datoriile lor karmice lucrând pentru alţii, sacrificându-se, dându-şi timpul şi forţele, gândurile şi sufletul...Aceasta, pentru că nu trebuie să luăm de pretext cunoaşterea legii kharmei, pentru a rămâne indiferenţi suferinţelor umane. Din nefericire, iată ce am constatat: auzind vorbindu-se despre kharmă, anumiţi aşa zişi spiritualişti, în loc să gândească la toţi cei care suferă şi a se decide să facă ceva pentru ajutorarea lor, se mulţumesc să spună: „Oh, este karma lor", şi nu fac nimic. Dacă o folosesc pentru a avea motive de a se bălăci în egoismul lor, uneori ar fi de preferat ca oamenii să nu fi auzit niciodată vorbindu-se de kharmă. De aceea, consider că este o mare superioritate din partea occidentalilor de a nu

accentua suferinţele celorlalţi fără a face nimic. După cum se vede, când e foamete, sunt epidemii, inundaţii, cutremure de pământ, ei organizează imediat ajutoare, şi este minunat!

În realitate, bineînţeles, ar fi mai bine ca toţi să cunoască legile destinului, să înţeleagă de ce li se întâmplă anumite nenorociri şi se întâmplă şi altora, însă fără a înceta de a-i dori să-i ajute. Unii vor zice: „Dar de ce să-i ajutăm, de vreme ce primesc ce merită?” Întâi, pentru că eforturile ce le facem pentru a ajuta alte fiinţe nu sunt niciodată inutile: în anumite circumstanţe, văzând sinceritatea voastră, Cerul se poate îmbuna. Şi apoi, pentru voi înşivă, pentru a progresa. Ajutându-i pe ceilalţi, dezvoltaţi ceva în voi înşivă. Este ceea ce răspund totdeauna celor ce mă întreabă, de ce mă ocup atât de mult de ceilalţi; pentru că simt că aceasta îmi face bine, acţionează favorabil asupra mea. Atunci, voi de ce n-aţi face la fel? Şi voi vă veţi simţi mai bine.

Acum, că ceilalţi beneficiază de ceea ce vreţi să faceţi pentru ei, şi sunt sau nu salvaţi, asta numai Dumnezeu ştie. Nu sunt destul de naiv pentru a nu vedea că nu este atât de uşor de a fi util. Deseori îmi spun: bietul de tine, crezi că, pentru că ai petrecut ore şi ore ascultând oamenii povestindu-ţi problemele şi suferinţele lor, şi vorbindu-le pentru a-i consola şi a le da sfaturi, ei vor ţine cont de ce le-ai spus şi o vor lua pe calea cea bună? Nu-ţi fă prea multe iluzii: cei mai mulţi vor continua încă mult timp să meargă pe căile pe care sunt împinşi. Dar tu, continuă totuşi să te ocupi de ei, pentru că tu eşti cel care se întăreşte şi care se luminează. Şi dacă ei nu doresc să lucreze pentru Împărăţia lui Dumnezeu, tu fă-o: Împărăţia lui Dumnezeu va veni măcar în tine.

Dacă toată lumea ar putea să gândească aşa „egoist”, ar fi formidabil. Da, trebuie să fii egoist, trebuie să fii interesat! Veţi spune „Dar cum? Totdeauna ne predicaţi dezinteresul, şi acum.”…În realitate dezinteresul absolut nu există. Există doar dezinterese diferite: un interes inferior, material, grosolan şi un interes superior, divin, sublim. De aceea, singura întrebare importantă pentru voi este de a cunoaşte unde este adevăratul vostru interes. Cel care crede că interesul său este de a parveni cu orice preţ de a-şi aranja afacerile pe pământ, a deveni bogat, puternic şi glorios, trebuie să ştie că va ajunge în cealaltă lume gol, sărac, mizerabil, urât, deformat. Deci, el nu îşi cunoaşte adevăratul său interes.

Şi voi trebuie să înţelegeţi cât este de important să vă puneţi la treabă pentru binele tuturora: pentru că astfel veţi plăti karma voastră. Cel care spune: „Ah, eu nu sunt prost! Nu voi face nimic pentru ceilalţi. Vreau să profit de viaţă, vreau să mănânc, să beau, să mă distrez.”.. va simţi karma abătându-se 100% asupra sa sub o formă sau alta; el se crede isteţ, dar în realitate este stupid şi ignorant.

Iată utilitatea Ştiinţei Iniţiatice care ne învaţă să ne conformăm şi noi acestor reguli, acestor legi şi metode, pentru a deveni cândva liberi, puternici şi fericiţi. Cel care neglijează această ştiinţă va lucra mereu contra interesului său.

Deci, dacă aveţi de trecut prin încercări, în loc să vă plângeţi şi să vă văicăriţi, liniştiţi-vă, reflectaţi şi întrebaţi-vă: „Care este planul Domnului şi al tuturor prietenilor mei cereşti? Ce doresc ei să obţin?” Se va face o lumină, şi veţi înţelege că ei doresc să deveniţi mai răbdător, mai rezistent, mai inteligent sau încă

altceva. Astfel, nu numai că nu vă revoltaţi, dar deveniţi chiar recunoscător şi mulţumiţi. Şi aceste virtuţi spre care vă îndeamnă Cerul să le obţineţi, le veţi primi mult mai repede.

Auzim de multe ori oameni care povestesc că şi-au găsit vocaţia sau chiar salvarea mulţumită unui accident, unei boli grave sau unei mari nenorociri. La început, ei credeau că totul e pierdut şi erau disperaţi, revoltaţi. Desigur, anumite încercări pot fi teribile, şi nu putem să nu suferim. Dar de ce să nu ne gândim că într-o zi, mai târziu, vom găsi la capătul acestor încercări fericirea pe care o aşteptăm? De ce să pierdem atât timp în disperare şi revoltă?

Oricare ar fi încercările, Iniţiaţii continuă să lucreze, continuă în lumină, bine, în dragoste pentru că au înţeles esenţialul. Atunci, bucuraţi-vă pentru cunoştinţele din acest Învăţământ, bucuraţi-vă şi mulţumiţi pentru toate aceste pietre preţioase, aceste posibilităţi ce se dezvăluie în faţa voastră, în faţa spiritului vostru pentru o muncă gigantică. Fără această lumină, ce aţi deveni?

13. Căutaţi fericirea în înalt

Cel mai mare pericol pentru oameni este de a accepta o filozofie materialistă, care-i împinge să-şi caute toate satisfacţiile în plan fizic. În această căutare, ei încep a se arăta egoişti, injuşti, necinstiţi şi chiar criminali. Pentru a obţine o mărire de salar, un post mai înalt, o parte din piaţă mai importantă sau o invitaţie la o petrecere, se lansează în intrigi şi acceptă tot felul de compromisuri. Dar admiţând că-şi ating scopul, ce le poate aduce, aceasta, cu adevărat, în plus? De obicei, odată ce au obţinut ce au vrut, ei se

simt nesatisfăcuţi. Ei fac nedreptăţi la alţii, dar nici ei înşişi nu sunt mai fericiţi decât aceştia. Toate acestea nu sunt prea avantajoase.

Acel care caută fericirea în materie e asemănător cu căutătorul de aur care mişcă tone de nisip pentru a găsi un fir de aur. Nici aceasta nu e avantajos. Pentru a găsi aur în cantitate mare, trebuie să urcăm foarte sus în soare, în spirit. Jos, nu găsim decât deşeuri,

Desigur, nu ne putem smulge din materie: avem un corp şi prin intermediul lui avem relaţii cu tot ceea ce ne înconjoară; dacă întrerupem aceste relaţii, murim. Trebuie să mâncăm, să bem, să dormim, să ne îmbrăcăm, să ne adăpostim, să ne distrăm, să muncim, să iubim, etc., dar e necesar să consacrăm acestor activităţi atâta efort şi timp? Într-o zi ne vom plictisi de toate acestea.

Ce să facem pentru a nu ne plictisi? Să luăm un exemplu simplu: nutriţia. De ani de zile, vă învăţ că e bine să învăţaţi să mâncaţi în linişte, cu dragoste şi gratitudine. De ce? Pentru că adoptând acest fel de a mânca, intraţi în relaţie cu aspectul subtil al hranei, care constă în elemente imponderabile mai importante ca şi cantitatea de materie pe care o absorbiţi şi care vă aduc sănătate şi echilibru. Şi nu numai că vă aduc sănătatea şi echilibrul, dar mai şi produc transformări în însăşi chintesenţa fiinţei voastre: inima vă devine mai generoasă, gândirea mai lucidă...Iată ce înseamnă „a căuta fericirea în înalt”: înseamnă a introduce în tot ceea ce faceţi material elemente de natură mai spirituală.

La fel şi pentru iubire. Aşa cum omul nu poate să se hrănească fără să absoarbă hrană solidă, materială, îi este imposibil, în afara unor foarte rare excepţii, să iubească fără să aibă nevoie să facă schimburi în

planul fizic. Dar pentru a face aceste schimburi, nu este necesar să se scufunde zi şi noapte în senzualitate. Şi aici există metode: câte sfaturi nu v-am dat eu pentru a face aceste schimburi în planurile subtile!...Până acum, binenţeles, pentru voi sunt doar pregătiri, experienţele pe care le faceţi în acest sens sunt mai mult sau mai puţin reuşite, aţi atins puţin ceva, fără a obţine rezultate definitive; şi este normal: este aproape imposibil să ajungeţi la un succes complet: este culmea Iniţierii. Dar nu trebuie să vă abandonaţi eforturile pentru găsirea bucuriei şi fericirii din înalt. Nu vă este interzis de a vă folosi de tot ceea ce Inteligenţa cosmică a pus la dispoziţia voastră, dimpotrivă, dar încercaţi să vă folosiţi de acestea pentru a merge mereu mai departe înspre puritate şi lumină.

Această problemă a relaţiilor omului cu materia trebuie să fie acum foarte clară pentru voi. Coborârea omului în materie nu este nici o eroare, nici un accident în evoluţia sa: aceasta era prevăzută de Inteligenţa cosmică. Pentru a ajunge la totalitatea cunoaşterii, fiinţa umană avea nevoie să-şi dezvolte facultăţile intelectuale şi, pentru a-şi dezvolta aceste facultăţi, trebuia plasată în condiţii determinate, care să-i slăbească percepţia lumii invizibile, pentru a-i permite să se consacre explorării materiei. Iată de ce omenirea este astăzi în acest stadiu al evoluţiei sale. Dar nu este stadiul definitiv: omenirea trebuie să se reîntoarcă din nou spre regiunile sufletului şi spiritului pe care le-a părăsit şi ea se va întoarce îmbogăţită din toate experienţele făcute în materie, mulţumită intelectului.

În acest moment asistăm la o coborâre tot mai vertiginoasă a conştiinţei în profunzimea materiei. Şi

cum materia este de o diversitate, de o bogăţie inepuizabilă, nu mai terminăm de a o vedea, atinge, şi acumula. De aceea oamenii ajung să uite de sine şi să se piardă în ea. Dar va veni momentul în care se vor simţi sătui, pentru că chiar dacă materia e inepuizabilă, ea nu poate da decât ceea ce permite satisfacerea nevoilor fizice, şi atunci ei vor simţi nevoia de a urca către sferele spirituale. Noi nevoi se vor trezi în ei pentru că, după ce au atins, gustat şi posedat totul pe plan fizic, ei vor simţi că nu aici se găseşte pentru ei adevărata fericire.

Până atunci, totul e făcut pentru a da oamenilor dorinţa de a se afunda în materie. Priviţi numai publicitatea ce se face pentru a convinge că o anumită pomadă, cutare maşină de spălat, cafea , parfum, bijuterii, maşini...le poate transforma viaţa. Şi toţi aleargă să-şi procure aceste lucruri minunate. Doamne, dacă ar fi atât de uşor să-ţi transformi viaţa! Nu spun că toate aceste produse sau maşini n-ar fi utile sau agreabile, dar ele nu pot aduce ceva întradevăr substanţial. Dovada, este că chiar dacă le posedăm pe toate, şi încă ceva deasupra, nu ne simţim împliniţi.

Într-o zi, va apărea o nouă filozofie - care este în realitate filozofia eternă a Iniţiaţilor - pentru a arăta omenirii că vor regăsi bogăţiile ce le-au abandonat coborând în materie doar mergând spre înălţimi. Şi nu numai că vor regăsi aceste bogăţii dar, mulţumită unei mai bune înţelegeri, vor putea beneficia din plin de tot ceea ce au dobândit în plan fizic în care sunt atât de multe de studiat, de lucrat dar sunt şi multe bucurii. Cunoaşterea materiei era deci înscrisă în programul prevăzut de Inteligenţa cosmică pentru evoluţia inteligenţei omeneşti. Dar a cunoaşte materia nu

înseamnă să te afunzi în ea. Deci, de acum trebuie să înţelegeţi că, pentru a găsi fericirea, trebuie să urcaţi, da, să urcaţi din ce în ce mai sus şi să vă instalaţi acolo cu mobilele, frigiderul, hainele, discurile, fotoliile şi maşinile voastre...În sfârşit, e un fel de a spune, pentru că nu cred că vă veţi putea ridica prea sus dacă vă încărcaţi cu tot acest bagaj! Vreau să spun, pur şi simplu, că, orice lucru aţi face, trebuie să vă gândiţi să adăugaţi şi un element spiritual pentru a-l transforma.

14. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu

Fericirea e ca o minge după care fugi, dar când să o prinzi, îi mai dai o lovitură de picior...pentru a putea continua să fugi după ea! Pentru că în această cursă te simţi stimulat; în această căutare, în acest elan pentru atingerea ţelului se găseşte fericirea. Deci, când aveţi o dorinţă, nu vă grăbiţi să o satisfaceţi, pentru că ea vă ridică, vă împlineşte. Eu, cunoscând această lege, mi-am pus în suflet nişte dorinţe pe care ştiu că nu le voi putea niciodată realiza: dar, aceste dorinţe mă fac să trăiesc.

Ei da, iată secretul. De ce să cereţi ceea ce veţi putea realiza în câteva luni sau câţiva ani? E prea uşor, nu aşa veţi fi fericiţi, deoarece pentru a obţine ceea ce v-aţi propus nu aveţi nevoie să vă legaţi la Sursa divină, inepuizabilă, singura care vă poate da totul. Când sfârşiţi prin a obţine ceea ce vă doreaţi, bineînţeles că veţi fi fericiţi pe moment, dar imediat după aceea, veţi simţi un gol: trebuie căutat încă ceva şi nu veţi fi niciodată satisfăcut. Atunci, ce e de făcut? Să căutăm ceea ce este mai îndepărtat şi mai irealizabil: perfecţiunea, imensitatea, eternitatea iar pe această cale veţi găsi toate celelalte: cunoaşterea,

bogăţia, puterea, iubirea... . Da, le veţi avea fără să le cereţi. În timp ce, dacă vă propuneţi un lucru, vă veţi opri acolo, deci vă veţi limita şi nu le veţi avea pe celelalte. Şi, numai Domnul ştie, dacă veţi obţine ceea ce căutaţi!

Iată pentru ce, cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este de a nu cere altceva decât ceea ce e inacesibil. Toate, în rest, le veţi găsi pe drumul vostru, fără a vă opri, fără să vă pierdeţi vremea. Da, dar cine gândeşte aşa? Se spune: „A, dacă obţin această funcţie, dacă câştig acest premiu, dacă mă căsătoresc, dacă voi avea copii....voi fi fericit”. Dar de îndată ce le avem, aceasta nu schimbă mare lucru, ba chiar sunteţi mai nefericiţi pentru că v-aţi oprit aici, în loc să alegeţi o ţintă mai îndepărtată care să vă oblige să mergeţi înainte fără încetare.

De altfel, Dumnezeu Însuşi a pus în sufletul creaturilor sale un sentiment de insatisfacţie şi lipsă, care nu dispare decât în ziua în care ele se unesc cu El. Până când ele nu au realizat această fuziune, caută, fac experienţe, crezând de fiecare dată că obţin ceea ce doresc; dar sunt tot timpul deziluzionate, dezamăgite. În realitate acest sentiment de decepţie nu e aşa rău, pentru că el împinge oamenii să meargă înainte, căutând fără încetare.

Dumnezeu e peste tot în univers, e ascuns în tot ceea ce ne suscită dorinţa. Ambiţioşii, beţivii, gurmanzii, lacomii, desfrânaţii au maniera lor de a-L căuta pe Dumnezeu. Pentru că, efectiv, putem găsi o minusculă particulă din El în alcool, hrană, sexualitate, bani, glorie, putere. Da, putem să-L găsim pe Dumnezeu peste tot, chiar şi în mocirlă, chiar şi în piatră unde prezenţa Sa este ca o scânteie ascunsă. Dar, desigur, nu vom gusta decât o satisfacţie

momentană, pentru că nu în straturile dense, în formele inferioare ale materiei îl putem găsi cu adevărat pe Dumnezeu.

Toţi oamenii, oricare ar fi aceştia, Îl caută pe Dumnezeu, fără a şti că Îl caută. Ei îşi spun că sunt în căutarea fericirii. Dar cine nu o caută? Toţi caută fericirea, dar şi-o imaginează sub o formă determinată. Ajunge să observi un pic pentru a constata multitudinea formelor pe care o are această căutare a fericirii...şi chiar forme contradictorii: unii sunt fericiţi când chibzuiesc, alţii îşi găsesc fericirea în nepăsare şi distracţii. Unii au nevoie de viaţa de familie, alţii preferă singurătatea şi celibatul. Unii caută opulenţa, confortul, gloria, iar alţii, austeritatea, ascetismul şi obscuritatea. Unii aspiră la o existenţă în mişcare şi aventuroasă, şi alţii la o viaţă paşnică şi fără complicaţii. Unii au nevoie să-şi ajute aproapele, să-l apere, să-l îngrijească iar alţii au nevoie să-l persecute şi să-l distrugă.

Fericirea, pe care fiecare o caută în felul său, după temperamentul său, e o formă de a-L căuta pe Dumnezeu; o căutare mai mult sau mai puţin înţeleaptă, mai mult sau mai puţin luminoasă, dar toţi îl caută pe Dumnezeu. Pentru că, în spatele acestei idei a fericirii, se ascunde Dumnezeu. El a dat oamenilor această aspiraţie la fericire, pentru ca, până la urmă, ei să-L poată găsi. Şi chiar dacă, în aşteptare, ei Îl mai caută trecând prin mlaştini, noroaie şi cimitire, într-o zi, după repetate experienţe, ei vor înţelege că trebuie să Îl caute în sferele superioare, sub formă de puritate, de lumină, iar acolo, ei da, ei Îl vor găsi.

Cu toţii sunt predestinaţi să Îl găsească pe Dumnezeu într-o zi, sub această formă sublimă. Dar, pentru a-L găsi, trebuie cel puţin să Îl iubeşti. Nu

pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de iubirea noastră. Dacă marii maeştrii ai tuturor religiilor au învăţat pe alţii iubirea de Dumnezeu, este pentru că ei cunoşteau o lege magică ce nu este alta decât corespondenţa în plan spiritual a faptelor pe care putem să le vedem zi de zi în planul fizic. Aruncaţi o minge într-un perete: el o va trimite înapoi. Adresaţi, la munte, nişte cuvinte contra unui zid de stâncă: ele vor reveni înapoi. În acelaşi mod, când trimiteţi dragostea voastră către Dumnezeu, declanşaţi această lege şi dragostea divină e obligată să vină spre voi. Dumnezeu nu are nevoie de voi, ci voi aveţi nevoie de El şi doar prin dragostea noastră putem să-L atragem spre noi.

Pentru a primi, trebuie să dai. Dacă nu îmi întindeţi paharul, nu vă voi putea vărsa apă. Dacă nu întindeţi inima către Dumnezeu, El nu va putea să vă verse binecuvântările Sale. Da, pentru a primi forţa, lumina, înţelepciunea, bunătatea, plenitudinea lui Dumnezeu, trebuie să Îi dăm dragostea noastră, şi această dragoste este cea care declanşează în schimb toate graţiile divine.

15. Nu există fericire pentru egoişti.

Nu când sunteţi egoist vă apăraţi interesele. Dimpotrivă, interesul vostru este de a vă gândi la alţii, pentru că astfel vă amelioraţi condiţiile propriei existenţe. Să luăm un exemplu: treceţi peste un drum iar pe jos vedeţi un pahar spart, îl vedeţi dar nu îl ridicaţi, spunându-vă: „Nu eu l-am aruncat, n-au decât să-l ridice alții”. Dar iată că destinul vă face să treceţi peste acelaşi drum: e noapte, nu sunteţi atent şi vă răniţi; atunci, evident, exclamaţi: „Dar cine e acel idiot, acel criminal care a lăsat aici cioburile de sticlă?” Ei

bine, nu mai e cazul să vă întrebaţi. Trebuia să adunaţi cioburile de prima dată când aţi trecut pe acolo.

Cei care nu se gândesc la alţii se cred inteligenţi. Dar iată, li se întâmplă tot timpul ceva ce n-au prevăzut, ceea ce dovedeşte că nu sunt atât de inteligenţi pe cât se cred. Pentru că inteligenţa e facultatea de a te proteja în viitor de consecinţele actelor proprii...sau de absenţa unor acte. Când ne comportăm incorect faţă de alţii, ne pregătim nouă înşine un viitor urât.

A nu te gândi la alţii nu e numai o lipsă de dragoste, e şi o lipsă de inteligenţă. Şi asta nu e totul. În caz că nu aveţi destulă dragoste pentru a simţi ce trebuie făcut pentru alţii, nici destulă inteligenţă pentru a vedea acest lucru, ei bine, atunci tărăgănaţi lucrurile, nu faceţi nimic ca să remediaţi situaţia şi iată: lipsă de voinţă. Atunci, daţi-vă seama! Când lipsesc trei lucruri atât de importante ca: inteligenţa care prevede, dragostea care doreşte să îmbunătăţească totul şi voinţa capabilă să înfrunte dificultăţile, ce succes mai putem obţine în viaţă?

În continuare, ceea ce este uimitor, este că tocmai aceste persoane sunt totdeauna primele care se plâng că le lipseşte aceasta, că li se datorează aceea, că nu sunt iubiţi, că nimeni nu se gândeşte la ele, că ceilalţi sunt rău intenţionaţi...Dar de ce nu îşi dau ele seama că prin egoismul şi pretenţiile lor nejustificate, ele sunt pe cale de a descuraja pe toţi cei din jurul lor? Ele au nevoie să fie ajutate, susţinute...de acord; ei bine, să înceapă a se gândi ceva mai puţin la ele însele şi puţin mai mult la ceilalţi. Ele nu vor fi mai fericite lăsându-se conduse de egoism.

Toţi cei care nu se gândesc decât la a trage plapuma asupra lor, la a fi centrul universului,

imaginându-şi că lumea întreagă trebuie să se învârtă în jurul lor, servindu-i şi înclinându-se în faţa lor, ca şi cum ar fi prinţi şi prinţese, îşi pregătesc o existenţă de decepţii şi de suferinţe. Pentru a fi fericit, trebuie să devii un servitor.

Oare cer prea mult de la voi dacă vă rog încă o dată să lucraţi la lărgirea conştiinţei voastre? Uitaţi o clipă tot ceea ce vă lipseşte. Când ai posibilitatea să îmbrăţişezi întregul univers cu gândirea, să comunici cu toate entităţile luminoase care îl populează, cum să te simţi singur gol sau umilit? Ce vă mai trebuie ca să înţelegeţi că sunteţi bogaţi, copleşiţi şi că puteţi să-i ajutaţi pe ceilalţi? Învăţaţi să fiţi generoşi, daţi bogăţiile voastre şi chiar şi bogăţiile materiale dacă puteţi. Dacă nu o faceţi, veţi tremura totdeauna de teama de a le pierde şi veţi ajunge să uitaţi că sunt oameni nefericiţi şi nevoiaşi. Hai, împărţiţi! Nu vă va mai fi teamă de a fi furaţi şi în acelaşi timp gestul vostru se va înscrie în ceruri şi îl veţi regăsi într-o zi amplificat. Dar cum să explici asta oamenilor? Ei sunt atât de egoişti, avizi încât doresc să acapareze totul pentru ei. Nici măcar nu le trece prin minte să-i facă pe ceilalţi fericiţi. Şi din această cauză nici ei nu sunt niciodată fericiţi.

Nu poţi fi fericit când ai un orizont prea limitat. Iată de ce egoistul nu poate fi fericit: pentru că el totul este strâmtat. Pentru a fi fericit, trebuie să te lărgeşti până la a îmbrăţişa întreaga lume, şi doar dragostea permite acest lucru. Cel care are multă dragoste, se întinde, se dilată, îmbrăţişează întreg universul, vibrează cu universul; totul se deschide, el nu mai întâlneşte bariere şi fericirea nu-l mai părăseşte. Calea spre fericire este dragostea, da, doar dragostea, nu ştiinţa şi nici măcar filozofia. Ştiinţa, cunoaşterea nu pot să ne aducă fericirea; ele pregătesc calea, orientează şi

luminează, dar ele sunt incapabile de a ne face fericiţi. Este ceea ce a înţeles Solomon când spunea: „Multă înţelepciune, multă tristeţe. Mai multă ştiinţă, mai multă durere”. Cei care ştiu mult nu sunt fericiţi, iar cei care au multă inimă, chiar dacă nu ştiu mare lucru, sunt mult mai fericiţi. De ce? Pentru că Dumnezeu a pus fericirea în inimă şi nu în intelect. Dar inima trebuie să fie generoasă; unei inimi egoiste, cerul şi pământul au jurat să nu-i dea niciodată fericirea. Veţi spune: „Dar cunoaştem atâţia oameni care nu lucrează decât pentru ei înşişi, pentru îmbogăţirea şi puterea lor, pentru glorie şi sunt fericiţi!” Da, în aparenţă, şi pentru cât timp? Acest lucru trebuie văzut. Ei vor obţine, poate, ceea ce doresc, mulţumită intrigilor lor, dar în realitate vor fi privaţi de esenţial: de pace, bucurie şi plenitudine. Chiar dacă ei nu sunt privaţi de nimic material, în interior totuşi vor fi obligaţi să se simtă privaţi.

Cerul priveşte pe cine serviţi, dacă serviţi propriul vostru dumnezeu, egoismul vostru, natura voastră inferioară, el se va întoarce de la voi. El nu îşi împarte bogăţia unor oameni care nu se gândesc decât la a-şi trăi viaţa de necinste, de plăcere, viaţa lor animală. Şi atunci, cine vă va ajuta, cine vă va salva? Banii voştri? Gloria? Celebritatea voastră? Pentru Dumnezeu, există doar două categorii de fiinţe: cei care lucră doar pentru propriul interes, pentru îndeplinirea propriilor dorinţe, şi cei care fac eforturi pentru a-şi ajuta fraţii, pentru a participa la munca a miliarde şi miliarde de entităţi din lumea invizibilă care s-au înhămat la realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Şi aceştia sunt înscrişi în marea Carte a Vieţii ca binefăcători ai omenirii.

16. Daţi fără să aşteptaţi nimic în schimb.

Acela care a făcu bine altora, i-a ajutat, susţinut, găseşte că e normal să aştepte un pic de gratitudine din partea lor. Aceia care muncesc pentru copiii lor, pe care i-au hrănit, i-au educat, aşteaptă de asemenea ca aceşti copii să recunoască măcar că au fost părinţi buni. Ei bine, eu vin şi demolez această concepţie asupra acestor lucruri, considerată ca normală, legitimă de când e lumea, spunându-le acestora că nu trebuie să aştepte nimic!

Unii vor pune întrebarea: „De ce spuneţi lucruri aşa bizare? E simplu: pentru că aşteptând aprobarea, recunoştinţa, intrăm în lumea insatisfacţiilor, reproşurilor, rachiunei şi chinurilor. Veţi spune: „Dar binele pe care-l facem nu va fi niciodată recunoscut?" Ba da, dar nu trebuie să aşteptăm să fie. Toţi înţelepţii, Iniţiaţii ştiu o lege prin care îşi reglează existenţa: legea cauzelor şi consecinţelor. Ei ştiu că mai devreme sau mai târziu, asupra lor va reveni efectul a tot ceea fac: dacă este un act bun, efectul va fi benefic; iar dacă actul este rău...Iată pe ce lege îşi bazează existenţa înţelepţii, iar voi trebuie să faceţi ca ei.

Ce ştim despre realitate? Putem chiar să ne întrebăm uneori dacă lumea există cu adevărat, şi anumiţi filozofi au pretins că lumea nu are nici o realitate obiectivă, că ceea ce percepem despre ea nu este decât efectul impresiilor noastre personale şi subiective. Îmi aduc aminte că am citit unii dintre aceşti filozofi când eram foarte tânăr: Berkeley, sau Ernst Mach...Am fost stupefiat, dar argumentele lor mi s-au părut întradevăr convingătoare. Deci, te poţi îndoi de multe lucruri, dar există o lege de care Iniţiaţii nu se îndoiesc niciodată, care este: recoltezi ceea ce semeni

şi dacă faci un bine, mai devreme sau mai târziu vei culege roadele acestuia.

În India există o yoga numită „Karma Yoga” ai cărei adepţi se antrenează în a acţiona fără să aştepte nici un beneficiu în urma faptelor lor. Pentru că, astfel creşti, te înnobilezi, devii puternic şi te apropii de divinitate. Dar spiritul Kharmei Yoga este străin occidentalilor care, imediat ce au dat ceva, aşteaptă o recompensă sub o formă sau alta.

Ceea ce mai trebuie ştiut, este că legile cosmice nu sunt atât de grăbite ca noi, ele se supun unui alt timp; de aceea recompensele sunt deseori întârziate (la fel şi pedepsele!) şi dacă sunteţi nerăbdători şi vă revoltaţi, vă complicaţi situaţia. De ce să suferiţi, de ce să vă zbuciumaţi? Mai devreme sau mai târziu consecinţele vă ajung din urmă: iată de ce nu trebuie aşteptat nimic. Astfel veţi fi liberi şi lipsiţi de griji. Ştiţi că nişte cadouri sunt deja în drum pentru a vă recompensa, şi aveţi încredere. Dacă sunteţi acru, revoltat, aceasta înseamnă că nu posedaţi adevărata cunoaştere.

Sunteţi într-o Şcoală iniţiatică pentru a învăţa nişte adevăruri fără de care veţi continua să vă zbateţi în probleme interminabile. Aceste adevăruri vă vor permite să debarasaţi calea voastră de toate piedicile, putând merge mereu înainte.

Şi vă mai spun că trebuie să învăţaţi să faceţi bine altora, fără să le-o spuneţi. În acest fel, veţi trezi în ei ceva bun: ei vor fi obligaţi să se întrebe cine este această fiinţă minunată care nu vrea să se arate, ceea ce îi va împinge ca şi ei să acţioneze la fel faţă de alţii. Evident, şi eu ar trebui să pot da această Învăţătură fără să ştiţi că este de la mine, dar cum aş putea s-o fac? Când vorbesc, nu mă pot ascunde, se vede bine

că-mi ies vorbele pe gură; dar, aş prefera ca ele să fie tăcute, pentru ca voi să nu ştiţi că eu sunt cel care vă explică, vă instruieşte. În realitate, este ceea ce fac deseori când sunt la mine sau în linişte meditaţiei. Pentru că vă cunosc problemele, preocupările şi chiar când nu vă văd, eu continui să vă dau explicaţii şi sfaturi. Pot chiar în acest fel, să vă fac revelaţii pe care nu le-aş putea face prin vorbă. Dar voi trebuie să fiţi atenţi, să căutaţi din când în când câte o lămurire, câte o lumină. Chiar dacă nu ştiţi că eu sunt cel care am lăsat această lumină, încercaţi să o găsiţi şi să o folosiţi.

Cei care sunt capabili să dea fără să se arate, fac o evoluţie minunată şi simt o bucurie secretă, în timp ce cei care spun imediat: „Iată, eu v-am trimis asta” nu pot avea aceeaşi satisfacţie. Faptul că îşi proclamă cu voce tare faptele lor bune, arată că ei aşteaptă o recompensă şi, cum recompensele uneori au nevoie de timp pentru a ajunge, aşteptând, ei se macină, fumegă, sunt nefericiţi.

Să iubeşti toţi oamenii fără să aştepţi nimic în schimb, să-i lămureşti, să-i purifici şi să-i orientezi către lumină, este minunat, dar trebuie să o faci în mod natural, cum soarele străluceşte pe cer, cum florile îmbălsămează aerul, fără să aştepţi nimic...Da, toate aceste flori care cresc pe munte şi pe care nimeni nu vine să le viziteze şi să le admire, continuă să-şi facă treaba. Priviţi-le, nici un pic de vanitate!

Veţi spune: „Dar soarele nu ascunde că este pentru noi izvorul luminii!” Ah, este adevărat, şi ar fi şi greu acest lucru. Pare chiar că este fericit să-şi trimită lumina în spaţiu. Este ca şi cum ar spune: „Priviţi, vă dau lumină” Da, dar dincolo de acest soare vizibil, există un alt soare invizibil, obscur, numit soarele

negru. De la acest soare negru primeşte necontenit soarele nostru energia pe care o transformă şi ne-o trimite sub formă de căldură şi lumină. Acest soare negru nu se arată, el nu povesteşte de el însuşi şi ca acesta ar vrea să devină toţi adevăraţii Maeştri spirituali. Şi voi, ori că sunteţi văzuţi sau nu, apreciaţi sau nu, nu are importanţă, trebuie să vă faceţi treaba. Comportându-vă astfel, veţi deveni mare, de neclintit, şi veţi trăi în serenitate.

Toţi aşteaptă ceva unii de la alţii: părinţii şi copiii, patronii şi muncitorii, preoţii şi enoriaşii, profesorii şi elevii lor...Cât despre îndrăgostiţi, să nici nu mai vorbim! Un băiat îi face un mic cadou unei fete şi aşteaptă de la ea atenţii, sărutări. Dar iată că, ea se hotărăşte puţin mai încet, şi atunci el devine violent...Peste tot vedem asemenea lucruri. Dar voi, încercaţi să lucraţi asupra voastră, practicaţi karma yoga, şi veţi fi pe calea perfecţiunii.

Faceţi toate faptele bune pe care le puteţi face, fie că sunt acţiuni, cuvinte, sentimente sau gânduri, şi lăsaţi apoi timpul să-şi împlinească opera. Chiar dacă nu vreţi, într-o zi tot acest bine vă va urmări pentru a vă recompensa. Nu e nimic de făcut, nu vă puteţi ascunde pentru a scăpa de aceasta.

17. Iubiţi fără a cere să fiţi iubiţi.

Dragostea e un subiect care nu va fi niciodată epuizat. Putem vorbi oricât, fără să ne săturăm. A iubi, e ca şi a mânca, a bea, a respira; nu putem trăi fără să iubim şi fără să auzim vorbindu-se despre iubire. De milenii, cântăm iubirea, pictăm iubirea, iar un film, un roman sau o piesă de teatru care nu vorbeşte de dragoste, pare fadă...Şi totuşi, ce ştiu oamenii despre

iubire? Ei îi cunosc mai de grabă durerile, necazurile. De ce? Pentru că, pentru majoritatea lor, fericirea înseamnă a fi iubiţi. Desigur, ei sunt dispuşi să iubească un pic, la rândul lor, dar ei cred că e mai important să fie iubiţi. Proba: de ce nu le ajunge doar să iubească? De ce suferă ei atât când descoperă că acela sau aceea pe care îi iubesc nu răspund la dragostea lor, sau nu le dăruie atât cât doresc? Pentru a fi fericiţi, ei aşteaptă ca dragostea să le vină din exterior. Dacă nu vine sau le este retrasă, se simt frustraţi; ei nu cred în puterea lor proprie, în propria lor forţă de a iubi, au nevoie ca dragostea să le fie dată din exterior de cineva din exterior.

Sunteţi prieten, să presupunem, cu un bărbat sau cu o femeie, vă întâlniţi şi schimbaţi cuvinte, priviri, zâmbete...Dar într-o zi, această persoană are necazuri, traversează un moment dificil, are mai puţin timp să vă întâlnească, să vă scrie, să vă telefoneze, şi atunci vă simţiţi abandonaţi şi sunteţi nemulţumit, necăjit şi o obosiţi făcându-i reproşuri: „De ce nu ai venit să mă vezi?...De ce nu mi-ai telefonat?.”.. Bine, desigur, e normal să aveţi impresia că aţi pierdut ceva, dar dacă nu vă decideţi să vă schimbaţi atitudinea, nu veţi înceta să suferiţi. Pentru a vă regăsi pacea, bucuria, spuneţi-vă că trebuie să vă bazaţi numai pe iubirea voastră, şi nu aşteptaţi ca dragostea să vă vină de la alţii. Cât timp aşteptaţi să fiţi iubit, depindeţi de alţii şi, dacă aceştia nu vă mai iubesc sau vă iubesc mai puţin - şi au acest drept! - vă simţiţi nefericit.

Viaţa e astfel făcută încât nu putem niciodată fi siguri de ceva, nici de evenimente, nici de oameni: câteodată se gândesc la voi, dar câteodată vă uită. Deci, dacă nu instalaţi în voi ceva stabil, veţi fi fără încetare nehotărâţi ,dezorientaţi. Da, e timpul de a

începe a cunoaşte natura lucrurilor şi de a înţelege ce trebuie făcut pentru a fi fericiţi. Pentru că aveţi nevoie de iubire pentru a fi fericiţi, de vreme ce prin dragoste simţiţi că înfloriţi, că aveţi revelaţii, şi de vreme ce doriţi ca dragostea să continue la infinit, ei bine, iubiţi şi nu mai aşteptaţi să fiţi iubiţi. Dacă fiinţele pe care le iubiţi răspund la dragostea voastră, cu atât mai bine, mulţumiţi Cerului, dar nu contaţi pe aceasta. Din acest moment, da, veţi putea găsi fericirea pentru că totul depinde de voi, totul e cum vreţi, când vreţi, şi unde vreţi. Sunteţi atotputernic, independent, stăpân pe situaţie.

Ceea ce trebuie să vă preocupe, este de a ameliora manifestările iubirii voastre, de a o face mai dezinteresată, mai luminoasă, mai pură, mai vastă. Iată singura condiţie de a fi fericit prin iubire. Priviţi soarele, el nu aşteaptă să fie iubit, el iubeşte lumea întreagă şi de aceea e aşa radios. E liber, nu aşteaptă nimic.

Eu am înţeles mai demult că, dacă ar trebui să contez pe iubirea fraţilor şi surorilor Fraternităţii, oh, la, la, ce tristeţe şi ce decepţii mă vor aştepta! Săracii, au atâtea probleme de rezolvat, dificultăţi, obstacole, angajamente, nu au timp să se gândească la mine...Veţi spune: „Dar cum? Ei vă iubesc, dacă aţi auzi cum vorbesc de dumneavoastră!” Da, ştiu, ei mă iubesc până când nu găsesc pe altcineva pe care să-l iubească. Când îl vor găsi, ei mă vor uita. Veţi înţelege...un bătrânel simpatic cu barbă care le predică zi de zi despre legile divine ce trebuie respectate, despre eforturile care trebuie făcute şi care îi scutură din timp în timp, nu e prea apetisant. Nu-mi fac iluzii. Iată de ce, eu sunt primul care aplic sfatul pe care vi l-am dat. Îmi spun că eu sunt cel care îi iubesc (dar nu

le-o arăt, altfel vor abuza). Şi în această decizie de a iubi nu numai pe fraţii şi surorile Fraternităţii ci toată creaţia, soarele, stelele, Domnul şi toate ierarhiile de spirite luminoase care sunt deasupra noastră...ei bine, eu găsesc fericirea, ceva stabil, fidel şi veridic. Atunci de ce n-aţi face şi voi la fel?

Dragostea voastră trebuie să mai crească în lumină şi înţelegere. Nu vă opriţi la stadiul de sentiment, pentru că sentimentul e prea personal. Pentru a trăi plenitudinea dragostei, este necesară şi înţelegerea. Iar atunci când vă veţi fi hotărât să iubiţi fără să aşteptaţi nimic în schimb, atunci veţi fi cu adevărat iubiţi. De ce?...Dacă în apropierea voastră oamenii se simt luminaţi, încălziţi, dar în acelaşi timp se simt liberi, cum să nu vă găsească simpatici şi agreabili?

Şi veţi vedea, că din momentul în care încetaţi să căutaţi dragostea, ea vă va urmări, va ajunge chiar să vă deranjeze! O veţi izgoni pe uşă şi va reveni pe fereastră. De îndată ce n-o mai căutaţi, va fi acolo. Dar cu cât o căutaţi mai mult, cu atât se va îndepărta. E ca şi cum v-aţi urmări umbra: ea fuge în faţa voastră şi nu puteţi să o ajungeţi din urmă. Da, a căuta dragostea celorlalţi e ca şi cum aţi fugi după propria voastră umbră. Dar de îndată ce nu o mai căutaţi va fi tot timpul acolo, surâzându-vă. Când căutaţi dragostea celorlalţi, vă concentraţi asupra a ceva din afara voastră, şi pierdeţi dragostea. Aşa se întâmplă. Deci, în loc de a o căuta, dăruiţi dragostea, făceţi-o să iasă din voi: ea va fi mereu prezentă în voi iar voi veţi fi stăpâni pe situaţie.

Acum, dacă nu vreţi să mă credeţi, nu vă rămâne decât să vă pregătiţi batistele. Asta nici măcar nu e grav, e inofensiv, dar se poate şi mai rău: mulţi oameni

nu se mulţumesc cu batista, unii utilizează pumnalul, revolverul, otrava. Ei da, majoritatea dramelor sunt cauzate de dragoste...dragostea rău înţeleasă, dragostea care aşteaptă tot timpul ceva. Pe când dragostea de care vă vorbesc şi în care trăiesc fără încetare Iniţiaţii e o dragoste care întinereşte, întăreşte, te face neobosit, luminos şi frumos, o dragoste care aduce viaţa eternă, care resuscită, care imortalizează.

Da, o putere extraordinară a fost dată dragostei, pentru cei ce ştiu să o înţeleagă şi să o manifeste. Ea singură ştie totul, repară totul, declanşează şi proiectează forţe nebănuite.

Se spune că Dumnezeu este iubire. Dar când vedem tragediile pe care dragostea le aduce oamenilor, avem măsura muncii ce mai rămâne de făcut, toată calea care mai trebuie parcursă pentru a ne ridica până la acea dragoste divină. Dar se merită efortul, pentru că adevăratul vrăjitor, vrăjitorul atotputernic, este dragostea. Trebuie să o chemaţi să se instaleze în voi şi atunci, ca flacăra ce luminează prin sticla unei lămpi, peste tot unde mergeţi, dragostea voastră va lumina şi va ţâşni în jurul vostru.

18. Despre utilitatea duşmanilor.

Se consideră că faptul de a avea prieteni este una dintre cele mai mari bucurii ale existenţei, şi e adevărat, nimic nu e mai preţios ca prietenia. Numai că, nu căutăm numai prieteni adevăraţi, dar şi aliaţi, care să ne susţină în cele mai grele condiţii. Cunoaşteţi mulţi oameni care acceptă ca prietenii lor să fie absolut sinceri cu ei şi să nu aprobe ceea ce fac sau spun? În momentul critic, ei se simt trădaţi şi se

supără. Toată lumea spune că dacă vrem să câştigăm favorurile cuiva, trebuie să-l aprobăm, să-i facem complimente, să-l flatăm. Iată de ce, unii refuză să audă adevărul, iar alţii au înţeles că nu au nici un interes să-l spună, vedem atâţia oameni care îşi petrec timpul înşelând sau înşelându-se pe sine.

Şi toţi îşi imaginează că aşa vor fi fericiţi! Ei bine, nu, pentru că toate acestea nu sunt decât manifestările naturii inferioare care nu poate decât să ne antreneze în complicaţii şi decepţii. Acel care vrea cu adevărat să evolueze nu înşeală pe alţii, şi acceptă observaţiile şi criticile. Şi de asemenea, dacă e cu adevărat înţelept, va înţelege că e util să ai duşmani. De ce? Pentru a putea progresa. Veţi spune: „Dar duşmani, avem, ba chiar câteodată avem prea mulţi!” Da, avem duşmani, dar nu avem din acest lucru nici un avantaj, pentru că încă nu am înţeles cum să-i luăm. Dacă veţi înţelege bine cum stau lucrurile, veţi vedea că aceştia sunt prieteni voştri veritabili. Pentru că ei sunt necruţători, nu vă menajează, subliniază tot ceea ce nu merge. Veţi spune: „Dar exagerează de cele mai multe ori!” Da, e adevărat, dar nu face nimic, ei vă sunt utili pe post de microscop; şi microscopul e util câteodată; oamenii de ştiinţă îl folosesc în fiecare zi! Acesta serveşte la a vedea detalii care, fără acesta, trec neobservate.

Deci, dacă doriţi cu adevărat să progresaţi, trebuie să acceptaţi că pentru acest lucru, de multe ori duşmanii vă sunt mult mai utili decât prietenii. Ei sunt aceia care vă obligă să lucraţi, să vă corectaţi, să găsiţi soluţii la problemele pe care vi le pun şi astfel, mulţumită lor deveniţi mai puternici şi mai inteligenţi.

Va trebui să înţelegem bine rolul duşmanilor. Dacă nu îl înţelegem, îi detestăm, suferim, încercăm să ne

răzbunăm, să ne debarasăm de ei şi atunci, ce de timp şi energie pierdute! Şi totuşi, chiar şi printre oamenii cei mai inteligenţi, constatăm că foarte puţini pot să-şi accepte duşmanii, cei mai mulţi înoată în slăbiciune. Ei nu-şi dau seama că împreună cu prietenii lor şi complimentele acestora, devin din ce în ce mai fragili şi mai vulnerabili. Ei bine, eu vă voi spune că, dacă am învăţat ceva important în viaţa mea, este faptul de a-mi aprecia duşmanii. Da, consider că mi-au făcut nişte servicii formidabile. Ah, duşmanii, asta e ceva! Din nefericire, nu îi apreciem la justa lor valoare.

Ridicăm statui celor pe care-i considerăm ca binefăcători. Pentru că au salvat patria sau au descoperit vaccinuri, au fost mari poeţi sau filozofi, etc., îi urcăm pe piedestal. Şi aven dreptate bineînţeles, eu nu spun că trebuie să le luăm gloria. Totuşi cred că duşmanilor noştrii ar trebui să le ridicăm cele mai frumoase statui, pentru că ei sunt adevăraţii noştri binefăcători: mulţumită lor, putem deveni mai vigilenţi, mai inteligenţi, mai răbdători. Nu vi se pare un lucru serios? Ei bune, credeţi ce vreţi. Încercaţi totuşi să vă gândiţi la ceea ce vă spun: nu fugiţi de duşmani, nu-i detestaţi, ci întrebaţi-vă cum îi utilizaţi. Atunci, va avea loc o adevărată muncă în voi.

Cu un mare ideal şi dorinţa sinceră de a progresa, veţi primi cunoaşterea şi forţa de a utiliza toate obstacolele pe care duşmanii vi le pun în drum ca trepte ale unei scări care vă va permite să urcaţi din ce în ce mai sus.

19. Grădina sufletelor şi spiritelor.

Oamenii pot fi comparaţi cu florile, fructele...sau chiar cu legumele! Când intraţi în relaţie cu ei, când îi

priviţi, le vorbiţi, îi ascultaţi e ca şi cum aţi fi pe cale să-i respiraţi, să-i gustaţi chiar. Dar, ce faceţi majoritatea timpului? Le priviţi hainele, bijuteriile, faţa, picioarele, mâinile, dar nu căutaţi să vă hrăniţi sufletul de toată această viaţă care e acolo, ascunsă, care emană din inima lor, din sufletul lor, din spiritul lor. Şi e păcat. Deci, de acum înainte, fiţi mai atenţi şi încercaţi să învăţaţi să apreciaţi oamenii care poartă această viaţă subtilă, opriţi-vă în faţa lor gândindu-vă: „Acestea sunt aspecte ale Tatălui Ceresc şi Mamei Divine! Mulţumesc Doamne, mulţumesc Maică Divină. Prin intermediul acestor „flori” şi acestor „fructe”, am astăzi posibilitatea să mă apropii de Voi, să vă contemplu pe Voi; prin intermediul acestei splendori, pot să respir parfumul, să simt gustul vostru”. Și vorbiţi fericiţi pentru că aceste fructe şi aceste flori vă vor permite să vă apropiaţi de Cer.

Desigur, mulţi se vor mira că eu compar creaturile umane cu flori, fructe...sau chiar cu legume! Dar de ce să se mire? De câte ori, vorbind despre tinerele femei sau băieţi foarte frumoşi, poeţii au vorbit despre trandafiri, violete, crini, iasomii sau lotuşi! Francezii spun cuiva iubit: „Mon chou” (varza mea!). Alţii, pe care-i consideră proşti, sunt trataţi ca pere sau castraveţi! Dar, în sfârşit să lăsăm livezile şi grădinile de legume în pace...Esenţial e de a înţelege că vă dau acum o metodă de lucru foarte puternică. Dacă ştiţi să o aplicaţi, nu numai că veţi evita multe nefericiri şi complicaţii, dar veţi trăi fără încetare în bucurie şi inspiraţie.

Cum privesc unii la alţii bărbaţii şi femeile? Ce văd ei? O aparenţă exterioară, corpul, hainele. Aceasta dovedeşte că ei nu cunosc adevărata ştiinţă. Este ca şi cum, oprindu-se în faţa unei maşini, nu s-ar interesa

decât de caroserie şi ar neglija persoana care conduce, adică cel care gândeşte, simte şi acţionează. Ei bine, tocmai această fiinţă trebuie să vă învăţaţi să o căutaţi, să o priviţi şi să o simţiţi. Mergeţi din ce în ce mai departe pentru a găsi sufletul şi spiritul acestei fiinţe, pentru că acolo veţi descoperi bogăţiile, comorile...Cerul în întregime.

Problema este doar de a vă debarasa de acest fel de a vedea, care urâţeşte şi sărăceşte viaţa. Fiinţa umană posedă un corp fizic dar aceasta nu e un motiv pentru a nu ne opri să privim stomacul, intestinele, etc. Ce veţi realiza cu aceasta? Bineînţeles, veţi spune că intestinele nu vă interesează, că sunteţi în căutarea frumuseţii la oameni şi că această frumuseţe se poate găsi în privire, faţă, mâini, picioare, etc. Da, acest lucru nu este rău. Dar dacă vă opriţi la atât, dacă nu mergeţi mai departe, vă veţi expune la decepţii, pentru că vă limitaţi la detalii pur materiale. Dacă vreţi să vă simţiţi permanent inspiraţi şi fericiţi, încercaţi să vă bucuraţi de prezenţa şi emanaţiile tuturor acestor flori şi fructe care vă înconjoară, gândindu-vă că o divinitate invizibilă e ascunsă în ele. Dincolo de corpul fizic, există tot ceea ce fiinţa emană în planurile subtile, şi acesta e cel mai important lucru.

Atâta vreme cât se vor opri la aparenţa fizică a unora şi a altora, oamenii nu vor găsi fericirea pe care o caută. Cineva spune: „Am nevoie de frumuseţe, am nevoie de dragoste.”.. Ei bine, el trebuie să ştie că nu le va găsi decât atunci când va fi obişnuit să caute fiinţele în lumea fluidelor, a emanaţiilor, a radiaţiilor şi a vibraţiilor. Întâlniţi o fiinţă minunată, o iubiţi, vreţi să o cunoaşteţi: în loc de a încerca cu orice preţ de a vă apropia de ea în plan fizic, învăţaţi să ascultaţi vibraţiile vocii sale, să captaţi lumina privirii sale şi să

vă bucuraţi de armonia gesturilor sale. Astfel, încet, încet, veţi reuşi să intraţi în relaţie cu ceea ce este mai subtil şi mai divin în ea şi veţi gusta senzaţii necunoscute, inexprimabile. În acelaşi fel veţi descoperi că bărbaţi şi femei pe care aveaţi tendinţa să îi dispreţuiţi sau să îi lăsaţi deoparte, sunt în realitate nişte fiinţe excepţionale care vă vor îmbogăţi mult mai mult decât ar putea s-o facă alte persoane aparent mai interesante sau mai seducătoare.

Iată încă un câmp de studiu foarte vast. Începeţi să faceţi experienţe şi analizaţi-vă. De vreme ce cunoaşteţi de acum aceste adevăruri, nu le neglijaţi continuând experienţele voastre nefericite. Pentru că ele sunt nefericite, nu vă mai faceţi iluzii! Nu trebuie să credeţi în lucruri imposibile. Vă veţi lansa în tot felul de aventuri care nu vă aduc decât tristeţe şi decepţii şi veţi gândi: „Este doar o întâmplare, puteam să fim fericiţi”. Nu, niciodată. Fericirea şi nefericirea nu sunt niciodată o problemă de întâmplare şi noroc. Ele depind de voi. Voi sunteţi cei care semănaţi seminţele pentru a recolta fie una, fie alta.

20. Contopirea în planurile superioare.

Toate fiinţele umane au primit instinctul de a vrea să se unească cu o altă creatură pe care o simte ca partea complementară lui. Până nu a reuşit să găsească o astfel de creatură, el simte o lipsă. De ce? Pentru că are nevoie de cealaltă jumătate pentru a fi complet, pentru a crea.

Dar cum se face atunci că cei mai mulţi oameni, chiar dacă le-a reuşit această contopire, simt atâtea insatisfacţii şi suferinţe? Aceasta, deoarece nu este suficientă întâlnirea pe plan fizic. Pentru ca uniunea,

contopirea să fie perfectă, ea trebuie să aibă loc în cele trei planuri, adică în planul psihic (inima şi intelectul) şi în plan spiritual (sufletul şi spiritul). Ori, ce vedem în cele mai multe cazuri? Un bărbat şi o femeie se întâlnesc, se găsesc pe gustul lor şi hotărăsc să rămână împreună, imaginându-şi că astfel vor umple golul pe care îl simt în ei. Doamne, câtă ignoranţă! Ei nu ştiu că atracţia care-i împinge unul spre celălalt nu este o nevoie superficială uşor de satisfăcut, ci manifestarea unui fenomen cosmic care le afectează în primul rând sufletul şi spiritul. Iată de ce această contopire a bărbatului şi a femeii trebuie să se realizeze întâi în înalt, în lumea divină, în lumea luminii. Doar după aceasta, contopirea poate avea loc în plan fizic: atunci, da, va fi plenitudinea şi această plenitudine va produce creaţii de o frumuseţe nemaivăzută.

Veţi înţelege acum de ce Iniţiaţii ne învaţă că trebuie să ne armonizăm cu Cerul, cu lumea divină: pentru că fără această legătură cu Cerul, orice relaţie dintre oameni este sortită, într-o zi sau alta, eşecului. A se armoniza cu Cerul înseamnă a vibra la aceaşi lungime de undă cu el, deci a se adapta, a se conforma, a fi receptiv. Altfel nu se primeşte nimic de la el. În faţa cuiva care nu este receptiv, Cerul nu insistă; el nu se comportă ca acele brute care supun prin violenţă o femeie care le rezistă. Pentru ca să existe armonie, trebuie să participe două voinţe. Dacă principiul masculin, emiţător, vrea să se impună, şi dacă principiul feminin, receptor, se apără, e inutil de a vorbi despre armonie! Armonia semnifică acordul între cel puţin două principii, două elemente.

Şi deoarece noi înşine posedăm în noi cele două principii, masculin şi feminin, a ne armoniza cu Cerul

înseamnă să facem în primul rând o muncă interioară (semnificând principiul masculin) de purificare, de elevare, pentru a vibra la unison cu El; apoi, în pace şi linişte, lăsăm Cerul să se reflecte în noi (care reprezentăm în acest moment principiul feminin), primim efluviile sale, razele şi germenii săi de viaţă, care se vor fructifica în inima şi sufletul nostru.

În munca spirituală punem deci în acţiune cele două principii din noi: principiul masculin, activ, care ne permitem să atingem lumea divină, şi principiul feminin, receptiv, care face din noi o cupă în care se varsă toate binecuvântările. Iată ce înseamnă cu exactitate a se armoniza: a şti să lucrezi cu cele două principii. Pentru ca principiul receptor să se poată contopi cu Cerul, trebuie ca principiul activ să fi făcut în prealabil efortul de a stabili ordinea şi puritatea. Adevărata creaţie nu este posibilă decât cu această condiţie.

După cum vedeţi, în plan spiritual, fiinţa umană poate avea alternativ polaritate masculină şi polaritate feminină. Este deci mai bogată şi mai copleşită decât în planul fizic, unde există totdeauna lacune şi imperfecţiuni. Şi, la fel ca şi cum femeia, în plan fizic, poartă copilul căruia bărbatul i-a dat germen, în plan spiritual, sufletul concepe şi aduce pe lume copii ai căror germeni i-au fost daţi chiar de către spirit. Ei bine, iată acum cel mai important adevăr pe care trebuie să-l înţelegeţi pentru a fi fericiţi: înainte de a realiza contopirea cu un bărbat sau o femeie, trebuie să realizaţi întâi această contopire în înalt, între sufletul şi spiritul propriu. Actul pe care-l îndepliniţi pe plan fizic cu o creatură fizică nu este decât reflectarea îndepărtată a acestui act cosmic care este contopirea dintre principiul spiritual din voi cu principiul lui

Dumnezeu Însuşi. Şi pentru că nu este decât o reflectare, acest act nu vă va aduce decât decepţii dacă nu aţi realizat în prealabil fuziunea din înalt.

Veţi spune: „Atunci trebuie să aşteptăm să realizăm o fuziune asemănătoare în plan spiritual pentru a ne uni cu un bărbat sau o femeie?” Eu nu vă spun că trebuie obligatoriu să aşteptaţi. Eu spun, şi asta e realitatea, că nu există fuziune adevărată şi durabilă în planul fizic până când bărbatul şi femeia nu au realizat mai întâi această fuziune în plan spiritual. Dar voi, faceţi cum puteţi.

În plan fizic, bărbatul rămâne bărbat şi femeia rămâne femeie (las la o parte, desigur, cazurile excepţionale). Dar în plan spiritual, fiecare fiinţă umană este simultan bărbat şi femeie: în suflet e femeie iar în spirit e bărbat. Deci în plan spiritual, fiinţa umană e androgină. Putem vedea un aspect al acestei realităţi pe corpurile noastre: în gură, limba (principiul masculin) şi cele două buze (principiul feminin) lucrează împreună pentru a crea vorbirea, cuvintele!...

Iniţiatul, care a înţeles imensa înţelepciune pe care Inteligenţa cosmică a pus-o în gură, se străduie în fiecare zi, în meditaţiile sale, de a penetra această lumină infinită pe care o numim Spiritul universal, care fertilizează şi protejează gândirea şi voinţa sa. Şi când reuşeşte acest lucru, el se dăruieşte, astfel ca Spiritul universal să-l ia în stăpânire şi să proiecteze în sufletul său germeni vii care vor răsări sub formă de inspiraţii şi bucurii.

Dorinţa de a iubi şi a fi iubit, dorinţa de a crea este legitimă. Dar chiar dacă manifestarea acestei dorinţe are loc în plan fizic, originea, punctul de plecare al acestei manifestări este în înalt. De aceea, pregătiţi-vă ca această întâlnire pe plan fizic să se facă în condiţiile

ce le mai pure, cele mai sacre. În loc de a vă precipita pentru a găsi pe cineva cu care, experienţa o dată făcută, riscaţi să vă simţiţi mai singur şi mai nefericit ca înainte, faceţi un efort pentru a vă lega de Sufletul universal, dacă sunteţi bărbat, şi de Spiritul universal, dacă sunteţi femeie. Câţi nu mi se plâng: „Încă nu l-am găsit pe bărbatul sau femeia cu care aşi dori să-mi trăiesc viaţa!” E mai bine că nu şi-au găsit încă perechea, deoarece, judecând după felul în care caută, nu ar rămâne multă vreme împreună.

Ei da, o inimă găseşte o altă inimă, dar iată, intelectul care se pune la mijloc pentru a le separa. Şi este fatal dacă rămânem în planul inimii şi intelectului. Doar în planul sufletului şi spiritului nu pot avea loc despărţiri, pentru că sufletul şi spiritul lucră împreună aşa cum şi limba şi cele două buze lucră împreună în gură, pentru a crea cuvântul. Deci, cei care nu şi-au găsit încă perechea „vieţii lor” să nu se întristeze, nimic nu este pierdut. În aşteptare, să facă pregătiri pe plan divin.

Cel care ştie cu adevărat să caute, va găsi; şi dacă nu va fi în plan fizic, va fi în planul spiritual. Iisus a spus: „Căutaţi şi veţi găsi”. Da, veţi găsi, dar cu condiţia de a căuta în înalt. Iisus nu sfătuia să se caute în praf şi noroi. Bineînţeles, puteţi liniştit să căutaţi şi acolo, dacă vă face plăcere, dar atunci nu fiţi surprins de ceea ce veţi găsi. În orice caz, dacă sunteţi în căutarea adevăratei iubiri, să ştiţi că nu o veţi găsi decât în înalt. Cei care au căutat-o acolo cinstit şi sincer, au găsit-o întotdeauna. Pentru că tot ceea ce există în planul fizic, există în planurile mai subtile, şi dacă reuşiţi să vă ridicaţi până acolo, veţi continua să vă hrăniţi, să iubiţi şi să munciţi, dar aceste activităţi vor avea o dimensiune mai vastă, şi bucuriile pe care

le veţi gusta nu vor fi niciodată urmate de amărăciune sau decepţie. Cel care a reuşit să se unească cu principiul divin din sine, cu Spiritul cosmic sau cu Sufletul universal, cunoaşte cu adevărat ce este plenitudinea iubirii. El poate continua să trăiască această plenitudine în plan fizic, dar cu condiţia de a menţine uniunea din înalt. În acel moment, totul devine divin, pentru că el are puterea de a transforma materia, o purifică şi o iluminează. În timp ce cei care nu sunt nici luminaţi, nici stăpâni pe ei înşişi şi se comportă ca nişte fiinţe instinctuale şi pasionale, nu sunt capabili de a transforma materia, şi de aceea ei trebuie să sufere alternanţa dintre iubire şi ură, bucurie şi nefericire. După o senzaţie de plenitudine, de extaz, urmează căderea şi vidul.

Desigur, cu siguranţă că fiecare are posibilitatea, chiar fără nici o disciplină spirituală, de a ajunge la mari bucurii în dragoste. Da, dar după aceea urmează decepţiile, şi acest lucru este deosebit de greu de acceptat de către oameni. Ei consideră că, din moment ce încep să guste din fericire, aceasta va dura veşnic. Ei bine, nu, niciodată, acest lucru nu e posibil. Pentru ca fericirea să fie durabilă, ei ar trebui să se ridice foarte sus, într-o zonă nesupusă schimbărilor. Jos, totul este schimbător, instabil, şi ceea ce credem că e de aur devine rapid plumb. Pentru ca iubirea voastră să rămână din aur, ea trebuie să conţină elemente divine. Dacă sunteţi atât de naiv ca să vă imaginaţi că lucrurile stau altfel, veţi merge din deziluzie în deziluzie.

Nu este suficient să spuneţi: „Iubesc, iubesc, iubesc.”.. şi să vă aruncaţi cu capul înainte în această aventură amoroasă, trebuie să vă pregătiţi să trăiţi aventura în dimensiunea sa cea mai elevată. Când veţi

reuşi, nu numai că această iubire vă va face fericit, dar prin vibraţiile şi emanaţiile sale, ea declanşează forţe benefice şi contribuie la binele întregii lumi, şi chiar la înfăptuirea Împărăţiei lui Dumnezeu!

Începeţi acum să înţelegeţi că există ceva mult mai profund şi mai vast decât v-aţi imaginat vreodată? Dar cine sunt cei care se preocupă cu studiul tuturor acestor fenomene eterice, produse de forţa iubirii? Ei se iubesc, se îmbrăţişează, se culcă împreună, fără să se întrebe ce se întâmplă cu adevărat în ei. Veţi spune: „Dar cum? Ce-i aşa de mult de învăţat? N-ai nevoie să înveţi ca să înţelegi ce se întâmplă când eşti îndrăgostit! Iubeşti, ai nevoie să manifeşti această iubire sau de a o primi. Nu e nimic mai mult de căutat sau aşteptat”. Ei bine, vă înşelaţi.

Timp de mii de ani, oamenii au mâncat, dormit şi dat naştere la copii, fără să ştie ce se întâmplă, până în momentul când au simţit nevoia de a cunoaşte procesele digestiei, somnului, concepţiei, gestaţiei, etc. Şi de când le cunosc, ei au posibilitatea de a se hrăni şi dormi mai bine, şi de a naşte copii în condiţii mai bune. Tot aşa, sunt multe lucruri de învăţat despre dragoste, despre efectele pe care le produce asupra psihismului fiinţei omeneşti, asupra forţelor şi curenţilor pe care le declanşează în planurile subtile, asupra zonelor pe care le traversează în om şi în cosmos. Este o întreagă ştiinţă care aşteaptă omenirea.

Acum, voi adăuga încă un lucru important. Iniţiaţii care, în timpul meditaţiilor lor reuşesc să se ridice până în regiunile dragostei divine, primesc din aceste regiuni particule eterice de o mare puritate. Şi aceste particule coboară până în planul fizic unde adapă toate celulele corpului lor. Ei simt o asemenea plenitudine încât nu mai au nevoie de nimic: nici o dorinţă fizică nu îi

tulbură pentru că însuşi Cerul le-a luat în posesie sufletul, inima şi chiar toate organele corpului lor. Dar, până şi în acest stadiu, trebuie să fim vigilenţi şi să nu ne facem iluzii. Chiar unii dintre sfinţi şi mistici care nu au lucrat suficient asupra autostăpânirii şi purităţii, nu au reuşit prin meditaţiile lor decât să-şi declanşeze pasiunile cele mai dezordonate. Pentru că, chiar dacă fiecare dintre noi poate face eforturi pentru spiritualizarea iubirii, nu este dat oricui să guste adevăratul extaz mistic.

Această lucrare reprezintă cea mai înaltă alchimie. Cei care nu au lucrat suficient la purificare pentru a elibera canalele eterice ale corpului lor subtil, au aceste canale obturate; atunci, energia divină rămâne sus, în înalt, neputând coborî; de aceea ei trăiesc într-o stare de insatisfacţie teribilă, sunt ca şi arşi de un foc care-i devorează.

Când Hermes Trismegistul spunea în Tabla de Smarald: „Ea urcă din pământ şi coboară din Cer şi îşi primeşte forţa de la lucrurile superioare şi cele inferioare...Este forţa tuturor forţelor, pentru că ea va învinge toate lucrurile subtile şi va penetra toate lucrurile solide”, această forţă a tuturor forţelor, pe care Hermes Trismegistul o numeşte telesma, este iubirea. Şi această forţă, Iniţiatul trebuie să o capteze din înalt, în stare subtilă, pentru a o face apoi să coboare în profunzimile fiinţei sale, adăpându-i celulele. Nu este suficient ca el să se ridice pentru a atinge şi a capta energia divină, el trebuie să fie capabil să o coboare şi să o primească în el, altfel se va simţi şi mai însetat şi nefericit. Există multe bibliografii de sfinţi şi mistici care dau o idee asupra ravagiilor produse asupra anumitor fiinţe de către iubirea mistică rău înţeleasă. Şi apoi, bineînţeles, aşa

zişii oameni rezonabili, cu bun simţ, au un argument în plus de a spune că e periculos de a te consacra Domnului, de a dori să găseşti în El plenitudinea iubirii.

Nu, nu este periculos pentru cel care este iluminat. Acela ştie că nu va găsi iubirea de Dumnezeu, până nu se va debarasa, în prealabil, de toate sentimentele şi gândurile ce nu vibrează în armonie cu toată această forţă cosmică. Dacă nu a terminat această lucrare, orice ar face pentru a se ridica până la ea, el nu poate încă să o facă să-l penetreze: pentru că energia divină nu intră într-un receptacul, un vas ce nu este gata să o găzduiască.

Învăţământul nostru este învăţământul iubirii. El revine neîncetat asupra problemei iubirii, pentru a o explica şi lămuri, pentru că totul depinde de iubire: forţa, echilibrul, pacea, fericirea. Trebuie să simţiţi că iubirea este acolo, la îndemâna voastră, este în voi şi deci nu aveţi nici un motiv de a vă simţi sărac şi singur. Dacă vă simţiţi sărac şi singur, este pentru că nu aţi reuşit să vă degajaţi de planul fizic. Imediat ce intraţi în planuri mai subtile, şi mai ales dacă intraţi în zonele sufletului şi spiritului, nu puteţi să vă mai simţiţi singur. Pentru că Sufletul universal, Spiritul universal sunt totdeauna în jurul vostru şi în voi, şi puteţi comunica cu ele în orice clipă. În timp ce, un bărbat, o femeie, chiar şi cei mai buni, sunteţi siguri că într-un moment sau altul nu vor fi ei obligaţi să se gândească la altceva şi să vă părăsească?

Atunci, credeţi-mă, chiar dacă aţi găsit fiinţa cea mai minunată de pe pământ, nu vă opriţi la ea. Mulţumiţi Cerului că va făcut să întâlniţi o asemenea fiinţă, dar să ştiţi că iubirea nu vă va aduce adevărata fericire decât atunci când veţi ajunge să o găsiţi în zonele sufletului şi spiritului.

21. Noi suntem creatorii viitorului nostru.

I.

Prezentul nostru este rezultatul trecutului nostru. De aceea nu avem aproape nici o putere asupra lui: el este consecinţa, urmarea logică a trecutului. Gândurile, sentimentele, dorinţele pe care le-am avut în încarnările anterioare au declanşat în univers forţe şi puteri de aceeaşi natură care au determinat calităţile, slăbiciunile şi evenimentele existenţei noastre. Veţi spune: „Dar prin ce mijloace le-au determinat?” Ei bine, să ştiţi că, cu miliarde de ani înaintea fabricării ordinatoarelor de către contemporanii noştri, Inteligenţa cosmică pusese la punct această tehnică de înregistrare. Toate faptele şi gesturile umane, până la cea mai mică mişcare a vieţii lor intime, intră ca date în ordinatorul cosmic şi iată, se afişează implacabil rezultatul. Nu este necesar ca Dumnezeu, un destin, un judecător, spuneţi-i cum vreţi voi, să-şi bată capul pentru a şti ce recompensă sau pedeapsă merită o persoană dată: există un mecanism cosmic care determină automat aceasta. Iată de ce este aproape imposibil de a schimba, în cursul acestei încarnări, ceea ce a fost determinat astfel de trecutul nostru. Singurul lucru ce ne stă în putere este de a pregăti viitorul. Da, iată ce este neclar pentru majoritatea oamenilor: ei discută la nesfârşit pentru a afla dacă omul este liber sau nu, unii gândind că este, alţii că nu este liber, dar în realitate ei pun greşit problema. Libertatea nu este o condiţie dată sau nu omului odată pentru totdeauna. În ceea ce priveşte prezentul, libertatea lui este foarte limitată, pentru că prezentul este consecinţa unui trecut asupra căruia este

imposibil de a reveni pentru a-l modifica; trecutul trebuie suportat, digerat. Pentru viitor suntem noi liberi, pentru că avem posibilitatea de a-l crea aşa cum îl dorim.

Iată un adevăr foarte important de cunoscut, pentru a putea înţelege în ce sens trebuie lucrat! Dacă nu, ce se întâmplă? Neştiind că putem îmbunătăţi situaţia pentru viitor, suportăm prezentul, ne lăsăm pradă unui comportament din ce în ce mai deplorabil, iar rezultatul e că la următoarea încarnare vom fi şi mai limitaţi, şi mai sclavi.

Începând de azi, puteţi să vă pregătiţi viitorul. Prin dorinţă, gândire şi imaginaţie, veţi alege o orientare, veţi cere cele mai bune calităţi şi condiţii pentru a vă putea manifesta într-o zi ca fiinţe de pace, bunătate şi lumină. Pentru că este o realitate absolută: veţi reveni într-o zi pe acest pământ, şi depinde de voi şi de felul în care pregătiţi existenţa viitoare, cine veţi fi şi pe cine ve-ţi întâlni. Înţelegerea acestui adevăr e fundamentală pentru destinul vostru.

Eroarea multor spiritualişti, este de a crede că alegând calea binelui şi a luminii, existenţa lor va fi imediat transformată. În interior, da, ea poate fi transformată, dar ei nu trebuie să-şi facă iluzii: această încarnare va fi realizată din multe plăti, suferinţe, reglări de conturi, pentru că au de plătit datoriile trecutului. Doar după ce s-au achitat cinstit de datoriile lor vor fi liberi. Nici voi nu veţi fi liberi decât după ce vă veţi plăti datoria. De aceea, când întâlniţi greutăţi, încercări, nu vă revoltaţi, nu fiţi dărâmaţi ci încercaţi să treceţi prin ele ştiind că sunt necesare. Dacă nu le acceptaţi, veţi comite alte greşeli şi, la următoarea încarnare, datoriile voastre vor fi şi mai mari şi veţi suferi şi mai mult.

Dar aceasta să nu vă împiedice să vă construiţi viitorul; încercările la care sunteţi supuşi nu vor mai fi decât o furtună peste care veţi trece uşor. Da, dacă oamenii se simt zdrobiţi de încercări, este pentru că nu au nici o scăpare spre un viitor luminos, orizontul lor este astupat. Dar este astupat pentru că ei înşişi au făcut aceasta, şi depinde doar de ei să deschidă o fereastră pentru a vedea soarele.

Mulţi îmi vor spune, bineînţeles, că lucrează pentru viitor, pentru viitorul lor şi al copiilor lor. A, ştiu, ei pun de o parte bani la bancă, cumpără acţiuni, îşi fac o asigurare pe viaţă...şi cred că astfel lucrează pentru viitor! Doamne, dar ce numesc ei viitor? Viitorul este altceva decât următorii treizeci, patruzeci sau cinzeci de ani, pe care îi vor mai petrece pe pământ, sau chiar durata de viaţă a copiilor şi nepoţilor lor!...Viitorul, adevăratul viitor, sunt încarnările viitoare, şi trebuie să le pregătim prin practicarea virtuţilor şi calităţilor.

Mult prea mulţi încă, chiar dintre voi, sunt orbiţi de achiziţiile materiale pentru ei şi pentru copii. Esenţialul trebuie asigurat, bineînţeles, trebuie să ai din ce trăi. Dar restul, de care nu e cu adevărat nevoie, de ce îşi pierd timpul şi îşi risipesc energia pentru a fugi după ele? Viaţa este atât de scurtă! Câţi ani vor avea pentru a se putea bucura de aceste achiziţii? Nu numai că nu le vor lua cu ei în cealaltă lume, dar nici măcar nu îşi vor aduce aminte că au avut cutare castel, cutare post de director, de ministru, de preşedinte...Totul se şterge atât de repede!

Acest viitor, pentru care pretind oamenii că lucrează este atât de apropiat încât va deveni foarte repede prezent, un prezent care va dispărea în curând. Deci, ei nu lucrează decât în gol, în vânt. Da, toate evenimentele care se vor derula în această existenţă

aparţin în realitate prezentului. Viitorul este altceva şi voi nu ştiţi încă ce este cu adevărat. Acest viitor despre care vă vorbesc este în afara trecutului şi prezentului; este eternitatea, infinitul, şi pe acesta avem puterea să îl creăm. Prin gândire, prin dorinţă şi voinţă putem face totul. Atâta vreme cât nu cunoaştem această putere, nu facem mare lucru pentru a ne ameliora situaţia şi uneori chiar putem să o agravăm.

Ştiu că unii, auzindu-mă vorbind astfel, se întreabă: „Totuşi, pe ce lume trăieşte el? Existenţa este atât de complicată: griji, greutăţi, boli...iar el ne vorbeşte despre un viitor de splendoare şi de perfecţiune! E chiar cu capul în nori. Cum crede el că ne poare convinge cu o filozofie atât de nerealistă?” Ei bine, să ştiţi că, dimpotrivă, cunosc mai bine decât voi ceea ce voi numiţi realităţile existenţei: privaţiunile, adversităţile, ostilitatea, dar n-am vrut să mă opresc la această realitate pentru că ştiam că ea nu este decât un aspect nesemnificativ al adevăratei realităţi.

Credeţi-mă, trăiesc aceleaşi greutăţi ca şi voi, chiar mai rău; diferenţa este că eu am o altă filozofie a vieţii tocmai pentru a remedia această realitate prozaică, dură, în care suntem cu toţii scufundaţi. Iar voi, în loc de a respinge această filozofie a Iniţiaţilor, sub pretext că e nerealistă, de ce să nu o acceptaţi, ştiind că mulţumită ei veţi reuşi să vă rezolvaţi problemele?

Oricare ar fi suferinţele voastre, deficienţele şi mizeriile prin care treceţi, spuneţi-vă că nu trebuie să capitulaţi: ele sunt trecătoare şi în curând veţi fi în condiţii mai bune.

Dacă constatăm atâta dezordine la indivizi şi în diferite societăţi, este pentru că oamenii au abandonat adevărata filozofie pentru a urma o filozofie dăunătoare care învaţă că omul este doar materie şi

existenţa sa e guvernată doar de întâmplare. Religia însăşi, care avea ca misiune purtarea făcliei spiritului, s-a materializat. Însă, când omul nu are viaţa spiritului pentru a-l susţine, este ca şi cum i s-ar fi tăiat rădăcinile, este în pericol. Poarta este deschisă tuturor relelor fizice şi psihice. Medicina nu-l va putea vindeca, pentru că ea este doar un paleativ. Din moment ce porţile răului au fost deschise, nu-l vom mai putea învinge. La ce ajută să îl combatem, dacă îl hrănim pe de altă parte?

Singura soluţie este de a înlocui această filozofie materialistă cu o filozofie a spiritului lăsată moştenire de Iniţiaţii din trecut. Toţi acei care au acceptat-o şi au folosit-o s-au manifestat ca fiinţe a echilibrului, ale păcii, ale luminii. Atunci , de ce să nu ne întoarcem imediat spre această filozofie? Veţi spune: „Dar aceasta e filozofia pe care o urmăm!” Credeţi numai, dar analizaţi-vă şi veţi vedea că sunteţi încă subjugaţi de tot felul de preocupări care nu au nimic spiritual.

Sunt numai câteva fărâme pe care le acceptaţi de la Iniţiaţi ca să vă liniştiţi conştiinţa, dar le amestecaţi cu tot felul de banalităţi: ceea ce acel om politic, intelectual, artist, spune sau face... Eu nu spun că nu trebuie să nu ne interesăm de loc, dar sunt lucruri mult mai importante! Da. Şi e şi mai important să ne interesăm de creaturile care populează regiunile luminoase ale spaţiului, de munca pe care o desfăşoară şi de legile care guvernează evoluţia omului. Pentru că aici e adevărata noastră viaţă, în această lume esenţială, eternă, la care într-o zi trebuie şi noi să participăm, viaţa nu este în ceea ce povestesc ziarele, televiziunea, etc.,

Deci, fiţi vigilenţi, amestecaţi, încă prea mult spiritualitatea cu materialismul; aceste două filozofii se

plimbă şi se întrepătrund în voi şi trebuie să le separaţi. Cum spune Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald: „Vei separa cu mare îndemânare subtilul de dens”. Acest precept alchimist este valabil în toate planurile şi mai ales în planul gândirii. În acest plan trebuie să separaţi filozofia materialistă care dăunează dezvoltării voastre de filozofia Iniţiaţilor care vă va da elanul pentru a progresa şi creşte în lumea divină.

Găsiţi în fiecare zi câteva minute pentru a gândi la crearea viitorului vostru, ştiind că aveţi asupra acestuia aceeaşi putere ca Dumnezeu însuşi. Pentru prezent, nu puteţi face mare lucru, dar pentru viitor sunteţi atotputernici, pentru că sunteţi toţi fii şi fiice ale lui Dumnezeu şi scânteia pe care o purtaţi în voi nu cere decât să revină spre Focul primordial.

Veţi spune: „Dar suntem atât de neputincioşi, prăpădiţi, ce viitor minunat am putea să ne imaginăm?” Ei bine, aflaţi că acest mod de gândire dovedeşte că raţionaţi greşit. Nu cei care sunt fericiţi şi copleşiţi, ci cei nefericiţi sunt cei care au nevoie de a dori şi imagina, şi ei o fac de o sută de ori mai puternic decât ceilalţi. Deci, dacă vă simţiţi atât de dezmoşteniţi, acum e momentul de a crea prin gândire un viitor de bogăţie şi splendoare.

Ce veţi face ştiind că veţi moşteni o mare bogăţie sau că veţi porni într-o mare călătorie? Trăiţi dinainte bucuria a ceea veţi face cu această comoară sau a ceea ce veţi vedea în timpul călătoriei. Atunci, de ce n-aţi face la fel şi pentru ceva cu mult mai important decât banii şi călătoriile: viitorul vostru divin? Desigur, este doar închipuire, dar aceasta nu rămâne inactivă: gândurile şi sentimentele care crează în voi reprezentarea acestui viitor divin influenţează şi transformă cu adevărat destinul vostru.

II.

Care sunt nevoile voastre? Apă proaspătă, aer curat, o bucată de pâine...şi multă speranţă! Puteţi vâna această speranţă în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui, aşa cum se vânează animalele. Da, la răsăritul soarelui se plimbă speranţa şi atunci trebuie prinsă. Soarele este cel ce vă dă speranţă. Soarele spune: „Priviţi-mă, mi s-a întâmplat vreodată o nenorocire? Sunt mereu aici, luminos, neclintit, deci legaţi-vă de mine şi veţi deveni ca mine. Pentru că eu sunt cel care distribuie chintesenţa speranţei, eu sunt viitorul vostru”.

Deci, unde vă căutaţi viitorul? Viitorul vostru e soarele, într-o zi veţi deveni ca soarele, pentru că pământul însuşi va deveni un soare. Pământul e un fruct care se coace; pentru moment el e încă verde, tare şi acru, şi nu vă sfătuiesc să îl gustaţi. Dar soarele, cu răbdarea şi dragostea sa, îl priveşte, îl mângâie şi îl coace; peste câteva milioane de ani el va deveni ca părintele său, soarele.

Pentru că pământul e un copil al soarelui, apărut din sânul său. Soarele e cel care l-a proiectat, dar continuă să îl hrănească şi să îl educe pentru a deveni înţelept şi rezonabil şi pentru a-l învăţa să ştie să dea ca şi el. Până acum, pământul s-a obişnuit mai mult să ia; chiar dacă dă ceva vegetaţiei, câteva fructe, este departe să ştie să dea cu generozitatea soarelui. De aceea, el trebuie să continue să înveţe, să privească şi să asculte cuvintele soarelui care îi spune: „Trebuie să înveţi să dai, trebuie să înveţi să radiezi ca mine, să dai puţin din tine însuţi, să surâzi”. Iar pământul, care ascultă, face în fiecare zi eforturi pentru a se asemăna soarelui.

Veţi spune: „ Da, dar soarele, de acolo, vorbeşte şi de noi?” Desigur, pământul, oamenii care au aceaşi origine, au acelaşi destin. Fiecare fiinţă umană e un mic pământ şi fiecare dintre aceste pământuri trebuie să devină, într-o zi, ca şi soarele. Iată viitorul umanităţii. Mulţi spun: „O, noi suntem departe de a gândi aşa!” Evident, când ai gândurile ocupate de ţigări, vin, bani, amante, maşini, nu poţi auzi soarele vorbindu-ţi de viitorul nostru luminos.

Toţi marii Maeştri, toţi marii Iniţiaţi ne învaţă: omul este un spirit, o flacără ţâşnită ca şi pământul însuşi din sânul Eternului. El are de făcut un întreg drum, şi în cursul lui, se poate întâmpla să se lase amorţit, să răcească, să se întunece. Dar el e predestinat a se întoarce în regiunile pe care le-a părăsit, şi într-o zi, după suficient timp, după încarnări şi încarnări, la fel cum pământul va deveni ca şi soarele, omul se va întoarce la Tatăl său Ceresc. Sunt aceleaşi legi, aceleaşi corespondenţe.

Veţi vedea, Iniţiaţii ne-au transmis cheile care ne permit să descifrăm tot ceea ce Dumnezeu a creat. Atunci, nu uitaţi niciodată aceasta: viitorul vostru este de a deveni ca şi Dumnezeu Însuşi. Dacă uitaţi această povaţă înţeleaptă, această lumină, să nu vă miraţi dacă veţi găsi numai decepţii, amărăciune şi disperare. Şi după, evident, veţi da de lucru medicilor. Sunt oameni care s-au oprit chiar la marginea prăpastiei! Se spune că sunt depresivi, neuroastenici, au nevroze...epitetele ştiinţifice nu lipsesc! Dar, în realitate, e vorba de aceeaşi maladie: uitarea adevăratei naturi a omului, a esenţei sale divine şi a predestinării finale, reîntoarcerea în sânul Eternului. De aceea, zi de zi legaţi-vă de soare, gândind la viitorul vostru luminos.

Oamenii se întreabă deseori cum va fi viaţa pe pământ peste zece ani, cincizeci de ani, un secol...Este important, desigur, dar esenţialul este de a şti că într-o zi vor străluci precum soarele, că prezenţa lor va îmbălsăma atmosfera, că vom mirosi parfumul sufletului lor şi că peste tot pe unde vor trece vor răsuna simfonii, pentru că toate celulele lor vor cânta. Zilnic, măcar câteva minute, reprezentaţi-vă acest viitor minunat şi, dintr-odată, veţi simţi cum vă revine curajul şi surâsul. Asta înseamnă a deveni un om nou. Peste tot se pronunţă cuvântul „nou”: o nouă filozofie, o nouă ştiinţă, o eră nouă, un om nou...dar cum să ne imaginăm că suntem oameni noi, rămânând morocănoşi, plicticoşi, crispaţi?

Asistaţi dimineaţa la răsăritul soarelui pentru a primi fructele speranţei. De câte ori soarele nu va dat, prin lumina, căldura şi viaţa sa, să vă hrăniţi cu speranţe. Păcat că, deseori, aţi abandonat această speranţă pentru descurajare. Dacă n-aţi fi abandonat-o, dacă n-aţi fi avut atâtea îndoieli şi ezitări, aţi fi obţinut rezultate mult mai bune. De ce n-aţi avea aceste gânduri care vă hrănesc spiritul? Dacă nu încercaţi să ieşiţi din trista realitate de care vă simţiţi asaltaţi, veţi fi cu adevărat sufocaţi. Trebuie schimbat ceva, cel puţin în interior, spunându-vă: „Toate acestea nu sunt durabile. Sunt fiul lui Dumnezeu, sunt fiica lui Dumnezeu, şi Dumnezeu pregăteşte pentru mine frumuseţea, lumina şi splendoarea”.

Încă nu ştiţi ce este speranţa. Speranţa este o înţelepciune care ştie utiliza trecutul şi prezentul pentru a acţiona asupra viitorului. Speranţa înseamnă a putea trăi o realitate minunată care încă nu s-a actualizat pe planul fizic. Speranţa, este o „avanpremieră” a perfecţiunii. Mulţumită ei, mâncaţi şi

beţi o fericire pe care n-o aveţi încă, dar care este adevărata realitate. Pentru că adevărata realitate nu e în planul fizic ci în lumea divină. Adevărata realitate, este că sunteţi un moştenitor al Cerului şi al pământului. Moştenirea voastră este aici dar, fiind prea tineri, nu o puteţi lua în stăpânire.

Sunteţi un prinţ, o prinţesă şi va aşteaptă un regat: e oare cazul să fiţi disperat şi să vă pierdeţi curajul pentru că mai aveţi un pic de aşteptat?" Da, dar în aşteptare, trăiesc mizerabil, mă epuizez în muncă, nu sunt respectat, sunt chiar insultat. -A, dar este necesar. Regele, Tatăl vostru, v-a trimis în ucenicie, aşa, din motive pedagogice". Pentru că pedagogia există şi în Împărăţia Domnului! Şi tocmai aceasta este adevărata pedagogie. Pentru că Domnul zice: "Când acest copil va domni, el va avea puteri imense asupra a milioane de creaturi, dar ce o să iasă dacă el nu şi-a dezvoltat întâi calităţile de bunătate, răbdare şi curaj? El va fi rău, leneş, capricios şi laş. Se va purta ca un despot, închipuindu-şi că toţi trebuie să fie în slujba sa. Deci, nu îl voi pune în stăpânirea împărăţiei sale decât după ce-mi va da dovezi că nu va abuza de puterea şi bogăţiile sale".

Deci puteţi avea toate speranţele, dar până atunci, la lucru! Speranţa modelează şi realizează viitorul pe planurile subtile, pentru că este o forţă magică. Aşa că, liniştiţi-vă, vă cunosc situaţia şi vă dau aceste metode nu pentru a râde de voi ci pentru a vă fi util, pentru a vă face să înţelegeţi unde este adevărata fericire. Preluaţi aceste metode şi încercaţi-le. Voi sunteţi cei care, orbiţi de această realitate materială grosolană, nu vedeţi cealaltă realitate mai subtilă care este şi ea prezentă şi vă aşteaptă. Dar faceţi cum vreţi; eu vă

spun cum e mai bine pentru voi, iar voi va trebui să decideţi.

Scrie în Geneză că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, dar când vorbim despre viitorul sublim care aşteaptă omenirea, sunt foarte puţini oameni care iau aceste lucruri în serios. Deşi, dacă admitem cu adevărat că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, trebuie să fim logici şi să acceptăm toate consecinţele. Iar una dintre consecinţe este tocmai faptul că omul are un viitor divin, sublim. Nu avem dreptul de a suprima jumătate din acest adevăr, altfel ce viitor am avea în vedere pentru imaginea lui Dumnezeu?

CUPRINS